



မိုးဝါရီ
အင်္ဂလိပ်စာပြန်ဆိုသူ
အင်္ဂလိပ်စာပြန်ဆိုသူ



ချစ်သူလက်ပေါ်မှာပြတဲ့မျက်လှည့်

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း



- | | |
|----------------------------|--|
| ထုတ်ဝေသူ | - ဦးအောင်စိုး (ခုနစ်စဉ်ကြယ်စာပေ)
အမှတ်(၁၈၂)၊ (၃၁)လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်။ |
| အတွင်းနှင့်အဖုံးပုံနှိပ်သူ | - ဦးကျင်ရင် (၀၅၄၁၇) (ရွှေခြင်္သေ့ပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ်(၂၂၅)၊ ၃၂-လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်။ |
| ကွန်ပျူတာစာစီ | - ပြည့်ပြီး |
| အတွင်းဖလင် | - ကိုပေါက် |
| မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း | - Yelay@Ye Wint Kyaw |
| စာအုပ်ချုပ် | - ကိုစိုးနိုင်နှင့်အဖွဲ့ |
| ထုတ်ဝေသည့်အကြိမ် | - ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၃၊ မတ်လ။ |
| အုပ်ရေ / တန်ဖိုး | - ၅၀၀ အုပ် / ၁၅၀၀ ကျပ် |
| မြန်မာ့ရေး | - ခုနစ်စဉ်ကြယ်စာပေ
အမှတ် ၁၈၂(B)၊ ၃၁-လမ်း၊
ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်၊
ဖုန်း- ၀၉ ၇၃၀၅၁၆၆၄၊ ၀၉၇၃၁၂၆၃၇၇ |

စာရင်း ၈၃

မိုးစက်ဝိုင်း

ချစ်သူလက်ပေါ်မှာပြတဲ့မျက်လှည့် / မိုးစက်ဝိုင်း ။ - ရန်ကုန်၊
ခုနစ်စဉ်ကြယ်စာပေ ၊ ၂၀၁၃ ။
၂၀၂ - စာ ၁၃ x ၂၀ စင်တီ။
(၁) ချစ်သူလက်ပေါ်မှာပြတဲ့မျက်လှည့်

ဒို့တာဝန်အရေးချီးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချွန်အခြွင်အာဏာ တည်ဆဲနိုင်ခြင်း	ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

~~ပြည်ထောင်စု၊ တစ်နိုင်ငံ၊ အဆိုပြုပိုင်ခံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။~~
~~ပြည်ထောင်စု၊ တစ်နိုင်ငံ၊ အဆိုပြုပိုင်ခံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။~~
~~ပြည်ထောင်စု၊ တစ်နိုင်ငံ၊ အဆိုပြုပိုင်ခံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။~~
~~ပြည်ထောင်စု၊ တစ်နိုင်ငံ၊ အဆိုပြုပိုင်ခံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။~~

နိုင်ငံရေးဦးစည်ချက် (၄) မှတ်

နိုင်ငံတော် ထည်ခြင်ရေး၊ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုများနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး၊
 အချွန်အခြွင်အာဏာတည်ဆောက်ရေး၊
 စည်းတစ်ပြည်သော စီမံကိန်းရေးရာနှင့် ရှင်သန်နိုင်ငံတော်တည်ဆောက်ရေး၊
 အချွန်အခြွင်အာဏာတည်ဆောက်ရေး၊ ခေတ်စီမံမှု၊ ငြိမ်းတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးစည်ချက် (၄) မှတ်

နိုင်ငံခြားရေးကို ပိုမို ပြီးတိုးတက်အောင်ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်စီမံကိန်းနိုင်ငံတော်တည်ဆောက်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေး၊
 ထက္ကသွားတိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
 ဓနာက္ကက်စီးပွားရေးနှင့် ပိုမိုပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
 ပြည်တွင်းပြည်ပ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများစိတ်ဆင်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်တည်ဆောက်ရေး၊
 နိုင်ငံတော်၏စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏
 ထက်ဝယ်တွင် ရှိရေး။

ထူထောင်ရေးဦးစည်ချက် (၄) မှတ်

တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ ပြင်ပေးရေး၊
 အမျိုးဂုဏ် တတိယမြောက် ပြင်ပေးရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အချို့သားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်
 အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး၊
 စစ်မှန်သောမျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး၊
 တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည် ပြင်ပေးရေး။



ချစ်သူလက်ငေါ်စာပြုစုမှုလှည့်



ဤဝတ္ထု၏ အတွင်းစာမျက်နှာတစ်ခုအတွက် စာအုပ်တိုက် Logo (လိုဂို)
များအား အသုံးပြုခွင့်ပေးခဲ့သော သူငယ်ချင်းများဖြစ်သည့် အိပ်မက်အသစ်စာပေမှ
စင်လွင်ဦး (ဝင်းသူရလွင်)၊ အဖြူရောင်စာပေမှ စာရေးဆရာလူနေ၊ ရသစာပေမှ
ဦးအောင်သူဟုတ်နှင့် Street Culture စာပေမှ ဖတ်ကြီး (မြတ်ထူးနိုင်) တို့အား
အထူးကျေးဇူးတင်ရှိပါကြောင်း။

ကျွန်တော်
ပိုးစက်ဝိုင်း

Sometimes, Love is a duel.

တစ်ခါ တစ်ခါ ကျပြန်တော့လည်း...

အချစ်ဆိုတာက နှစ်ယောက်ကြားက ရန်ပွဲလိုပဲ။

BURMESE
CLASSIC
.com

(၁)

တိတိကျကျပြောရလျှင်ဖြင့် ဘိုကြီးတာဆိုသောသူသည် လက်ဖက်ရည်နှင့် စီးကရက်ကို အလွန်ကြိုက်သူဖြစ်သည်။ ထိုအရာနှစ်ခုကို အသက်ဆယ်ရှစ်နှစ်ပြည့်ကတည်းက စွဲစွဲမြဲမြဲ သောက်လာခဲ့သူဟုဆိုလျှင်လည်း မမှား။

ခုတော့ ဘိုကြီးတာလည်း အသက်သုံးဆယ်ပင် ကျော်နေလေပြီ။ ခုထိ မနက်ပိုင်းဆိုလျှင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ လက်ဖက်ရည်နှစ်ခွက်နှင့် ဆေးလိပ်လေးလိပ်တိတိ သောက်နေစမြဲ။

သို့သော် ယနေ့မနက်မှာတော့ ဘိုကြီးတာသည် ယခင်က နေ့တွေမှာလို ပထမဆုံး လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ကို အကုန်မော့ချပြီး စီးကရက်ကို နီညို၍ နောက်တစ်ခွက်အား ဖိပ်ခံသောက်နေလိမ့်မည်ဟု ထင်ထားပါက ချားသွားပါလိမ့်မည်။

ခုနှစ်စဉ်ကြယ်စာပေ

လုံးဝမဟုတ်ချေ။

မှာထားသော လက်ဖက်ရည်နှစ်ခွက်နှင့် ဆေးလိပ်တစ်ခွက် စားပွဲပေါ်
ဆရာကနေပြီဖြစ်သော်လည်း လုံးဝ မတို့ မထိရသေး။

ဒါဆို ဘိုကြီးတာ ဘာဖြစ်နေသနည်း။ ရှင်းပြပါမည်။

ညက တစ်ညလုံး စဉ်းစား၍မရသောကိစ္စတစ်ခုအတွက် အဖြေမရ
သေးသဖြင့် ငူငူကြီး ထိုင်နေမိခြင်းဖြစ်၏။

ထိုကိစ္စကို ကိုယ့်အသက်အရွယ်နှင့် လူကြီးသူမတွေဆီမှာလည်း
မေးချင်း၊ ရှက်သည်။ စိတ်ထဲ၌ လိပ်ခဲတည်းလည်းဖြစ်နေသော ထိုကိစ္စကို
ဘယ်လိုဖြေရှင်းရင်ကောင်းမလဲဟု ထင်ကာတွေးနေချိန်မှာပဲ အကြည့်က
လမ်းပေါ်ရောက်သွားသည်။ ထိုသောခဏမှာပဲ ဘိုကြီးတာ၏မျက်လုံးအနံ့က
လက်ခနဲဖြစ်သွားကာ အားရဝမ်းသာ လှမ်းခေါ် လိုက်လေ၏။

“ဟေ့ အုပ်စိုး... ညီလေးရေ... ခဏကွာ ဆိုင်ထဲဝင်ခဲ့ပါဦး”

ခေါ်သံကြောင့် ဆိုင်ရှေ့က ဖြတ်လျှောက်နေသော အုပ်စိုး တွန့်သွား
ရသည်။ ထိုအသံကာလာနှင့် တုန်းကို မမှတ်မိစရာမရှိ။ တစ်ရပ်ကွက်တည်း
သား ကိုဘိုကြီးတာ၏အသံ ဖြစ်သည်။ ဘာတွေများ ခေါ်ပြီး ခေါင်းစားဦးမည်
မသိ။ မဝင်သွားလျှင်လည်း ရိုင်းရာကျမည်မို့ ခေါင်းကုတ်ကာ ဝင်သွားလိုက်
သည်။

ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ချင်း ကိုဘိုကြီးတာကပဲ နှုတ်ခွန်းဆက်သလာသည်။
ဤနေရာတွင် ထိုင်ပါ။ မွေးယုံသော လက်ဖက်ရည်ကို သုံးဆောင်ပါဟူ၍
မဟုတ်ချေ။

“အုပ်စိုး ဘယ်လဲကွ... သင်တန်းလား”

အုပ်စိုးက မျက်မှောင်တွန့်လိုက်ပြီး...

“အပိုတွေ ပြောမနေပါနဲ့ ကိုဘာကြီးတို့ရယ်... ခင်ဗျား ကိစ္စရှိလို့
ကျွန်တော့်ကို ခေါ်လိုက်တာမဟုတ်လား”

အုပ်စိုးအပြောကြောင့် ကိုဘိုကြီးတာတစ်ယောက် မြီးညောင်း ခိုး
ယားသွားရရင်း ချက်ချင်းပဲ...

“အုပ် အုပ်စိုး... မင်း ငါ့ကို ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တယ်”

ထိုသည်ကပင် ကိုဘိုကြီးတာ၏ အမှားပင်။ အုပ်စိုးက အသံကို
ဘော်လွန်းမြင့်လိုက်ပြီးမှ...

“ဘယ်လိုခေါ်ရမှာလဲ... ခင်ဗျားနာမည်က ကိုဘိုကြီးတာလေ၊
ခေါ်ရတာ သိပ်အဆင်မပြေလို့ ကိုဘာကြီးတို့လို့ ခေါ်လိုက်တာ”

“ဘာ... ကိုဘာကြီးတို့ ဟုတ်လား။ အဲလိုကြီးတော့ မခေါ်ပါနဲ့
ကွာ”

“ဟာ... ခင်ဗျားက အဲဒီနာမည်ကို မကြိုက်ရအောင် တကယ်ပဲ
ခင်ဗျားရဲ့ ဘာကြီးက တိုနေလို့လား”

နဂိုကတည်းက မြီးညောင်းရိုး ယားနေရာမှ ရှေ့ခွန်းနှစ်လုံးကိုပင်
လျှင်မြန်စွာ စေ့ကပ်လိုက်ရပြီး...

“ဟာ... ဘာလို့ တိုရမှာလဲ”

“မတိုရင်လည်း ဘယ်လိုခေါ်ခေါ် မနာနဲ့လေဗျာ၊ ကဲ... ကိစ္စကို
ပြော ကျွန်တော် သင်တန်းသွားစရာရှိသေးတယ်”

ထိုအခါမှ ကိုဘိုကြီးတာတစ်ယောက် ဟိုကြည့်၊ ကြည့် ကြည့်လိုက်
ပြီး...

“ဒီလိုအုပ်စိုးရာ ... အဲဒီ အဖြေရှာမရတဲ့ကိစ္စက ညတုန်းကမှ ခေါင်းထဲဝင်လာတာကွ”

“ဟုတ်မှာပါ ... ဖင်ထဲမှ ဝင်လို့မရတာကိုး”

“ဟာ ... မင်းကလည်း ငါက မင်းကို အပြင်ပုံစံက ဂျစ်ကန်ကန် လေးရှိပေမယ့် အတွင်းစိတ်ကလေးက ကူညီတတ်တယ်ဆိုတာသိလို့ ခုလိုခေါ်ပြီးမေးတာကွ”

“ဟဲ ဟဲ ... ဒီလိုဆိုတော့လည်း ကိုဘာကြီးတို့က မြင်တတ်သား ဖဲ ကဲပါ ... ဆက်ပြော”

“အာ အဲ ... မင်းခေါ်ချင်သလိုသာ ခေါ်တော့ကွ ငါ အဲဒီကိစ္စကို တစ်ညလုံးစဉ်းစားပြီး ခုထိ ဆက်စဉ်းစားတာ အဖြေကထွက်မလာလို့”

စကားအဆုံးမှာ အုပ်စိုးက လူငယ်ပညာရှိဟန်ဖြင့် ခေါင်းတဆတ် ဆတ်ညှိတ်ကာ ...

“အင်း ... ဒီလောက်တောင် ခင်ဗျားမျက်နှာက လေးနက်နေပုံ ထောက်ရင် နိုင်ငံရေးကိစ္စပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ပြော ... ကချင်၊ ရခိုင်၊ မြစ်ဆုံ၊ ကြေးနီတောင် ... အဲဒီအထဲက တစ်ခု ခု ...”

စကားက မဆုံးလိုက်ချေ၊ ကိုဘိုကြီးတာက အလျင်အမြန်ပင် လက်ကာပြလာရင်း ...

“ခဏလေး ခဏလေး ... နိုင်ငံရေးကိစ္စတော့ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ အမျိုးသားရေးကိစ္စတစ်ခုလို့ ပြောရင်တော့ ရတယ်”

အုပ်စိုးက မျက်နှာကို ဆတ်ခနဲပင့်လိုက်ရင်း လေးနက်သောအသွင် ဖြင့် ...

“အမျိုးသားရေးဟုတ်လား၊ ဘာများလဲဗျ”

ကိုဘိုကြီးတာ၏မျက်နှာကလည်း အသည်းအသန် နားစိုက်ထောင် ရလောက်အောင် တည်သွားပြီးမှ ...

“ဒီလို အုပ်စိုးရ ... အမျိုးသားရေးကွားကန်လို့ တရားဝင်သတ်မှတ် ထားတာကို ဘာဖြစ်လို့ အမျိုးသမီးတွေပါ ပေးကူးခွင့်ပေးရတာလဲ၊ အဲဒါကို ငါ မဖြေရှာမရတာ”

“ဟာ”

အုပ်စိုး ရုတ်တရက် ကြောင်သွားရ၏။ နက်နဲလွန်းသော ကိုဘိုကြီး တာ၏ မေးခွန်းကြောင့်လည်း သေချင်စိတ်ပင် ပေါက်သွားရသည်။

ဒါကို စဉ်းစားနေတာ တစ်ညလုံးတဲ့။

ရယ်ချင်စိတ်ကို အသည်းအသန်ထိန်းချုပ်ကာ အုပ်စိုးလည်း ကိုဘို ကြီးတာ၏ လေးနက်မှုမျက်နှာထက် မလျော့သောမျက်နှာပေးဖြင့် ...

“ခင်ဗျားမေးခွန်းက ကြီးလွန်းတယ်ဗျ၊ ကျွန်တော် တစ်ထိုင်တည်း ဖြေလို့မရဘူး ကိုဘာကြီးတို့၊ ဒီလိုလုပ်ပါလား၊ ကျွန်တော့်ဆရာသမားတွေ မေးကြည့်ပြီး ပြန်ပြောပြပေးမယ်လေ”

ကိုဘိုကြီးတာက လေပူကြီးကို အရင်မှတ်ချလိုက်သည်။ ပြီးမှ အုပ်စိုးကိုကြည့်၍ ...

“အေးလေ ... ဘယ်တုတ်နိုင်ပါ့မလဲ၊ ငါတောင် တစ်ညလုံး စဉ်း စားမရတာ မင်းအနေနဲ့ ခုလို တစ်ထိုင်တည်း ဘယ်အဖြေရှာရနိုင်ပါ့မလဲကွ၊ ရပါတယ်ကွာ”

သူကပင် တစ်ပြန်ကြီး နှစ်သိမ့်နေသေးသည်။ အုပ်စိုးလည်း နောက်

ထပ်ပေါက်ကရမေးခွန်းတွေ ထွက်မလာခင် အမြန်လစ်မှဟု တွေးလိုက်ပြီး
...

“ကိုတာကြီးတိုတာသာ ညှစ်သိသလောက်တော့ စဉ်းစားကြည့်နေ
ဦးပေါ့ဗျာ၊ ခုတော့ ကျွန်တော် သင်တန်းနောက်ကျမှစိုးလို့ လစ် လစ်
... အား”

စကားမဆုံးခင်မှာပဲ ခြေခုံပေါ်မှ စူးခနဲ ခံစားလိုက်ရ၍ အုပ်စိုး
အော်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုဘိုကြီးတာက ...

“ဟေ့ကောင်... ဘာဖြစ်တာလဲ”

အမေးကိုမဖြေအားဘဲ တရားခံကိုရှာရန် စားပွဲအောက်သို့ ပုံကြည့်
လိုက်၏။ တွေ့ပါပြီ... သူ့ကို အလစ်မှာတိုက်ခိုက်လိုက်သူသည် လူမဟုတ်
သော တိရစ္ဆာန် တိုက်ကြက်ဖကြီး။

အုပ်စိုးက ကိုဘိုကြီးတာကို ပြန်ကြည့်လိုက်ကာ ...

“ခုံအောက်မှာ ဘယ်ကကြက်ဖကြီးလဲ၊ ခုနက ကျွန်တော့်ကို ဆွဲ
လိုက်တာ ဒင်းဗျ”

ထိုအခါမှ ကိုဘိုကြီးတာက သတိရသွားသောဟန်ဖြင့် ...

“ငါ ငါပြန်ပို့မလို့ ယူလာတာပါ။ မင်းတို့သင်တန်းနားက ကိုအောင်
စိုးကြီးရဲ့ ကြက်လေး အတော်ပဲကွာ ... မင်း သင်တန်းသွားရင်း ယူသွားပြီး
ပြန်ပို့ပေးခဲ့ပါလား”

“ဟာ ... ဘယ်လိုဖြစ်မှာလဲ၊ ကျွန်တော်က ကြက်ကြီးပိုက်ပြီး
လိုင်းကားတိုးစီးရမှာလား၊ မဖြစ်ပါဘူးဗျာ”

ခေါင်းခါခါ လည်ခါခါနှင့် အုပ်စိုး ငြင်းလိုက်သည်။ ဒါသည်ကိုပင်

ကိုဘိုကြီးတာက ဝင့်ခနဲပြုံးရင်း ...

“ဖြစ်ပါတယ်ကွာ ... တက်စီနဲ့သွားပေါ့၊ ငါ တက်စီနိုး ပေးလိုက်
မို့မယ်၊ လုပ်ပါကွာ ... မင်းက ကူညီတတ်ပါတယ်၊ မဟုတ်ရင် ငါကိုယ်တိုင်
သွားပို့ပါတယ်၊ ခုတော့ မင်းသိတဲ့အတိုင်း အမျိုးသားရေကူးကန်ကိစ္စကို
ဆက်စဉ်းစားရဦးမှာလေ”

ဒီတစ်ခါ လေယူမှုတ်ထုတ်ရသူကတော့ အုပ်စိုးကိုယ်တိုင် ဖြစ်သွား
သည်။ တက်စီနိုးနှင့်အတူ ကြက်ကြီးကိုပါ အတင်းပေးနေသဖြင့် နောက်ဆုံး
လက်ခံလိုက်ရ၏။

လမ်းထိပ်ရောက်တော့ ကိုယ်က ကြက်နှင့်အတူ တွဲကာသွားရမည်
မို့ ကားကောင်းကားသန့်လေး ငှားမှဖြစ်မည်ဟု အုပ်စိုး အရင်တွေးလိုက်မိ
ပါသည်။ ထိုသို့တွေးရတာပင် မကောင်း။

ကိုယ်က ကြက်နဲ့အတူ ကားကောင်းကားသန့်စီးပြီး ...၊ ဟူး
...။

(၂)

ကြက်ကို ရင်ဝယ်ပိုက်ကာ စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်ငှားလိုက်တော့ အတော်ကြီးသစ်သော တက်စိတစ်စီးက ရပ်ပေးလာသည်။ အုပ်စိုးက သွားမည့်နေရာကို ပြောကာ ဈေးမေးလိုက်၏။

ကားဆရာက လက်ညှိုးနှစ်ချောင်းထောင်ပြကာ ...

“နှစ်ထောင်တော့ကျမယ် ညီလေး”

“ဟာဗျာ ... သွားနေကျ ထောင့်ငါးရာပါ၊ ဒီလောက်ဝေးတာလည်း မဟုတ်ဘူး”

“မဝေးပေမယ့် ငါ့ညီက ကြက်နဲ့လေ”

“ဟာဗျာ ... ကြက်အတွက်လည်း ပေးရတာပဲလား”

“ဪ ငါ့ညီကလည်း ... ခေတ်ကြီးကိုက အဲလိုတောင်းနေကြတဲ့ ခေတ်ကျ ဘာမှ အလကားမရဘူး၊ နှစ်ထောင်ပဲကွာ ... သွားမလား”

ကားက အတော်ကိုကောင်းနေသဖြင့် အုပ်စိုးလည်း စိတ်လျှော့လိုက်ပြီး ...

“သွားမယ်ဗျာ ... မထူးတော့ပါဘူး”

ရှေ့ခန်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ကိုရွှေကြက်ဖကိုတော့ နောက်ခန်းသို့ အသာချထားလိုက်သည်။ မောင်းမထွက်ရသေးခင်မှာပဲ ကားဆရာက ...

“ညီလေး ... လမ်းမှာ လူထပ်ရရင် တင်မယ်နော်”

ခွင့်တောင်းသည့်စကားဆိုတာ အုပ်စိုးသိလိုက်၏။ ကိုယ်က ၂၀၀၀ ပေး၍ စီးလုံးငှားထားသူကိုး၊ သို့သော် ၅၀၀ ပိုပေးထားရသော အုပ်စိုးက

“တင်ချင်လည်း တင်လေ၊ ခန့်သည် ထပ်ရရင်တော့ ကျွန်တော့်ကို ငါးရာပြန်ပေးရမယ်”

အုပ်စိုးစကားကြောင့် ကားဆရာလည်း မျက်လုံးနှစ်လုံး အတန်ငယ်ပြူးသွားကာ ...

“ဟာကွာ ... မင်းကလည်း”

“မင်းကလည်း မလုပ်နဲ့ ကိုယ့်ဆရာရဲ့ အဝေးပြေးဂိတ်တွေမှာ ဒီလိုပဲစီးကြတာမျိုး ခေတ်ကြီးကိုက ခုလိုညှိနေကြတဲ့ခေတ်လေ .. ဟဲ့ ဟဲ့”

သူ့စကားနှင့်သူ ပြန်ခံလိုက်ရသည်မို့ ကားဆရာလည်း အနည်းငယ် အောင့်သက်သက်ဖြစ်သွားပုံရသည်။ သို့သော် သူ့ဘက်က လိုက်လျော့မှ

ရသည့်အခြေအနေမို့ ပြီးရော ပြီးရောဟုဆိုကာ ကားကိုမောင်းထွက်လိုက်၏။ လမ်းက အတော်ကြီးကို ဆိုးပါသည်။ စထွက်ထွက်ချင်းမှာပင်

သူ့ဘီးတစ်လုံးက ဒုန်းခနဲ ချောက်ထဲ ... အဲ ... ချိုင့်ထဲကျသွားသေး၏။ အင်းလေ ... ခေတ်ကြီးကိုက ဒီလိုခေတ်ကြီးပဲ မဟုတ်လား။

*

(၃)

အခြေအနေကတော့ ရွှေ့ အနေအထားကလည်း ရွှေ့ငါးဟု ပြောရတော့မည်လားမသိ။ ကားက ကိုယ့်ရပ်ကွက်ကို လွန်ရုံလေး ရှိသေးသည်။ ကားလှမ်းတားသူ ပေါ်လာပါ၏။

အနေအထားက ရွှေ့ငါးဟု အထက်ကဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ကားလှမ်းတားသူ မိန်းကလေးက ခေတ်မီလှပသူလေးဖြစ်၏။ ထိုကောင်မလေး၏ပုံစံကြောင့် ကားဆရာကလည်း ကားကို လမ်းဘေးချကာ တုံ့ခနဲရပ်ပေးလိုက်သည်။

ကောင်မလေးက ကားတစ်ဖက်ခြမ်းမှာ ထိုင်နေသည့် အုပ်စိုးကို မမြင်သေးဘဲ သူသွားမည့်နေရာကိုပြောကာ ဈေးမေးလိုက်သည်။

ကားဆရာက ဒီတစ်ခါတော့ ဝင်းဝင်းတောက်မျက်လုံးနှင့် ...

“ထောင့်ငါးရာပဲပေးလေ ညီမလေး”

ဒုန့်စဉ်ကြယ်စာပေ

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့”

သူမျှော်မှန်းထားသော ဈေးနှုန်းဖြစ်သဖြင့် ကောင်မလေးက ကားပေါ်တက်ရန် ခေါင်းငုံ့အကြည့် ...

“ဟင် ... အထဲမှာလည်း လူနဲ့ပါလား”

အုပ်စိုးကို ရှည်ညွှန်းကာ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ခရီးသည် ပါလာသည်ပေါ့။ ဒါကို ကားဆရာက ချက်ချင်းပဲ ...

“ဘာဖြစ်လဲ ညီမလေးရဲ့၊ လူပဲ ... ခွေးမှမဟုတ်တာ၊ တက်လေ”

“ဟာ”

အုပ်စိုး အသံထွက်၍ပင် နင်သွားရသည်။ ကောင်မလေးလည်း အရင်လိုနေလို့လား မသိ။ ကားနောက်ခန်းတံခါးကိုဖွင့်ကာ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

ကားက ပြန်၍မောင်းထွက်ပါပြီ။ သို့သော် စက္ကန့်ပိုင်းလောက် အကြာမှာပဲ ...

“အောင်မယ်လေး ... ကြက်ကြီး ကြက်ကြီး”

မမြင်ဖူးသောပုံစံဖြင့် ထိတ်လန့်တကြား အော်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ အုပ်စိုးက နောက်လှည့်ကြည့်ကာ သံယောင်လိုက်၍ ...

“ဟုတ်တယ်လေ ... ကြက်မှ တိုက်ကြက်ကြီးဗျ၊ မမြင်ဖူးရင် ကြည့်ထား ... ဒါ စစ်တကောင်းမျိုး”

ကောင်မလေး တင်းသွားပုံရသည်။ ချက်ချင်းပဲ စူးစူးရဲရဲ ကြည့်ကာ

...

“ဒါက ရှင့်ကြက်လား”

“အမှန်ပဲ”

ဒုန့်စဉ်ကြယ်စာပေ

စကားအဆုံးမှာပဲ ကောင်မလေးက ကားဆရာကိုကြည့်ကာ

“ဒီမှာရှင့် ... ကျွန်မက ဒီမှာ ကြက်နဲ့အတူထိုင်ရမှာလား”

ကားဆရာ ဘာမှမပြောခင်မှာဘဲ အုပ်စိုးက ...

“ခင်ဗျားကလည်းဗျာ ... အသည်းပါးလိုက်တာ၊ ကြက်ပဲဗျာ၊ ဘာဖြစ်လဲ ... လူမှမဟုတ်တာ၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် ခင်ဗျား ကားဆရာနဲ့ ရှေ့ခန်းမှာ ထိုင်လိုက်၊ ကျွန်တော် နောက်ခန်းပြောင်းပေးမယ်”

ကားဆရာကလည်း ချက်ချင်းပဲ ...

“ရှေ့ကိုလာမလား ညီမလေး ... ကားရပ်လိုက်မယ်”

ထိုသို့ဆိုပြန်တော့လည်း ကောင်မလေးက ကားဆရာ၏ ခေါ်တော အကြည့်နှင့် အသံခွဲကြီးကို လန့်သည်ထင်သည်။

ချက်ချင်းပင် ခေါင်းခါကာ ...

“မရပ်နဲ့ ... မလာဘူး”

ပြောရင်း ကြက်နှင့်ပိုဝေးအောင် ကားတစ်ဖက်ခြမ်းသို့ ကပ်ကာ ထိုင်လိုက်၏။ ကြက်ဖကြီးကတော့ ကောင်မလေး၏အပြုအမူကို ဂရုပင် မစိုက်ချေ။ ကောင်မလေးနေရာမှာ ကြက်မလေးဆိုလျှင်တော့ မပြောတတ်။ ခုတော့ ကြက်ဖကြီးက မတူမတန်သလိုပုံနှင့် တစ်ဖက်ပင် လှည့်သွားသေးသည်။ ပြောရတာလည်း မကောင်း။

သို့နှင့် သင်တန်းမရောက်ခင် ကြက်ဝင်ပေးရမည့်နေရာနား ရောက်တော့ အုပ်စိုးက ...

“ကားဆရာ၊ ရှေ့နားမှာ ရပ်မယ်၊ ဪ ... ငါးရာပေးဦးလေ”

ထိုစကားကြောင့် ကားဆရာက ကောင်မလေးဘက်သို့လှည့်၍ ...

“ညီမလေးကားခဲထဲက ငါးရာကို ဒီညီလေးကိုပေးလိုက်ပါလား”

“ဟင် ... ရှင့်မှာ ငါးရာတန်မရှိဘူးလား”

ကားဆရာကလည်း အင်းမလုပ်ဘဲ ထပ်ကာလျှာရှည်လိုက်သည်။

“အဲလိုမဟုတ်ပါဘူး ... လမ်းမှာ လူထပ်တင်ရင် ငါးရာပေးပါ့မယ် ဆိုပြီး ဒီညီလေးနဲ့ ညီလာလို့”

ထိုစကားကြောင့် ကောင်မလေးက အုပ်စိုးဘက်ပြန်လှည့်လိုက်ပြီး

...

“ဘာရှင့် ... ဒါဆို ရှင်က ခရီးစဉ်မှာ ကျွန်မပိုက်ဆံနဲ့ပါ မလိမ့် တပတ်လုပ်ပြီး စီးလာတာပေါ့ ... ဒီလိုလား”

“ဒါကတော့ ကျွန်တော့်ကံလေဗျာ၊ ကဲပါ ... ခင်ဗျားမှာ ငါးရာ မရှိရင်လည်း မပေးနဲ့တော့၊ ကဲ ကြက်ဖကြီးရေ ... သွားမယ်ဟ၊ ဒီက အစ်မလေးမှာ ငါးရာမရှိဘူးတဲ့”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ကြက်ဖကြီးကို လှမ်းယူကာ ကားပေါ်မှဆင်းရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ အုပ်စိုးစကားက ကောင်မလေး၏မာနကို ဆွပေးသလို ဖြစ်သွားပုံရ၏။ ချက်ချင်းပင် ငါးရာတန်တစ်ရွက် ထုတ်ကာ အုပ်စိုးဆီ ပစ်ပေးလိုက်သည်။

“ရော့ ... ရှင့်လို မလိမ့်တပတ်နဲ့ လုပ်စားနေတဲ့လူတွေအတွက် လျှာတယ်လို့ပဲ သဘောထားလိုက်မယ်”

အုပ်စိုးလည်း ငါးရာတန်တစ်ဖက်၊ ကြက်ဖကြီးတစ်ဖက် ကိုင်ကာ ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်သည်။

ကားပြန်ထွက်ရန်လုပ်နေစဉ်မှာပဲ အုပ်စိုးက ကားထဲကို ခေါင်းငုံ့

ကြည့်ရှု ...

“ကားဆရာ ... အဲ့ကောင်မလေးကို ခင်ဗျားစကားနဲ့ ပြောလိုက်စမ်းပါ။ ခေတ်ကြီးကိုက ဒီလိုခေတ်လို့”

ကားဆရာက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ပုပ်အဲ့အဲ့မျက်နှာနှင့် ကားမောင်းထွက်လိုက်သည်။

သို့သော် ကားထဲမှကောင်မလေး၏ တက်ခေါက်သံကတော့ အုပ်စိုးနားစည်ကို ရိုက်ခတ်ကာကျန်ခဲ့၏။

အုပ်စိုးလည်း သဘောကျသလို ရယ်လိုက်ရင်း ကြက်ဖကြီးကို ငုံ့ကြည့်ရှု ...

“ကဲ ကြက်ဖကြီးရေ ... မင်းလည်း နောက်ဆို အောက်အီးအီးအွတ်လို့ မတွန်ဘဲ ခေတ်ကိုက ဒီလိုခေတ်လို့သာ တွန်တော့ဟေ့ ... ဟားဟား”

(၄)

“ဟယ် မြူဒိုးရယ် ... နင် အဲလို တကယ်ကြီးကြိုလာခဲ့တယ် ... ဟုတ်လား”

သင်တန်းရောက်ရောက်ချင်း အကြောင်းစုံပြောပြပြီးတာတောင် သက်သက်မော်က ထပ်မေးလာသေးသည်။

မြူဒိုးက စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် ...

“ဪ ... ဟုတ်ပါတယ်ဆို အဆင်မပြေတာက မနက်ကတည်းက စတာဟေ့ မနက်အိပ်ရာကထတော့ ငါစားချင်တဲ့ မုန့်ဟင်းခါးသွားဝယ် ခိုင်းတာ ကုန်နေပြီတဲ့၊ ဘာမှမစားဘဲ သင်တန်းလာဖို့ လုပ်ပြန်တော့လည်း စားက နှိုးမရပြန်ဘူး၊ ဒါနဲ့ ကားငှားပြီး သွားလိုက်ပါမယ်လေဆိုပြီး ထွက်လာတော့လည်း ခုလိုမျိုး ကြုံရတော့တာပဲ”

စကားအဆုံးမှာ ယမင်းသူက ခွီးခနဲရယ်လိုက်ပြီး ...

“နင့်အဖြစ်ကလည်းဟယ်... အငှားတက်စီတောင် ကြက်နဲ့အတူ
အဲဒါကြောင့်လားမသိဘူး... ခုနက ဒီနားမှာ
ကြက်နဲ့အတူနဲ့နေသလိုပဲနော်”

မြူးခိုးက ယမင်းသူကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်ကာ...

“ယမင်း ငါ့ကိုမစနဲ့နော်၊ ငါက အဲဒီကြက်ထက် ကြက်ပိုင်ရှင်
တို့တောင်ကို ပိုစိတ်တိုနေတာ၊ ဒင်းက ငါ့ဆီက ပိုက်ဆံငါးရာကိုတောင်
ပေးခဲ့တာနဲ့ ယူသွားသေးတယ်၊ ငါလည်း သူတောင်းစားလျှံတဲ့သဘောနဲ့
ပေးခဲ့လိုက်တာ”

“ဟဲ့... ဒါနဲ့ အဲဒီကြက်သမားက ဘယ်လိုမျိုးလဲ”

အရေးထဲ သက်သက်မော်က မေးလာသေးသည်။ မြူးခိုးက...

“အာ... ကြက်သမားဆိုတာ ဘယ်လိုမျိုးလဲဆိုပြီး သတ်မှတ်ထား
တာမဟုတ်တာ၊ အဲ... ခုနက ငါနဲ့တွေ့ခဲ့တဲ့ ကောင်ကတော့ ငါတို့လောက်
ပဲ”

“ဟင်... ဒီအရွယ်လေးနဲ့ ကြက်သမားဖြစ်နေတယ်”

“လာပြန်ပြီဟာ... ကြက်သမားဆိုတာ ဘယ်အရွယ်မှ ဖြစ်ရမယ်
ဆိုပြီး နင်တို့သိလို့လား”

ထိုသို့ပြန်မေးလိုက်တော့လည်း နှစ်ယောက်စလုံး မဖြေနိုင်ကြပြန်
ချေ။ ထို့ကြောင့် မြူးခိုးကပဲ စကားဖြတ်သည့်သဘောနှင့်...

“တော်ပြီဟာ... အဲဒီကြက်အကြောင်းပြောရတာ ငါတို့အတွက်
ဘာမှ အကျိုးမရှိဘူး၊ ပြီးတာလည်း ပြီးသွားပြီ၊ ကဲပါ... ဗိုက်ဆာတယ်၊
စားစရာမှာရအောင် ခေါ်လိုက်ဦး”

သုံးယောက်သား ကင်တင်းတစ်ခုမှာ ထိုင်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။
သက်သက်မော်ကပဲ စားပွဲထိုးလေးကို လှမ်းခေါ်လိုက်၏။

စားပွဲထိုးလေးရောက်လာတော့ ယမင်းသူက...

“ကဲ မြူးခိုး... နင် ဘာစားမလဲ”

မြူးခိုးက တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ပြီး...

“ပေါက်စီပဲ စားတော့မယ်ဟာ၊ မောင်လေး... ကြက်နဲ့နော်”

မြူးခိုးက ဝက်သား၊ အမဲသားမစား၍ ထိုသို့ရွေးမှာလိုက်ခြင်း ဖြစ်
သည်။ ယမင်းသူနှင့် သက်သက်မော်တို့ကလည်း သံယောင်လိုက်၍...

“အစ်မတို့ကိုလည်း ကြက်နဲ့ပဲပေး”

စကားအဆုံးမှာ စားပွဲထိုးကောင်လေးက သေချာအောင် ထပ်မေး
ခဲ့သည်။

“ဟုတ်ကဲ့... ဒါဆို အစ်မတို့သုံးယောက်စလုံးက ကြက်တွေချည်း
ပဲလဲနော်”

“ဘာ”

မြူးခိုး၏အသံက ဟိန်းထွက်သွားသည်။ စားပွဲထိုးကောင်လေးက
သူ့စကား မှားသွားမှန်းသိလိုက်၍ ပျာပျာသလဲ...

“ဟို ဟို... စကားပြောလောသွားလို့ပါ အစ်မလေး၊ ကျွန်တော်
ပြောတာက သုံးယောက်စလုံး ကြက်သားပေါက်စီတွေပဲမဟုတ်လားလို့ မေး
တာပါ”

“အေး”

သုံးယောက်စလုံး အသံပြတ်နှင့် ပြိုင်တူဖြေလိုက်ကြသည်။

စားပွဲထိုးလေးထွက်သွားတော့မှ ယမင်းသူနှင့်သက်သက်မော်တို့က
မြူးခိုးကိုကြည့်ရင်း တခပ်ခပ်ရယ်ကာ ...

“မြူးခိုးရယ် ... နင့်ဇာတာကတော့ ခုချိန်ထိ ကြက်နဲ့ပတ်သက်
နေတုန်းပဲ”

“အေးလေ ... မပြောလိုက်ချင်ဘူး”

ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ် ပြန်တွေးကာ မြူးခိုးလည်း လွင်လွင်လေး လိုက်
ရယ်မိလေသည်။

ထိုသို့ရယ်လိုက်တော့လည်း မနက်ကကိစ္စကြောင့် တိုနေခဲ့သော
စိတ်က ပြေသွားသလိုလို။



(၅)

ကင်တင်းထဲ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ငှုငှုကြီးတွေ ထိုင်နေကြသည့်
ဖိုကုလားတို့အုပ်စုကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကိုယ့်လို ခပ်ချောချော ဆရာကောင်
ဝင်လာသည်ကိုပင် ဒင်းတို့က မြင်ဟန်မတူချေ။

ထိုစားပွဲရှေ့မှာ စတိုင်တင်းတင်းနှင့် ရပ်လိုက်တော့မှ ...

“ဟော ... အိုးစုတ်တောင်ရောက်လာပြီ”

ဇော်မင်းက အရင်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အုပ်စိုးက မိမိကို
အိုးစုတ်ဟုခေါ်လိုက်သည်ကိုပင် မည်သို့မျှခံစားရဟန် မပြဘဲ ဝင်ထိုင်လိုက်
ရင်း ...

“အေး ... ရောက်လာတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

ဖိုးကုလားကလည်း အသက်မပါသလို ဝင်ပြောသည်။ အုပ်စိုးက

ထိုပိုင်းမှထိုင်နေသော အမှီနှစ်ကောင်၊ အမနှစ်ကောင်၏ မျက်နှာတွေကို တစ်ယောက်ချင်းစီ အားမနာလျှာမကျိုး ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ...

“နင်တို့မျက်နှာတွေက ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ ... တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မတူပေမယ့် မျက်နှာပေါ်ဟပ်နေတဲ့ အငွေ့အသက်တွေက ခြေထောက်မှာ ခြေထောက်နဲ့လည်း ပြောကြလေကွာ ... ဒီလိုကြီး ဘူမနေကြနဲ့”

ထိုသို့ပြောလိုက်တော့ အားလုံးပဲ မသိမသာ လှုပ်ရှားသွားကြသည်။

“ဒီကုလားက အရင် ...

“ဒီလိုကွာ ... ငါတို့တွေစုပြီး ကဗျာစာအုပ်လေးထုတ်ချင်လို့ ...

အဲဒါ”

စကားပင်မဆုံးလိုက်။ အုပ်စိုးက စားပွဲကို လက်နှင့် ငြိမ်းခနဲရိုက်

တာ အဲဒါသံဖြင့် ...

“ဘာကွ ... ဘာပြောလိုက်တယ် ဖိုးကုလား၊ မင်းတို့က ကဗျာ

စာအုပ်ထုတ်ချင်လို့ ... ဟုတ်လား”

အုပ်စိုး၏အပြုအမူကြောင့် အားလုံးပဲ ပျုံးပျုံးပြဲပြဲဖြစ်သွားကြသည်။

“ဒီကုလား မျက်လုံးလေး ကလယ်ကလယ်နှင့် ...

“အုပ်စိုးရယ် ... ငါတို့ ကဗျာစာအုပ်ထုတ်ချင်တာကို နင်က ဘာ

ဖြစ်လို့ ဒေါသထွက်သွားရတာလဲ”

ထိုအခါမှ အုပ်စိုးက ဟီးခနဲရယ်လိုက်ပြီး ...

“ငါက နင်တို့အာရုံပြောင်းမလားလို့ လုပ်ကြည့်တာပါ”

“မသား ... အိုးစုတ် အိုးပဲ့”

မာယာက ထောပနာ ဝင်ပြုသည်။ အုပ်စိုးက ...

“နင်တို့လေးယောက်စလုံး ကဗျာရေးကြတာ ငါသိပါတယ်၊ ကဗျာ စာအုပ်ထုတ်တာများဟာ နင်တို့ ကျောင်းတုန်းကထုတ်သလို”

စကားပင်မဆုံးလိုက် ဖိုးကုလားက လက်ကာပြရင်း ...

“မဟုတ်ဘူး အုပ်စိုး ... ခုဟာက ကျောင်းတုန်းကလို ပန်းဖလက်သဘောမျိုး ကိုယ့်ဟာကိုယ်လုပ်တဲ့ ကဗျာစာအုပ်မျိုး မဟုတ်ဘူး ဆိုင်တွေမှာ တင်ရောင်းလို့ရတဲ့ ကွာလတီစာအုပ်မျိုး ထုတ်ချင်တာ”

“ဒီတော့”

“အခက်အခဲကတော့ ပိုက်ဆံပေါ့ကွာ၊ ငါတို့လေးယောက်မှာ ကိုယ်တို့တို့ဆံ တစ်သိန်းစီလောက်ရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ စာအုပ်ထုတ်လုပ်မှုစရိတ်က ငါ့သိန်းလောက်ကုန်မှာကွ၊ အဲဒါကြောင့် စိတ်ညစ်နေကြတာ”

စကားအဆုံးမှာ အုပ်စိုးက ဟက်ခနဲတစ်ချက်ရယ်လိုက်ပြီး ...

“အခက်အခဲဆိုလို့ ဘာများလဲလို့ ဖိုးကုလားရာ၊ အဲဒီပိုက်ဆံ လောက်တော့”

“ဟင် ... မင်းက စိုက်ထုတ်ပေးမလို့လား”

ဇော်မင်းက ခလုတ်တိုက်မတတ် ဝင်မေးလိုက်သည်။ အုပ်စိုးက ထံတွေးကိုပင် ဖွဲ့ခနဲထွေးထုတ်လိုက်ရင်း ...

“ဖို့ ... ရှုံးနေလားကွ၊ ငါနဲ့ဘာဆိုင်လို့ စိုက်ပေးရမှာလဲ”

“ဟာကွာ ... ဒါဆို ခုနက ဘာလို့ပြောတာလဲ”

အုပ်စိုးမျက်နှာက တည်သွားကာ ...

“ဒီလိုကွာ ... ငါ မစိုက်ပေးနိုင်တာက လောလောဆယ် မရှိလို့ပါ
ဒါပေမဲ့ မင်းတို့ လိုအပ်တဲ့ငွေတချို့ရအောင်တော့ ငါ ကူညီပေးနိုင်တဲ့နည်းလမ်း

“လုပ်စမ်းပါဦးကွာ ... ဘယ်လိုနည်းလမ်းလဲ”

အုပ်စိုးက ...

“ပြန်ပြောမယ်ကွာ၊ ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး ... မင်းတို့က ကဗျာသမား
တွေဆိုတော့ တစ်ခုလောက် မေးကြည့်ပါဦးမယ်”

“မေးလေ ... ဘာလဲ”

“ငါသိချင်တာကကွာ ... အမျိုးသားရေကူးကန်လို့ နာမည်တပ်
ထားပြီး ဘာဖြစ်လို့ အမျိုးသမီးတွေကိုပါ ပေးကူးတာလဲ၊ အဲဒါကိုဖြေ”

“ဟာ”

“အုပ်စိုးကွာ ... လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ”

ထိုအခါမှ အုပ်စိုးက တဟားဟားရယ်လိုက်ပြီး ...

“မင်းတို့ စိတ်ကြည်သွားအောင် နောက်တာပါ၊ ဒါနဲ့ ခဏ နေပါဦး

... မင်းတို့က ကဗျာစာအုပ်ထုတ်မှာဆိုတော့ ကလောင်နာမည်တွေ ရွေးပြီးပြီ
လား၊ ဒါမှမဟုတ် နာမည်အရင်းတွေနဲ့ပဲ ရေးမှာလား”

စကားဆုံးဆုံးချင်းပဲ ဖိုးကုလားက ...

“ငါတော့ ရွေးထားပြီကွာ၊ ငါ့ကလောင်နာမည်က ...”

စကားကိုဖြတ်ကာ ရှက်သလို ရွံ့သလို လုပ်လိုက်ပြီးမှ ...

“ငါ့ကလောင်နာမည်က မြတ်မိုးအိမ်တဲ့”

စကားအဆုံးမှာပဲ အုပ်စိုးက ပြူးကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ဘာ ... မြက်မိုးအိမ် ... ဟုတ်လား၊ ဘာလဲ ... မြက်ပင်တွေ
မိုးထားတဲ့အိမ်လို့ ဆိုလိုတာလား”

ဖိုးကုလားမျက်နှာက အီးနှစ်လုံး ဆင့်ကဲ ဆင့်ကဲ မှန်ခံလိုက်ရသလို
ရွံ့မဲ့ပြာနမ်းသွားကာ ...

“ငါ့လွှီးမှပဲကွာ ... မင်းကြီးတော် မြက်မိုးအိမ်ရမှာလား၊ မြတ်မိုး
အိမ်ကွာ မြတ်မိုးအိမ်”

“ဪ ... ဒီလိုလား၊ မဆိုးပါဘူး၊ ဒါနဲ့ ဟိုသုံးယောက်ကကော”

ဇော်မင်းက ဦးဆောင်၍ ...

“ငါတို့တွေတော့ စိတ်ကြိုက်မတွေ့သေးပါဘူးကွာ၊ နာမည်ရင်းနဲ့ပဲ
လုပ်လိုက်မလားလို့”

အုပ်စိုးက ခပ်လေးလေး ခေါင်းခါသည်။ ပြီးမှ ...

“မကောင်းဘူးကွာ ... ကလောင်နာမည်ဆိုတာကလည်း ဆွဲဆောင်
မှုတစ်ခုလေ၊ ငါ့အသိစာရေးဆရာတွေရဲ့ ကလောင်နာမည်တွေဆို ကြည့်စမ်း
... တစ်ယောက်က လူနေတဲ့ လူတွေနေတဲ့အရပ်မှာ နေလို့ဆိုပြီး လူနေလို့
နည်းထားတာ၊ နောက်တစ်ယောက်က သိုးဆောင်း၊ ဒါလည်း ဆန်းတာပဲ၊
အင်္ဂလိပ်တွေရဲ့စကားကို ခေါ်တဲ့နာမည်၊ နောက် ရှိသေးတယ် ... သည်
ဆတ်နေတဲ့ ကဲ ကြည့်စမ်း ... ဒီခေတ်မှာနေမယ်လို့ ရိုးရိုးလေး ပေးလိုက်
တာက ဆန်းသွားတယ် မဟုတ်လား”

“အေး ... ဟုတ်တော့ဟုတ်တယ်နော်၊ ငါကြားဖူးတဲ့ စာရေးဆရာ
တစ်ယောက် ရှိသေးတယ်၊ ဘာတဲ့ ... မိုးစက်ပိုင်ဆိုလား”

ဇော်မင်းအပြောကို အုပ်စိုးက မျက်နှာမဲ့၍ ...

“ထားလိုက်ပါကွာ ... အဲဒီမိုးစက်ဝိုင်းဆိုတာက ငမေလေးပါ။
ငါနဲ့ သိပါတယ်”

“ဟုတ်လား”

“ဒီတော့ မင်းတို့စဉ်းစားမရရင် မင်းတို့ရဲ့ကလောင်နာမည်တွေကို
ငါစဉ်းစားပေးမယ်”

“အေး ... လုပ်စမ်းပါဦး”

မိုးစက်ပါ အားတက်သရာ ဝင်ပြောလာသည်။ သူ့ရည်းစား ဇော်
လည်း ...

“မင်းစဉ်းစားလို့ရရင်လည်း ပြောကြည့်လေ”

အုပ်စိုးက သူ့မှတ်ဆိတ်မွေးစိမ်းစိမ်းတိုတိုလေးတွေကို ပွတ်ကာ
ပွတ်ကာလုပ်လျက် အတန်ကြာ စဉ်းစားဟန်ပြုလိုက်ပြီးမှ ...

“မာယာ ... နင့်အတွက်တော့ ငါစဉ်းစားလို့ရပြီ”

“ဟင် ... ဘာလဲ ဘာတဲ့လဲ”

“ပြကွဒိန်လို့ပေးလိုက်”

“ဟယ် ... နာမည်ကြီးကလည်း”

မာယာ၏ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ရေရွတ်သံကြောင့် အုပ်စိုးက မျက်
မှောင်ကြုတ်ကြည့်ကာ ...

“အောင်မာ ... ဒီလောက်ခန့်တဲ့နာမည်ကိုများ၊ နင့်နာမည်က
မာယာလေ၊ မာယာပြကွဒိန်ဆိုတာ ရှိတယ်ဟ၊ ကမ္ဘာပျက်မယ်လို့ ဟော
ထားတာလေ၊ ပြီးတော့ နှိမိတ်အရ စဉ်းစားကြည့်ရင် ပြကွဒိန်ဆိုတာက
နေ့စဉ် လူတိုင်းကြည့်နေကြတာ မဟုတ်ဘူးလား၊ ဒီတော့ နင့်ကလောင်

နာမည်က ဘယ်လောက်လပ်ကီးကောင်းလဲ”

ကလိန်စေ့ငြင်းဆင်ကာ ရှည်လျားထွေပြားစွာ ရှင်းပြလိုက်တော့မှ
မာယာမျက်နှာက ဝင်းတောက်သွားရင်း ...

“အေး ... အဲလိုစိတ်ကူးနဲ့ ပေးတာဆိုရင်တော့ ကောင်းတယ်ဟာ
ငါ ကြိုက်တယ်”

ထိုသို့ တစ်ယောက်ကို ကင်ပွန်းတပ်လိုက်တော့ ဟိုအတွဲက တစ်
စခန်းထလာသေးသည်။

“ငါတို့ကိုလည်း လုပ်ဦးလေကွ အုပ်စိုး”

ဇော်မင်းအပြောကြောင့် အုပ်စိုး ရယ်ချင်သွားသည်။ “မင်းတို့က
သမီးရည်းစားတွေပဲ၊ မင်းတို့ဟာမင်းတို့ သွားလုပ်ပါလား” ဟု ပြောလိုက်လျှင်
မကောင်းဖြစ်ရောမည်။

သို့သော် အကောင်းမြင်စိတ်ကလေးနှင့် ထိုအတွဲကို ကြည့်လိုက်
တာ ...

“ခဏနေဦးကွ ... ငါသိထားသလောက် မင်းတို့အတွဲက ကိုရီးယား
တွေကို တက်ညီလက်ညီ ကြိုက်ကြတာနော်၊ ဒီတော့ မင်းတို့ကဗျာတွေ
ထဲမှာရော ကိုရီးယားမုန်တွေကော ပါနေသလား”

နှစ်ယောက်စလုံးက ပါးစပ်ပေါက်နှစ်ပေါက်ဖြင့် ရှက်ရယ်ရယ်သည်။
ပြီးမှ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်ကာ ဇော်မင်းက အရင် ...

“အေး ... ကိုရီးယားဟန်လေးတွေတော့ ပါတာပေါ့ကွ”

စကားအဆုံးမှာ အုပ်စိုးက လက်ဖျောက်တစ်ချက်တီးလိုက်ရင်း ...

“အဲဒါပဲကွ ... ငါလိုချင်တာ အဲဒါပဲ၊ ဒီတော့ မင်းတို့ ကလောင်

နာမည်တွေကို လုံးဝ ကိုရီးယားဆန်ဆန်ပေးရမယ်”

“အဲ အဲဒါဆိုလည်း လုပ်လေ”

ဇော်မင်း၏ အားတက်သူရောအပြောကြောင့် အုပ်စိုးက မျက်မှောင်

ကြီးကြုတ်ကာ စဉ်းစားလိုက်ပြီး ...

“ဟုတ်ပြီ ဇော်မင်း ... မင်းနာမည်ကတော့ ယောက်ျားဆန်မယ်၊

အာထင်စာလို့ပေးလိုက်၊ မိုးစုက မိန်းကလေးဆိုတော့ ယူအောင်းဆိုးပေါ့၊

တောင်းလား”

“ဘာကင်စေ”

“ယူအောင်းဆိုး”

နှစ်ယောက်သား ကြည့်နူးမျက်နှာတွေနှင့် ကိုယ်စီရေရွတ်လိုက်ကြသည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ မိုးကုလားက ခွီးခနဲရယ်လိုက်၍ အုပ်စိုးက ပေစောင်းစောင်းကြည့်လိုက်ကာ ...

“ဟေ့ကောင် ... မင်းက ဘာကိုရယ်တာလဲ”

မိုးကုလားက စပ်ဖြဲဖြဲမျက်နှာကို ပြင်ရင်း ...

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးကွာ၊ သူတို့ကဗျာနဲ့ သူတို့ကလောင်နာမည်နဲ့ လိုက်လို့ သဘောကျသွားတာပါ”

“ပြီးရော၊ ဇော်မင်းနဲ့မိုးစု ... မင်းတို့ကကော”

“ကြိုက်ပါတယ်ဟ”

“ငါလည်း သဘောကျပါတယ်”

ဒီလောက်ဆိုလျှင်တော့ နှစ်ယောက်စလုံး၏ရင်ကို တန်းထိသွားလေပြီ။ ထိုကိစ္စပြီးသွားတော့ အုပ်စိုးကပဲ ...

“ကဲ ... နာမည်ကိစ္စ ပြီးသွားပြီဆိုတော့ဟာ နင်တို့အတွက် ပိုက်ဆံရှာမယ့်ကိစ္စကို ပြောတော့မယ်၊ သေသေချာချာ နားထောင်ကြ”

“အေးပါ”

အားလုံး ခေါင်းညိတ်လိုက်တော့ အုပ်စိုးက ဆရာကြီးစတိုင်နှင့်

...

“မာယာ (ခေါ်) ပြက္ခဒိန် ... နင်က ငါရေးပေးလိုက်တဲ့စာသားအတိုင်း မိတ္တူဆိုင်ကိုသွားပြီး လက်ကမ်းကြော်ငြာစာရွက်နဲ့ တခြား ဖြတ်ပိုင်းတစ်ခု သွားလုပ်ရမယ်၊ မိုးကုလား (ခေါ်) ဖြတ်မိုးအိမ် ... မင်းကတော့ မြို့ထဲကိုသွားပြီး ငါပြောတဲ့ပုံစံအတိုင်း ရှုပ်တုတစ်ခု သွားလုပ်ရမယ်”

“ဟင် ... ဘာရပ်တုလဲ”

“ဟိုကွာ ... အရွယ်အစားက အကယ်ဒမီရပ်တုလောက်ကွာ၊ ရွှေရည်စိမ်ပေါ့၊ ငါပြောတဲ့ပုံစံ မရရင်လည်း ရှိတာသာ ဝယ်ခဲ့တော့”

“ပြီးရောလေ”

“ငါတို့ကကော”

ကိုရီးယားစုံတွဲက မေးလာခြင်းဖြစ်သည်။

“မင်းတို့ကတော့ နီးစပ်ရာ ဗီဒီယိုဆိုင်ကိုသွားပြီး ဆယ်ပေ ငါးပေ ဟတ်လည် ဗီဒီယိုတစ်ချပ်ထုတ်ရမယ်၊ ရေးရမယ့်စာသားကိုတော့ ငါပြောမယ်၊ ပြီးရင် မင်းတို့နှစ်ယောက်ပဲ ဒီဝင်းထဲမှာရှိတဲ့ သင်တန်းခန်းမလွှတ်တစ်ခုကို အသင့်ရှာထားလိုက်”

“အုပ်စိုး ... ငါတို့နှစ်ယောက်က ဗီဒီယိုစကြီးနဲ့ ခန်းမအတွက်ထဲမှာ ဘာလုပ်နေရမှာလဲ”

ဇော်မင်းက ကြောင်စိစိနှင့် ပြန်မေးလာခြင်းဖြစ်သည်။ အုပ်စိုးလည်း သောက်မြင်ကတ်သွားပြီး ...

“ငါ့လွှီးမှပဲ ... ပြောတဲ့အတိုင်းလုပ်လေကွာ၊ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း မင်းတို့နှစ်ယောက် ခန်းမအလွတ်ထဲမှာ ဗီဒိုင်းစခင်းပြီး ...”

“ဟေ့ကောင်”

“ဟဲ့ ... အုပ်စိုး”

“ဪ ... ငါတို့ပြန်အလာကို ထိုင်စောင့်နေကြလို့”

“မင်းကွာ ... ဟင်း”



(၆)

အလုပ်ကိစ္စအတွက် မှာစရာရှိတာတွေကို ပါးစပ်နှင့်တစ်မျိုး၊ စာနှင့်ချေ၍တစ်ဖုံ အရင်မှာကြားသည်။ ပြီး စားသောက်စရာတွေကိုပါ တစ်ပြန်တစ်ပြန် နှာယူမျှဆိုကာ ပါးနားသပ်၍ အုပ်စိုးက ထွက်သွား၏။

ဒါတောင် မသွားခင်လေးမှာ မျက်နှာထိမျက်နှာထားဖြင့် ဟစ်တဟာအတာဖမ်းကာ မြွက်ကြားသွားသေးသည်။

“မင်းတို့တွေ ကိုယ်လုပ်ရမယ့်ကိစ္စကို သေသေချာချာ တိတိကျကျ ဆောင်ရွက်ကြရအောင်၊ တစ်ခုခုမှားလို့ကတော့ မင်းတို့ထိုက်နဲ့ မင်းတို့ကံပဲ၊ အခွင့်အရေးဆိုတာ နှစ်ခါမရဘူး၊ လောလောဆယ် ငါက လမ်းကြောင်းပဲပြနိုင်တာ၊ အတယ်လုပ်ရမှာက မင်းတို့တွေပဲ ... နားလည်လား”

အုပ်စိုးထွက်သွားတော့မှ မာယာက ရေးပေးခဲ့သည့် စာရွက်အတွဲကို ကြည့်ကာ ...

“ဒီလိုလုပ်လို့ ဖြစ်ပါ့မလားဟယ်၊ ငါတော့ လန့်တယ်ဟ”

“အာ ... တကယ်လုပ်တဲ့အခါကျရင် အုပ်စိုးက သူ ရှေ့တန်းမှာ နေမယ်လို့ ပြောသွားတာပဲ၊ ဘာမှကြောက်စရာမရှိပါဘူး ... ဖြစ်လောက် ပါတယ်”

ဖိုးကုလား၏ ချေပစကားကို ဇော်မင်းကလည်း အလိုက်သင့် ခေါင်း ညိတ်ကာ ...

“ဟုတ်ပါတယ်ဟ ... အုပ်စိုးက အိုင်ဒီယာကောင်းပါတယ်၊ ပြဿ နာဖြစ်လာရင်လည်း သူ ရအောင်ရှင်းမှာပါ၊ ဒီကောင်က စွန့်စားရဲတယ်ဟ၊ ငါတို့ နောက်ကနေရုံပဲ”

“ပြီးရောလေ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုဇော် ... မိုးအနားပဲ နေနော်”

“စိတ်ချပါ မိုးရယ် ... ကိုဇော်က ဘယ်တုန်းက မိုးကို ထားခဲ့ဖူး လို့လဲ၊ အမြဲတမ်း ဂရုစိုက်နေတဲ့ဟာကို”

အရေးထဲ ကိုရီးယားအတွဲက ဖြောင်ကြီး ချစ်ရည်လူးနေကြသေး သည်။ ဖိုးကုလားက ကြည့်မရတော့ဘဲ ...

“နင်တို့တွေ အဲလောက် ပလူးမနေကြနဲ့၊ ပြီးရင် ဟိုကောင် ပေး သွားတဲ့ ကလောင်နာမည်တွေကိုပါ ပြန်ပြောင်းဖို့ စဉ်းစားဦး”

“အောင်မာ ... ဘာလို့ပြောင်းရမှာလဲ၊ အုပ်စိုးပေးတာက ကောင်း သားပဲဥစ္စာ”

“အေးလေ”

နှစ်ယောက်သား အတိုင်အဖောက်က ညီနေကြလေသည်။ ထိုအခါ မှ ဖိုးကုလားက မချိုမချဉ်မျက်နှာနှင့် ...

“ဒါဆို ငါမေးမယ်၊ နင်တို့ အုပ်စိုးကို စိတ်တိုရင် ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“အိုးစုတ်လေ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အေး ဇော်မင်း ... မင်းရဲ့ကလောင်နာမည်ကိုလည်း ခုနကလို

ကောင်းလိမ့်နဲ့ စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ”

ဇော်မင်းက ချက်ချင်းပဲ ...

“ရတယ်လေ၊ ဘာ ဘာကင်စော ဆိုတော့ ဘော ဘောကင်ဆာ တာ”

ဇော်မင်းမျက်နှာကြီး မဲ့ရွဲသွားချိန်မှာပဲ ဖိုးကုလားက ဆက်၍ ...

“မိုးစု ... နင်နာမည်မှာက ယူဆိုတာ နင်လို့ပြောတာ၊ နောက် တ အောင်းဆိုးကို ပြောင်းပြန်လှန်လိုက်တော့”

“အိုးစောင်း”

“အေး ... အဲဒါ နင် အိုးစောင်းနေတယ်လို့ ဟိုကောင်က သမ သွားတာ”

“ဟယ်”

ကိုရီးယားစုံတွဲ ဖြစ်ပျက်သွားပုံကိုကြည့်ကာ ဖိုးကုလားနှင့်မာယာ တို့ တခွီးခွီး ရယ်ကြတော့သည်။

ဘာကင်စောနှင့် ယူအောင်းဆိုးတို့မှာတော့ ခုနကလို ချစ်ရည်မလူး နှိုင်းတော့ဘဲ တစ်မဟုတ်ချင်းဆိုသလို ရှက်ရည်လူးခြင်းဆီသို့ ...။

“တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ၊ အဲဒီအခန်းက စာမသင်တဲ့ အခန်းလွတ်

တ”

မြူးခိုးစကားကြောင့် ယမင်းသူကလည်း ...

“ထူးခြားနေတာတော့ အမှန်ပဲဟ၊ သွားစပ်စုကြည့်ရင် ကောင်းမ
ထား”

“ခဏလေး ... ဟိုမှာ ငါ့အသိကောင် တစ်ကောင်လည်း အဲဒီကို
သွားမယ့်ပုံစံပဲဟ၊ ခေါ်မေးကြည့်လိုက်ပါဦးမယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် သက်သက်မော်က ယဉ်ကျေးလိမ္မာသော မိန်း
မလေးပီပီ ကူခြေကို ထိန်းကာ အော်ကြီးဟစ်ကျယ် လှမ်းခေါ်လိုက်၏။

“ဟဲ့ ဝေယံကြီး မသားကောင် ... ဒီကို ခဏလာပါဦးဟဲ့”

ဝေယံဆိုသော ဖက်တီးကောင်ကလည်း စည်ပိုင်းကြီးလိမ္မာလာသလို
လှိုင်းဝင်လာပါသည်။ အနားရောက်တော့ ဒင်းကလည်း သက်သက်မော်ကို
ဒီယဝါစာ ချီသားသောစကားဖြင့် ပြန်နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“သက်သက်မော် ဂျုပုမ၊ ပြော ... ဘာခိုင်းစရာရှိလို့လဲ”

“ပြောမှာပေါ့ ဝက်ပုတ်ရဲ့၊ ခိုင်းစရာရှိလို့တော့ မဟုတ်ဘူး၊ နင့်လက်
ထဲက ဘာစာရွက်လဲ၊ ပြီးတော့ နင် ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ”

“ဂျုပုမရယ် ... နင် ဒါတောင်မသိဘူးလား၊ ဒီနေ့ ဟိုစာသင်
ဆောင်မှာ လူလိမ်ပြိုင်ပွဲရှိတယ်လေ၊ ရော့ ... ဒီမှာ ဖတ်ကြည့်”

သက်သက်မော်က လှမ်းပေးသောစာရွက်ကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲယူကာ
အသံထွက်ဖတ်လိုက်သည်။

“မြန်မာနိုင်ငံတွင် တစ်ခါမှ မကျင်းပဖူးသေးသော လူလိမ်ပြိုင်ပွဲ

(၇)

ညနေပိုင်း သင်တန်းချိန်ပြီး၍ ပြန်ရန် မြူးခိုးတို့သုံးယောက် အခန်း
အပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ သို့သော် ခါတိုင်းရက်တွေနှင့်မတူဘဲ
အနည်းငယ်ထူးခြားနေသော မြင်ကွင်းကြောင့် သုံးယောက်စလုံး မသိမသာ
မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်မိကြ၏။

ခါတိုင်းဆိုလျှင် ဒီအချိန် သင်တန်းသူသင်တန်းသားများသည် အိမ်
ပြန်ကြရန် အပေါက်ဝသို့ ဦးတည်ကာသွားလာနေကြစမြဲ ဖြစ်သည်။ ယခု
တော့ ထိုသို့မဟုတ်ဘဲ အဖွဲ့လိုက် အဖွဲ့လိုက် လူများသည် လက်ထဲတွင်လည်း
စာရွက်ပိုင်းလေးတွေကိုင်ကာ ခန်းမတစ်ခုဆီသို့ သွားနေကြ၍ဖြစ်၏။

သက်သက်မော်က အရင် ...

“မြူးခိုး ... ဘာဖြစ်တာလဲ မသိဘူးနော်၊ လူတွေ ဟိုဘက်က
အခန်းဆီပဲ သွားနေကြတယ်”

ကြီးတဲ့ ပြိုင်လိုသူ၊ ကြည့်ရှုလိုသူများသည် အသေးစိတ် အချက်အလက်များ သိရှိလိုပါက (B-2) ခန်းမသို့ ညနေ လေးနာရီထက် နောက်မကျဘဲ လာ ရောက်ကြပါရန်တဲ့၊ ဘာလဲဟာ ... လူလိမ်ပြိုင်ပွဲ ဆိုပါလား”

“အေးလေ ... တစ်ခါမှလည်း မကြားဖူးဘူး”

ယမင်းသူ၏အပြောကြောင့် မြူခိုးက ...

“ဪ ... မကြားဖူးဆို မြန်မာနိုင်ငံမှာ ပထမဆုံးလို့ ကြော်ငြာ မှာရေးထားတာ မတွေ့ဘူးလား”

“စိတ်ဝင်စားစရာပဲဟာ၊ မြူခိုး .. ငါတို့သွားကြည့်ရင် ကောင်းမလား”

“သွားလေ ... ငါတို့လည်း အိမ်ပြန်ဖို့ပဲ ရှိတော့တာမဟုတ်လား၊ လောလောဆယ် အားနေတာပဲ”

မြူခိုး၏ ထောက်ခံစကားကြောင့် သက်သက်မော်က ဝေယံဆိုသူ ဘက် မျက်နှာပြန်မူလိုက်ကာ ...

“ဝေယံ သေချင်းဆိုး ... နှင် အဲဒီကို သွားမှာလား၊ သွားရင် ငါ တို့လည်း လိုက်ခဲ့မယ်”

“လိုက်ခဲ့လေ ဗိုင်းတာမရဲ့၊ ငါက နှင်တို့ကို ထမ်းခေါ်သွားရမှာမှ မဟုတ်တာ”

ထိုသို့သော ချစ်စဖွယ်အသုံးအနှုန်းများဖြင့် ပြောဆိုကာ လေး ယောက်သား (B-2) ခန်းမသို့ သွားလိုက်ကြသည်။ လမ်းမှာ ယမင်းသူက သက်သက်မော်အနားကပ်၍ ...

“ဟဲ့ သက်သက်မော် ... နှင်တို့က ငယ်သူငယ်ချင်းတွေလား”

“အဲလိုပဲ ဆိုရတော့မှာပဲ၊ အဲဒီသောနဲ့ ငါက ရှစ်တန်းနှစ် ကျောင်း

စိတ်တုန်းက တက်တဲ့ ယဉ်ကျေးလိမ္မာသင်တန်းမှာ စသိခဲ့တာလေ”

“ဟေ”

ယမင်းသူရော မြူခိုးပါ ရယ်မိကြတော့သည်။ မြူခိုးက ...

“ဟုတ်မှာပါ ... အဲဒါကြောင့် နှင်တို့ရဲ့ဆက်ဆံရေးက သူများတွေ

အားကျရလောက်အောင် ချစ်စဖွယ်ပြေပြစ်နေတာကိုး”

စကားအဆုံးမှာ သက်သက်မော်က ဟီးခနဲရယ်ပြီး ကပ်တိုးလေး ပြောလာသေးသည်။

“အဲဒီကောင်ဝေယံက ငါ့ကို ကြိုက်နေတာဟာ ကိုးတန်းနှစ်တုန်းက တစ်ခါ စာပေးဖူးတယ်”

“နောက်တော့ကော”

“ဟေ့အေး ... အဲဒီတစ်ခါပဲ”

“တော်တော်ဖွဲကောင်းတဲ့ လူပဲနော်၊ နှင်ပြန်ကြိုက်သင့်တယ် သက် သက်မော်”

“ဟာ နှင်ကလည်း ... ဒီလောက်ဝတဲ့ ဝက်ပုတ်ကို မကြိုက်ချင် ဟေ့”

“အေးလေ ... ဟုတ်ပါတယ်၊ နှင့်အလှနဲ့ဆိုရင်တော့ ငြင်းချင်စရာ ဆိုတာ”

“ခွေးမ ... ယမင်း”

ပြောရင်း သက်သက်မော်က ယမင်းသူကို လှမ်းရိုက်လိုက်သည်။ သူမ ပြောလည်း ပြောချင်စရာပင်။ သူမလို မည်းမည်းလုံးလုံး ဂျုပမလေးက ထိုသို့သော ဝက်သိုးကို အဘယ်သို့သောစိတ်မျိုးနှင့် ခံစား၍ရနိုင်သနည်း။

လက်ခံ၍ ရနိုင်အံ့နည်း။ ကြည်ဖြူ၍ ရနိုင်အံ့နည်း။ ထိုသို့ လေပန်းရင်းပင်
လူလိမ်ပြိုင်ပွဲ ကျင်းပမည်ဆိုသော (B-2) ခန်းမသို့ ရောက်လာကြသည်။
အခန်းထဲလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ လူတွေပင် ရုံးစု ရုံးစု ဖြစ်နေကြလေပြီ။
“ဟယ် ... တကယ်ကြီးတော့”

လှမ်းကြည့်ရင်း ယမင်းသူ လွှတ်ခနဲ အသံထွက်သွားသည်။
မြူးနိုးလည်း လှမ်းကြည့်မိပါသည်။ ခန်းမ၏ ထိပ်ဆုံးနံရံတွင် အလှဆင်ကာ
ချိတ်ဆွဲထားသော ဗီဒီယိုဆိုင်ဘုတ်ကြီးကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။

မြူးနိုးလည်း မျက်နှာပင့်မိလောက်အောင် အံ့သြသွားရင်း အနီးနား
တွင်ရှိသော သက်သက်မော်၏ ဝေယံကိုပင် လှမ်းမေးလိုက်မိသည်။

“ဝေယံ ... ဒီပွဲက ဘယ်သူတွေလုပ်တာတဲ့လဲ”

“သေသေချာချာတော့ မသိဘူးဗျ။ ဒီအထဲမှာ သင်တန်းတက်နေ
တဲ့ သင်တန်းသားတွေပဲလို့တော့ ပြောတာပဲ၊ ခဏလေးဗျာ ... ကျွန်တော်
ဖောင်သွားဝယ်လိုက်ဦးမယ်”

“ဟင် ... ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဝင်ပြိုင်မလို့ပေါ့ဗျ။ ဖော့တစ်စောင်မှ သုံးထောင်ပဲရှိတာ ...
ပထမရရင် အမှတ်တရရပ်တုနဲ့ ငွေသားဆယ်သိန်းပေးမှာတဲ့၊ သက်
သက်မော်ရေ ... နင် ဘုရား တရားသာ တထားပေတော့”

ထိုသို့ကြိမ်းဝါးရင်းပင် ဝေယံက ဖောင်ဝယ်ရန် လှူအုပ်ကြားထဲ

တိုးဝင်သွားလေသည်။

ဝေယံပြောသွားသောစကားကြောင့် ယမင်းသူက အူတူတူဖြင့်...

“သက်သက်မော်... နင့်ကို ဟိုက ခြိမ်းခြောက်သွားတယ်နော်၊
ဘုရားတရားသာ တထားပေတော့တဲ့”

သက်သက်မော်က ပခုံးအသာတွန့်လိုက်ပြီး...

“သွားစမ်းပါဟာ... အဲဒီကောင်စကားလောက်တော့ စိတ်ကူးကို
မယဉ်ဘူး”

“အေး... လုပ်နေ၊ ဟိုက ထိပ်ဖူးနဲ့ဝင်လာလိမ့်မယ်”

“ယမင်းနော်... မယုတ်ပတ်နဲ့”

“ကျည်ဆန်ထိပ်ဖူးကို ပြောတာပါဟာ၊ နင်ကိုက ကိုယ်သန်ရာ
သန်ရာ လိုက်တွေးနေတာ”

“ဟဲ့”

သုံးယောက်သား ရယ်ဖြစ်ကြပြန်သည်။ အတန်ကြာတော့ ဘာ
ကြောင့်မှန်းမသိ... လူတွေ့ဆီမှ ဆူညံသံများ တိတ်ဆိတ်သွားပြီး စကားသံ
တစ်ခု ထွက်ပေါ်လာပါသည်။

“ခုချိန်ကစပြီး ယခုကျင်းပတဲ့ လူလိမ့်ပြိုင်ပွဲရဲ့ စည်းကမ်းတွေနဲ့
သိသင့်တဲ့အချက်အလက်တွေကို ပြိုင်ပွဲဦးစီးကျင်းပတဲ့ လိုင်ရာအဖွဲ့ရဲ့ ခေါင်း
ဆောင် ကိုအုပ်စိုးက ရှင်းပြပါလိမ့်မယ် ခင်ဗျာ၊ ကိုအုပ်စိုး စတိတ်ပေါ်သို့
ကြွပေးပါ”

ဆိုင်၊မဆိုင်တော့မသိ၊ လက်ခုပ်သံတွေ ထွက်လာကြသည်။

ခဏအကြာမှာတော့ လိုင်ရာအဖွဲ့၏ခေါင်းဆောင် အုပ်စိုးဆိုသူက

ရှင်းဘောင်းဘီနှင့်တီရှပ်ကို ဝတ်ဆင်ကာ စတိတ်ပေါ်သို့ စတိုင်တင်တင်နှင့်
တက်လာပါသည်။

ထိုလူကိုကြည့်ကာ မြူရီးပါးစပ်မှ အာမေဍိတ်သံက လွှတ်ခနဲ ခုန်
ထွက်သွားလေသည်။

“ဟင်... ကြက်သမား”



(၈)

အုပ်စိုးက စတိတ်ပေါ်ရောက်ရောက်ချင်း လာကြည့်နေသူတွေတက်သို့ လက်ဝှေ့ယမ်းပြကာ အသံပြကြီးနှင့် ...

“ပရိသတ်ကြီး မင်္ဂလာပါ။ အဆင်ပြေရင် လက်ခုပ်သံလေးတွေ ကြားချင်ပါတယ်”

ဘာမလည်း မဆိုင်ချေ။ အရေးထဲ ဒင်းက အဆိုတော်အာဇာနည်လိုပင် အော်လိုက်သေးသည်။ အောက်က လူတွေကလည်း အရူးဘုံမြောက်ဟု သဘောထားကြလေလား မသိ ... လက်ခုပ်တွေ တီးပေးကြပါသည်။ ဘုန်းကြီးရူးကတော့ လှေပေါ်မှာ လူးချေလေပြီ။

လက်ခုပ်သံတွေ ငြိမ်သွားတော့မှ အုပ်စိုးက ...

“မင်္ဂလာပါ ... ကျွန်တော်အုပ်စိုးပါ”

လက်ခုပ်သံတွေ ထပ်ထွက်လာပြန်သည်။ အုပ်စိုးတစ်ယောက်တော့

အနားထင်ရောက်ပြီထင်။

လက်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်၍ အသံတွေငြိမ်သွားတော့မှ အုပ်စိုးက MRTV 4 မှ ဂိုးလိဒန်းမိနစ်ဂိမ်း အစီအစဉ်တင်ဆက်သူ ဖြိုးဇော်လင်း ကဲ့သို့ စင်ပေါ်မှာ အငြိမ်မနေဘဲ ဖင်ကလေး လှုပ်ကာ လှုပ်ကာဖြင့် ...

“ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော်တို့ ပြိုင်ပွဲရဲ့ စည်းမျဉ်းစည်းကမ်းတွေနဲ့ ဆင်ကြေးတွေကို မပြောခင် ဒီပြိုင်ပွဲဖြစ်ပေါ်လာပုံကို အရင် ရှင်းပြချင်ပါတယ်။ ဒီပြိုင်ပွဲဟာ ကျွန်တော်တို့ပြန်မာနိုင်ငံမှာ ဒါ ပထမဆုံးဆိုပေမယ့် ကမ္ဘာမှာတော့ ဘုန်းပနေခဲ့တာ ကြာပါပြီ။ ဒီ လူလိမ်ပြိုင်ပွဲရဲ့သမိုင်းကြောင်းကို ပြန်ပြောရရင်တော့ ကမ္ဘာအကြီးဆုံးလူလိမ်ပြိုင်ပွဲကို အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှာ စတင်ကျင်းပခဲ့တာပါ။ လက်ရှိမှာလည်း အင်္ဂလန်နိုင်ငံ အနောက်မြောက်ပိုင်းဒေသမှာ နှစ်စဉ် ဘုန်းပနေပါတယ် ...။

ကျင်းပဖြစ်ပုံကတော့ ဆယ်ကိုးရာစုအစောပိုင်းတုန်းက အင်္ဂလန်နိုင်ငံရဲ့ အကျော်ကြားဆုံးလူလိမ်ဖြစ်တဲ့ ဝယ်လ်ရစ်ဆွန် ကို ဝယ်ပြပြီးကျင်းပခဲ့တာလို့ သိရှိရပါတယ်။ ထူးထူးခြားခြားအနေနဲ့က နှစ်ဆောင်ခြောက်ခုနှစ်မှာတော့ ပထမဆုံး အမျိုးသမီးလူလိမ်ပညာရှင်အဖြစ် ချင်ကင်ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးက ရရှိခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီပြိုင်ပွဲရဲ့ စဉ်းကမ်းချက်ကတော့ ပြိုင်ပွဲဝင်တစ်ဦးချင်းစီဟာ တစ်မိနစ်ကနေ ငါးမိနစ်အထိ ပရိသတ်တွေရဲ့ရှေ့မှာ အလိမ်အညာစကားများ ပြောကြားခွင့်ရှိပါတယ် ...။

ခု ကျွန်တော် တို့ပြိုင်ပွဲရဲ့စည်းကမ်းဟာလည်း အဲဒီအတိုင်းပါပဲ။ ဆင်ကြေးကတော့ ကြေညာထားတဲ့အတိုင်း အမှတ်တရရုပ်တုနဲ့ ငွေသား၊ ဆယ်သိန်းတိတိ ခွီးမြှင့်မှာဖြစ်ပါတယ်။ ကဲ ... ခုဆို ပြိုင်ပွဲဝင်မယ်ပုဂ္ဂိုလ်တွေ

ဟာ စတိတ်ရှေ့ကို ရောက်ရှိနေကြပါပြီ။ ဒီတော့ မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ ပထမဆုံး လူလိမ်ပြိုင်ပွဲကြီးကို ဂုဏ်ယူစွာ စတင်လိုက်ပါပြီခင်ဗျား”

လက်ခုပ်သံတွေ တူ့ဖြောင်းဖြောင်း ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

ခဏနေတော့ ပထမဆုံးပြိုင်ပွဲဝင်မည့် လူတစ်ယောက် ကုပ်ချောင်း တုပ်ချောင်းနဲ့ တက်လာပါသည်။ ခပ်ပိန်ပိန်၊ အသားလတ်လတ်နှင့် နှာ ဆိပ်ချွန်ချွန်ပေါ်မှာ မျက်မှန်နက်ကလေးကိုတပ်ထားသေးသည်။ ရှပ်အင်္ကျီ ခြုံငုံပေါ်၌ ပန်းပွားလွယ်အိတ်ကြီးကိုလည်း ပန်းတစ်ဖက်က လွယ်ထားသေး သဖြင့် ရုတ်တရက်ကြည့်လျှင် စာရေးဆရာ ပဉ္စမဒီရိုင်း၊ ယမကာဖြတ်ပြီး တိုက်ရိုက်သွားသောပုံနှင့်ပင် တူနေသေးတော့၏။

ထိုလူက စတင်ပြီး ...

“အဟမ်း ... မှန်တာပြော သစ္စာပါ။ ကျွန်တော်ကတော့ အမှန် တရားကို ကိုးကွယ်သူမို့ မှန်သောစကားများကိုပဲ ပြောမှာဖြစ်ပါတယ်”

(လက်ခုပ်သံများ)

“ဆက်ပြောရရင် ကျွန်တော်ဟာ တီထွင်ပါရဂူတစ်ဦးပါ။ ကမ္ဘာ ပေါ်မှာရှိတဲ့ အကောင်းဆုံးဆိုတဲ့တက္ကသိုလ်တွေမှာ ပညာဆည်းပူးခဲ့ပြီး ဟား ဗတ်တက္ကသိုလ်မှာတော့ နည်းပညာရပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဘာသာရပ်မှာ ကမ္ဘာ့ အမှတ်အများဆုံး ပထမဆုကို ရရှိခဲ့ပါတယ်။ ပြီးတော့ စင်ကာပူနိုင်ငံက ပေါ်လီကျောင်းတစ်ကျောင်းမှာလည်း ပါမောက္ခတစ်ဦးအဖြစ် ငါးနှစ် တာဝန် ထမ်းဆောင်ခဲ့ပါသေးတယ်။ ကျွန်တော့်ပုံစံကို ကြည့်ရင် သိနိုင်ပါတယ်”

(လက်ခုပ်သံများ)

“အခုတော့ ကျွန်တော်ဟာ သင်ကြားရေးတွေ မလုပ်တော့ပါဘူး။

အဆိုပြန်မာနိုင်ငံကို ကျေးဇူးဆပ်ချင်တဲ့အတွက် ဒီကပညာရှင်တွေနဲ့ ပူးပေါင်းပြီး အလုပ်ခံဆွေးနွေးပွဲတွေ၊ ဟောပြောပွဲလေးတွေ လုပ်ပေးနေပါတယ်။ ဆွေး နွေးနားထောင်ချင်ရင် လာခဲ့ပါခင်ဗျ။ ဆီဒီးနားဟိုတယ်မှာ အပတ်စဉ် ဟော ပြောပွဲ ရှိပါတယ်။ လူငယ်တွေကို နားထောင်စေချင်လို့ပါ။ ကော်ဖီနဲ့မုန့်လည်း တွေ့ပါတယ်။ အဲ ... ဝင်ကြေးကတော့ ဖရီးပါခင်ဗျ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

(လက်ခုပ်သံများ)

တစ်ယောက်ကတော့ ပြောပြီးသွားလေပြီ။ အောက်က ဒိုင်နှစ် ယောက်ကလည်း အမှတ်တွေပေးနေကြ၏။ ခဏနေတော့ နောက်တစ် ယောက် တက်လာပြန်သည်။ စည်ပိုင်းနီးပါး ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအစားရှိသော ဆူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်၏။

“မင်္ဂလာပါ ... ကျွန်တော့်နာမည်ကတော့ ဝေယံပါ။ ပထမဦး ဆုံး မိန်းကလေးတွေကို ကြိုပြောထားချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ပုံစံကိုကြည့်ပြီး ဇီဝိတ်ကူးမယဉ်ကြပါနဲ့၊ မပြစ်မှားကြပါနဲ့။ ကျွန်တော်ဟာ လူမျိုးတစ်ယောက် တော်ပါဘူး”

(လက်ခုပ်သံများ)

“ဒီတော့ ကျွန်တော့်တာဝန် အချစ်နဲ့ အိမ်ထောင်ရေးအကြောင်းကိုပဲ ပြောပါမယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ငယ်ငယ်တုန်းကလည်း ဒီပုံစံပါပဲ။ ခုဆိုတိလည်း အသားလှအောင်၊ ဒီလိုခန္ဓာကိုယ်လေး ရအောင် ဘာလိမ်းဆေး၊ ဘာ ယောက်ဆေးမှ မစားခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ရဲ့ အရင်ဘဝကကုသိုလ်ကြောင့် ဒီလို ချောမောလှပနေတာပါ။ ပြောရရင်တော့ဗျာ အထက်တန်း ကျောင်းသားဘဝကပဲ ကျွန်တော့်ကို ကောင်မလေးတွေ ပိုင်းကြိုက်ကြပါ

တယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဖွဲ့နွဲ့ဆန်ကွဲတွေဆိုပြီး အားလုံးကို ခါထုတ်ခဲ့တာပါ။ မှတ်မှတ်ရရ ကျွန်တော်ခါထုတ်ခဲ့သူတွေထဲမှာ လက်ရှိ အောင်မြင်ကျော်ကြားနေတဲ့ အဆိုတော် ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ဝင်းစုခိုင်သိန်းနဲ့ မိုးယုစံတို့တောင် ပါပါသေးတယ်”

(လက်ခုပ်သံများ)

“ခဏလေးပါ ... အရေးကြီးတဲ့နေရာကို ရောက်လာပါပြီ။ ကျွန်တော်က အဲဒီမိန်းကလေးတွေထဲကမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဆန်ခါတင်ရွေးချယ်ခဲ့ပါတယ်။ မြင်အောင်ပြောရရင်တော့ သူမရဲ့မျက်နှာကျဟာ ဂန္ဓာလီယာရောဘတ်မျက်နှာမျိုးပါ။ နှုတ်ခမ်းကတော့ အိန်ဂျလီနာဂျီလီလို ဇွတ်ဖွယ်ကောင်းတဲ့ နှုတ်ခမ်းမျိုးနဲ့ မျက်လုံးလေးကတော့ ကင်မရွန်းဒိုင်ယတ်လို မျက်လုံးပြာလေးပါ။ ဆံပင်ကတော့ အများသိကြတဲ့ နစ်ကိုးကစ်မင်းလို ဆံပင်မျိုးပဲ။ ကဲ ... နှာခေါင်းနဲ့ နားရွက်ကတော့ တွင်လိုက်ဖတ်ကားရဲ့ ဇင်သမီးလေး ခရစ်စတင်းစတီးဝပ်နဲ့ တစ်ထေရာတည်း တူပါတယ်။ နောက်ဆုံး ကုန်ကုန်ပြောရရင်ဗျာ ... သူ့ခန္ဓာကိုယ်က တင်ပါးကို အာမခံထားထားတယ်ဆိုတဲ့ ဂျင်နီဇာလိုပက်နဲ့ တစ်ထေရာတည်းပါခင်ဗျာ”

(လက်ခုပ်သံများ)

“အဲဒီကောင်မလေးဟာ ကျွန်တော့်ကို ကိုးတန်းကျောင်းသူ ဘဝတုန်းကပဲ တစ်ခါ စာပေးခဲ့ပါတယ်။ ဘွဲ့ရတဲ့နှစ်မှာတော့ အတင်း လက်ထပ်ဖို့ ပူဆာတာနဲ့ ခုနက ကျွန်တော်ပြောခဲ့သလို သူ့ရဲ့ရှုပ်ရှည်ကြောင့် ကျွန်တော်နဲ့ လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ အခုဆိုရင် ဟောလီးဝုဒ်မှာ ကြယ်တစ်ပွင့်ဖြစ်လာမယ့် သားဦးလေးကိုတောင် မွေးထားပြီခင်ဗျ။ နောက်ဆုံးနိဂုံးချုပ်ရရင်တော့

အဲဒါတို့သိချင်နေတဲ့သူဟာ ဒီပရိသတ်ထဲမှာ ရှိပါတယ်။ ရှာကြည့်ကြပါ။ သူ့နာမည်ကတော့ သက်သက်မော်လို့ ခေါ်ပါတယ်ခင်ဗျား”

လက်ခုပ်စတီးသည်ဆိုတာနှင့် ဝေယံတစ်ယောက် စင်ပေါ်က တစ်နည်းဆင်းပြေးသွားလေသည်။ သူ့ကိုယ်သူ ဘာတွေ ရင်ဆိုင်ရမည်ကို မြောက်သည်တော့မသိ။ လူတွေကတော့ သက်သက်မော် သက်သက်မော် ဟု အော်နေကြလေပြီ။

နောက်တော့ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် တက်ကာပြောကြမ်းတုတ်သည်ဖြစ်စေ မဟုတ်သည်ဖြစ်စေ သူတို့ပြောသွားသည့် စကားတွေက ဆရာ ရယ်စရာကောင်းသည်မှာ အမှန်ပင်။

သို့နှင့် နောက်ဆုံးတစ်ယောက်အလှည့်ရောက်လာသည်။ အစီအစဉ်ကြေညာသူက ဝင်းလွင်ဦးဟု ကြေညာလိုက်သည်။ ရုပ်အင်္ကျီပွင့်ကို ဖုန်းဘောင်းဘီတို့နှင့် တွဲဖက်ဝတ်ဆင်ထားပြီး ကျောပိုးအိတ်လွယ်လျက် ဦးထုပ်ဆောင်းထားသော လူငယ်တစ်ယောက် တက်လာပါသည်။

ထိုလူငယ်က စတိတ်စင်ပေါ်ရောက်ရောက်ချင်း ...

“ကျွန်တော်က ဝင်းလွင်ဦးပါ။ သောက်ပေါတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီမှာကြည့် ... တက်တူးတွေ အများကြီးပါ”

မဆီမဆိုင်ပင် ဝတ်ထားသောအင်္ကျီကို ချွတ်ပြလိုက်သေးသည်။ ထောင်ထားသဖြင့် ပရိသတ်မှာ ဟာခနဲ ဟင်ခနဲ။ ဟုတ်ပါသည် ... ထိုလူငယ်မှာ တကယ်လည်း တက်တူးဆေးဖိုင်ကြောင်ရှုပ်တွေကို တစ်ကိုယ်လုံးနီးပါး ထိုးထားပါသည်။ ထိုအရှုပ်တွေကိုပြပြီးမှ အေးအေးလူလူပင် အင်္ကျီကို ပြန်ဝတ်လိုက်ပြီး ...

“အခု ကျွန်တော်စင်ပေါ်ရောက်လာတာဟာ ခုနကမှ အမည်မသိ အက်စ်အမ်က ကြေညာသွားတဲ့ ဘဏ်ကင်းနယူးကို ပြောပြချင်လို့ပါ”

ပြောရင်းပင် ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ စာရွက်တစ်ရွက်ကိုထုတ်၍ ...

“တစ်အချက် ... ခုချိန်ကစပြီး ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံမှာ နိုင်ငံတကာ နဲ့ ရင်ပေါင်တန်းပြီး လျှပ်စစ်မီးကို နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ အပြည့်အဝ ပေးလိုက် ပါပြီ နှစ်အချက် ... နိုင်ငံတကာစံနှုန်းနဲ့အညီ အင်တာနက်မြန်နှုန်းကိုလည်း မြှင့်ပေးလိုက်ပါပြီ သုံးအချက် ... ကုမ္ပဏီတွေကလည်း သိမ်းယူထားတဲ့ အိမ်ယာ၊ လယ်ယာ၊ မြေတွေကို ပြန်ပေးလိုက်ပါပြီ လေးအချက် ... မြစ်ဆုံ စီမံကိန်းနဲ့ လက်ပံတောင်းတောင်စီမံကိန်းကိုလည်း လုံးဝ လုံးဝ အပြီးအပိုင် ရုပ်လိုက်ပါပြီတဲ့ ခင်ဗျာ၊ ကြေညာချက်အပြည့်အစုံကတော့ ဒါပါပဲ ဟုတ်တဲ့ ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ပြောပြီး ဝင်းလွင်ဦး စတိတ်ပေါ်က ဆင်းသွားလေသည်။ ပရိသတ် တွေလည်း တဒဂ် ကြောင်အမ်းနေပြီးမှ ဝုန်းခနဲဆို လက်ခုပ်တွေ တီးကြလေ သည်။ ဒီတစ်ခါ လက်ခုပ်သံတွေကတော့ ခန်းမတစ်ခုလုံး ဟိန်းထွက်သွား လေသည်။

လက်ခုပ်သံတွေ ငြိမ်သက်သွားတော့မှ အုပ်စိုးက စာရွက်တစ်ရွက် ကိုင်ကာ စတိတ်ပေါ်တက်လာပါသည်။

ပြီး ပရိသတ်ကို တစ်ချက်စောကြည့်လိုက်ပြီးမှ ...

“ကဲ ... ခုဆိုရင်တော့ ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာ ဒိုင်တွေရွေးချယ် ထားတဲ့ အမှတ်စာရင်း၊ အဲလေ ... ပထမဆုရှင်ရဲ့ နာမည်ကတော့ ရောက်ရှိ နေပါပြီ ဒါပေမဲ့ ခုကာလမှာ မဲပေးတာ ခေတ်စားနေတဲ့အတွက် ပရိသတ်ကြီး

ကလည်း ကိုယ်ကြိုက်တဲ့လူရဲ့နာမည်ကို ရေးပြီး စတိတ်စင်ရှေ့က မဲပုံးမှာ ထောပေးနိုင်ပါတယ်။ ပြီးတော့ လက်ကိုင်ဖုန်းရှိသူတွေကလည်း (၀၀၇) ဘီ (SMS) ပို့ပြီး Vote ပေးနိုင်ပါတယ်။ Vote ပေးတဲ့နေရာမှာလည်း ကိုယ်ကြိုက်တဲ့လူရဲ့နာမည်ကိုသာ ရိုက်ထည့်ပေးပါ။ နာမည်စာလုံးပေါင်းမှား ခင်တော့ အဲဒီ SMS ကို ပယ်လိုက်မှာ ဖြစ်ပါတယ်”

ခပ်တည်တည်ပြောပြီး အုပ်စိုးက ဆင်းသွားပြန်သည်။ လူတချို့က တော့ မဲပုံးထဲသို့ မဲလာထည့်ကြပါသည်။ SMS ကိုတော့ ပို့မပို့သိ။ ထပ်ပြော လျှင် ထိုသို့ Vote ပေးပါကလည်း ဘယ်ရောက်သွားမည်ကို မသိပါချေ။ အုပ်စိုးကတော့ မြန်မာနိုင်ငံစံနှုန်းနဲ့အညီ လုပ်ချင်တာတွေ လုပ်လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

နောက်ထပ် ဆယ်မိနစ်လောက်ကြာမှ အုပ်စိုးစတိတ်ပေါ် ပြန်တက် ထာပါသည်။ ပရိသတ်ကြီးလည်း ဘယ်သူ့ ပထမဆုရပြီး ငွေဆယ်သိန်း ချိတ်သွားမည်ကို သိချင်နေကြလေပြီ။

အုပ်စိုးက ချောင်းတစ်ချက်အရင်ဟန်လိုက်ပြီးမှ ...

“ဒိုင်တွေ ရွေးချယ်ထားတဲ့လူနဲ့ ပရိသတ်မဲပေးမှု အများဆုံးရပြီး ပထမဆုဆွတ်ခူးသွားသူကတော့ တက်တူးတွေ အများကြီးထိုးထားပြီး သူ့ ဘီလ်သူ သောက်ပေါမဟုတ်ဘူးလို့ အခိုင်အမာပြောသွားတဲ့ ဝင်းလွင်ဦးပဲ ဖြစ်ပါတယ်”

လက်ခုပ်သံတွေ တဖြောင်းဖြောင်း ထွက်လာကြလေ၏။ အုပ်စိုးက ဝင်းလွင်ဦးကို စတိတ်ပေါ်ခေါ်ကာ လူလိမ်ပြိုင်ပွဲ၏ ပထမဆုဖြစ်သော ငွေမည် စိန်ခွပ်တူကြီးကို ချီးမြှင့်လိုက်ပါသည်။ ပြီးမှ ပရိသတ်ဘက်လှည့်၍ ...

“ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော် တစ်ခုပြောချင်ပါတယ် ... ကျွန်တော့်အသိ
စာရေးဆရာလူနေရဲ့ ဝါဆယ်ဝတ္ထုပဟေဠိပြိုင်ပွဲတုန်းကတော့ ပထမဆုရသူ
ကို ငွေသားသိန်းနှစ်ဆယ် တီကယ်ပေးအပ်ခဲ့ပါတယ်။ မပေးမဖြစ် ပေးရတဲ့
ဆုငွေမို့ သူနဲ့ သူ့ထုတ်ဝေသူတို့ တစ်ယောက် ဆယ်သိန်းစီအိတ်စိုက်ကာ
ပေးခဲ့ခြင်းလည်းဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ချပြိုင်ပွဲက အဓိကတည်း
က လူလိမ်ပြိုင်ပွဲလို့ နာမည်တပ်ထားပြီးသားပါ။ ဒီတော့ ဆုငွေဆယ်သိန်းပေး
မယ်ဆိုတာကလည်း တကယ်မဟုတ်ဘဲ အလိမ်အညာတစ်ခုသာဖြစ်ပါ
ကြောင်း ပြောရင်း လူလိမ်ပြိုင်ပွဲပြီးဆုံးကြောင်း ကြေညာလိုက်ပါတယ်”

“ဟာ”

“ဟင်”

“အို”

ဒီတစ်ခါတော့ လက်ခုပ်သံတွေအစား အံ့သြသော ရေရွတ် အာမေ
ဒိုတ်သံများသာ ထွက်လာကြလေသည်။ မည်သို့ပင်ဆိုစေ အုပ်စိုးကတော့
မျက်နှာပြောင်တိုက်လေပြီ။ ပွဲပြီးဆုံးပြီဟု ကြေညာလိုက်သော်လည်း ပရိ
သတ်မှာ မပြန်ကြဘဲ ပွက်လောရိုက်လာကြတော့၏။

ထိုစဉ် စတိတ်စင်ပေါ်မှာရှိနေသေးသည့် သူ့ကိုယ်သူ သောက်ပေါ
မဟုတ်ဘူးဟု တရားဝင်ကြေညာထားသော ပထမဆုရင် တက်တူးတွေနှင့်
ဝင်းလွင်ဦးက ပရိသတ်ကြီးကိုကြည့်၍ ...

“ပရိသတ်ကြီးခင်ဗျာ ... ဒီကိစ္စကြီးဟာ စနစ်တကျ စီစဉ်ထားတဲ့
လိမ်ညာမှုကြီးဖြစ်ပါတယ်။ ဒီကိစ္စကြီးကို ကျေနပ်ကြပါသလား”

“မကျေနပ်ပါဘူး”

“မကျေနပ်ဘူးဟေ့”

“ဆန္ဒထုတ်ဖော်ကြမယ်”

အုပ်စိုးလည်း ထိုအသံတွေကြောင့် ချွေးစီးများပင် ပြန်လာတော့၏။
ဝင်းလွင်ဦးကပဲ အုပ်စိုးကို မခိုးမခန့်ကြည့်ကာ ...

“ကဲ ကိုအုပ်စိုး ... ခင်ဗျားကို လူတွေက မကျေနပ်ကြတော့
ဘူးဗျ။ ဒီတော့ ဘယ်လိုဖြေရှင်းပေးမှာလဲ”

“အင်း အဲ ... ဟိုဟာလေ”

အိုးတိုးအမ်းတမ်းပြောရင်း အကူအညီရလိုရင်း ဖိုးကုလားနှင့်
ဇော်မင်းတို့ရှိရာဆီ ကြည့်လိုက်မိသည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း ဟာခနဲ ဖြစ်သွားရင်း
သကောင့်သားတွေက ဘယ်အချိန်ကပဲ လစ်သွားပြီ မသိ။ တစ်ယောက်မှ
မရှိကြတော့ချေ။ ထို့ကြောင့် မျက်နှာငယ်လေးလုပ်ကာ ...

“ဘယ်လိုဖြေရှင်းပေးရမှာလဲဟင်”

ရုတ်တရက် ဘယ်သူမှမပြောနိုင်ကြ။ ထိုစဉ် လူတွေကြားမှ ကောင်မ
လေးတစ်ယောက်က ရှေ့သို့ တိုးထွက်လာပြီး အုပ်စိုးကို လက်ညှိုးငေါက်
ငေါက်ထိုး၍ ...

“ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမှာလဲ ... ဒီလူက လူလိမ်ပဲဥစ္စာ၊ ဒီတော့
သူ့ကိုယ်သူ လူလိမ်ဖြစ်ကြောင်း အသိအမှတ်ပြုခိုင်းရမှာပေါ့”

“ဟင်”

ထိုကောင်မလေးကိုကြည့်ကာ အုပ်စိုးအံ့သြသွားရ၏။ မှတ်လည်း
မှတ်မိသွားသည်။ သူနှင့် ကြက်ဗကြီးနှင့် တက်စီပေါ်မှာ ဆုံခဲ့ရသော ချွေး
မလေး။ ခုတော့ ဒင်းကလေးက ငိုချင်နေသူကိုမျှ မျက်ရည်ယိုနှင့် ပစ်လေပြီ။

သို့သော် အုပ်စိုးက မာန်တင်းလိုက်ရင်း...

“ကဲပါ... ဒါဆိုလည်း ကျွန်တော်ဟာ လူလိမ်ဆိုတာ ဝန်ခံတယ်
ဗျာ၊ ဒါဆိုရပြီလား”

ကောင်မလေးက မခိုးမခန့်လေးရယ်ကာ...

“ဒီလောက်နဲ့တော့ ဘယ်ရမလဲရှင်... မနက်ဖြန်ကျရင် ဒီသင်တန်း
ဝင်းထဲမှာ ကျွန်တော်လူလိမ်ပါဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ကို ချိတ်ပြီး ရှင်နေရမယ်၊
အခန်းထဲမှာပဲ ထိုင်နေလို့ မရဘူးနော်၊ ခါတိုင်းလို သွားမြဲလာမြဲပုံနဲ့ နေရ
မယ်၊ ဒါမှ အားလုံးက ရှင်လူလိမ်မှန်း သိတော့မှာပေါ့”

ကောင်မလေး၏စကားဆုံးဆုံးချင်းမှာပဲ လူတွေဆီမှ ထောက်ခံသံ
တွေ တခနဲနက် ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။

“ကောင်းတယ်ဗျို့... အဲဒီအတိုင်းလုပ်ပေးပါ”

“ထောက်ခံပါတယ်၊ ထောက်ခံပါတယ်”

“အဲဒါမှ ကျေနပ်နိုင်မယ်ဗျို့”

ကောင်မလေးကတော့ ဆန္ဒမဲ အပြတ်အသတ်ဖြင့် နိုင်သွားလေပြီ။

အုပ်စိုးဘက်ကတော့ ထောက်ခံမဲ တစ်မဲမှမရှိ။ ကိစ္စကပြတ်လေပြီ။

နောက်ဆုံး အုပ်စိုးကပဲ ကောင်မလေးကို စေ့စေ့ကြည့်၍ လေသံ
ယဲ့ယဲ့နှင့် ပြောလိုက်ရလေသည်။

“သိပ်ကောင်းတဲ့ ခင်ဗျားအကြံကို လူတွေက ထောက်ခံနေမှတော့
ကျွန်တော်လည်း လုပ်ပေးရတော့မှာပေါ့ဗျာ၊ ခေတ်ကြီးကိုက ဒီလိုခေတ်ကိုး
ဗျ”

တစ်ခါတလေကျတော့လည်း

တွေးမိတယ်

သူများကပ်ထားတဲ့

တံဆိပ်ကြီးနဲ့နေရတာ

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင်

ကိုယ်မဟုတ်တော့သလို

ဘဝက ဝင်ကစွပ်စော်နံတယ်...

*

(၉)

လေးယောက်စလုံး ဟန်လုပ်ကာ မျက်နှာလေးတွေ ငယ်ပြနေမှန်း မသိသည်မဟုတ် သိသည်။ သူတို့လက်ထဲမှာက လိုအပ်သောပိုက်ဆံကို ရထားပြီလေ။ လောလောဆယ် လည်စင်းခံလာရသော အုပ်စိုးကတော့ တော်ကီလွှတ်တော့သည်။

“မင်းတို့ကောင်တွေကွာ ... တော်တော်ပက်စက်ကြတယ်၊ ပြဿနာလည်းဖြစ်ရော ငါ့ကိုပစ်ထားခဲ့ကြတယ်”

ဖိုးကုလားက အရင် ...

“ပစ်ထားခဲ့တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး အုပ်စိုးရာ ... ငါတို့မှ မင်းလို မရှင်းတတ်တာလေ၊ ပြီးတော့”

စကားကိုဖြတ်ပြီး ဇော်မင်းကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်၍ အုပ်စိုးက

...

“ပြီးတော့ ဘာဖြစ်လဲ ... ဆက်ပြောလေ”

“ဟိုကွာ ... ဒီကောင် ဇော်မင်းက သူ့ကို ဘာကင်စောလို့ ပြောတာရယ်၊ ဖိုးရာကို ယူအောင်းဆိုးလို့ မင်းနာမည်ပေးသွားတာကို သိပ်အစာမတော့တာနဲ့”

စကားမဆုံးခင်မှာဘဲ အုပ်စိုးက ဟက်ခနဲရယ်လိုက်ပြီး ...

“ဪ ... မင်းတို့က ငါ့ကို လက်စားချေလိုက်ကြတာပေါ့လေ၊ ငါ့မှာတော့ မင်းတို့ကမျှစာအုပ်ထုတ်လို့ရအောင် အကြံဉာဏ်တွေ ထုတ်ပြီး စီစဉ်လိုက်တာ၊ ခုတော့ အားလုံးရဲ့အမြင်မှာ လူလိမ်ကြီး ဖြစ်ရတော့မယ် ... ကောင်းကြသေးရဲ့လားကွ၊ ကောင်းကြသေးရဲ့လား”

“ကောင်းတော့မကောင်းဘူးပေါ့ အုပ်စိုးရာ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စမျိုးဆိုတာ ဝိပဿနာလေးဘာလေး အားထုတ်ပြီး တရားနဲ့ဖြေပေါ့ကွာ”

ဘာမှလည်းမဆိုင်ချေ။ ဖိုးကုလားစကားကြောင့် အုပ်စိုး ဒေါသအမျက် ခြောင်းခြောင်းထွက်သွားရပြီး ...

“ဟေ့ကောင် ဖိုးကုလား ... မဆိုင်တာတွေကို ပြောမနေနဲ့၊ ခုကိစ္စက ဆင်သေကို ဆိတ်သားရေခွဲ ဖုံးလို့မရတဲ့ကိန်း ဆိုက်နေပြီ”

“ဒါဆို နင် ဘာဆက်လုပ်မှာလဲဟင်”

မာယာက မဝံ့မရဲလေး မေးလာခြင်းဖြစ်သည်။ အုပ်စိုးက ခပ်ထွေထွေမျက်နှာနှင့် တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်သည်။ စဉ်းစားရင်း ဟိုရွှေငါးမလေး၏မျက်နှာကလည်း ပေါ်လာပြန်၏။ ကိုယ့်အပေါ် ချောက်ချခဲ့သော်လည်း ထိုကောင်မလေး၏မျက်နှာက စိတ်နာချင်စရာ တစ်ကွက်မှ ရှာမတွေ့ချေ။ အတွေးထဲမှာပင် ဒင်းကလေးက ကောင်းခြင်းငါးဖြာနှင့် ပြည့်စုံနေသလိုလို

ထိုသို့တွေးရင်း ခေါင်းထဲမှာ လက်ခနဲဖြစ်သွားရ၏။ ထိုအတွေးနှင့်
ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် တစ်ချက်ပြီးလိုက်ကာ ...

“ခုမှတော့ သူတို့ပြောတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော် လူလိမ်ပါဆိုတဲ့
စာတန်းချိတ်ပြီး ဒီဝင်းထဲမှာ ပတ်ပြရတော့မှာပေါ့ကွာ၊ အဲဒီနောက်ပိုင်း
ရက်တွေမှာတော့ မင်းတို့လည်း သတိထားနေတော့”

“ဟေ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါ့ကို လူလိမ်ဆိုပြီးကပ်လိုက်တဲ့ တံဆိပ်
အတိုင်း နောက်ပိုင်းမှာ ငါ တကယ်လိမ်ချင် လိမ်တော့မှာမို့လို့ပဲ”

“ဟေ”

“ဟင်”

(၁၀)

မည်သို့ပင်ဆိုစေ ... မြူနိုးကတော့ ကိုယ့်လုပ်ရပ်ကိုယ် အတော်
ဝင် ကျေနပ်အားရနေမိသည်။ မထင်မှတ်ဘဲ ဝင်လာသောခွင်ထဲ၌ အုပ်စိုး
ဆိုသူကို ကောင်းကောင်းကြီး ဆုံးမနိုင်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

အကြောင်းစုံသိလိုက်ရသော ယမင်းသူကလည်း ...

“နင် အတော်ဉာဏ်ပြေးတာပဲ မြူနိုးရယ်၊ ပထမတော့ ငါလည်း
ကြောင်နေသေးတယ်၊ မဆီမဆိုင်လူတစ်ယောက်ကို ဘာဖြစ်လို့ ချောက်ချ
ထိုက်လဲပေါ့၊ ပြီးမှ နင့်ရဲ့ကြက်သမားဆိုတာ သိရတာလေ”

“အောင်မာ ... ဘာ ငါ့ကြက်သမားလဲ၊ သူ့ဟာသူ အစောကြီး
အတည်းက ကြက်သမားဖြစ်နေတာ”

မြူနိုး ဘောက်ဆတ်ဆတ်ပြန်ပြောလိုက်တော့ ယမင်းသူကပဲ ...

“ဟုတ်ပါတယ် ... ငါကလည်း စကားအဖြစ်ပြောတာပါ၊ ဒါနဲ့

အဲဒီအုပ်စိုးဆိုတဲ့လူကို ကြည့်ရတာ ကြက်သမားနဲ့မတူဘူးနော်”

“အောင်မယ် ... နင်က ကြက်သမားကိုမြင်ဖူးလို့လား”

“ဪ ... မြန်မာမီဒီယိုကားတွေထဲမှာတော့ တွေ့ဖူးတာပေါ့။
ဘောင်ဘီတိုနဲ့ ဖုဆိုးကို ကွင်းသိုင်းပြီးတော့လေ။ အုပ်စိုးက ကြက်သမား
ဆိုရင်တောင် အတော်သန့်ပြီး ကြည့်ကောင်းတဲ့ ကြက်သမားပဲဟ”

“အခုထေ”

မြူးဒိုးက စူပာပရဟိတလိုက်သည်။ ပြီး ငြိမ်နေသော သက်သက်
မော်အား ဈေးကြည့်လိုက်ကာ ...

“သက်သက်မော် ... နင်က ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ကြည့်ရတာ
တခိုင်းတခိုင်း တတွေတွေနဲ့၊ နေမကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းပါတယ် ... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ဒီလိုပါပဲ”

မပွင့်တပွင့်ပြန်ဖြေလာသဖြင့် မြူးဒိုးက မျက်ခုံးအတွန့်ချိုးလိုက်ပြီး

...

“မဟုတ်သေးပါဘူးဟာ ... နင့်ပုံစံက အရင် ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး၊
တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်ကိုဖြစ်နေပါတယ်၊ နင် ငါတို့ကိုမှ မပြောပြရင် ဘယ်သူ့ကို
ပြောပြမှာလဲ ... ပြောလေ”

ထိုအခါမှ သက်သက်မော် အနည်းငယ်လှုပ်ရှားလာသည်။ လေပူ
တစ်ချက်ကိုလည်း အရင်မှတ်ထုတ်လိုက်ရင်း ...

“ဒီလိုဟာ မနွေက လူလိမ်ပြိုင်ပွဲမှာ ဝေယံက ငါနဲ့ပတ်သက်ပြီး
ပြောသွားတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ငါတို့လည်း ကြားသားပဲဟာကို၊ ငါတို့တောင်

နင် အဲလောက်လှမှန်း အဲဒီတော့မှ သိရတာ”

ယမင်းသူက ရယ်ဟဟနှင့်ပြောလိုက်သော်လည်း သက်သက်မော်

မပြုံးမရယ်ဘဲ ...

“မနောက်ပါနဲ့ဟာ၊ အဲဒါ မနွေကညမှာပဲ ဝေယံက ငါ့ကို ထပ်ပြီး
နိဗ္ဗိလုပ်လာတယ်”

“ဟယ်”

“တကယ်ကြီး၊ ဪ ... ဒါဆို နင်ဖြစ်နေတာက ဝေယံကိုလည်း
ပြန်ကြိုက်နိုင်၊ ငြင်းရမှာကလည်း သူငယ်ချင်းဖြစ်နေတော့ အားနာနေတယ်၊
အဲဒါကြောင့် စိတ်ညစ်နေတာပေါ့ ... ဟုတ်လား”

သူ့ထင်မြင်ချက်ကို ယမင်းသူက ပြောလိုက်သည်။ ဒီတစ်ခါမှာ
လည်း သက်သက်မော်က မျက်နှာသေသေဖြင့် ခေါင်းခါလျက် ...

“မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ ငါ ဒီရက်ပိုင်းမှာ အဖြေပြန်ပေးလိုက်ရင် စော
မနေမလား၊ မိန်းမဈေးများ ကျသွားမလားဆိုပြီး တွေးရင်း စိတ်ညစ်
တာပါ”

“ဟယ်”

တရားကျစရာပင် ကောင်းလှသေးတော့သည်။ ထိုစကားကြောင့်
မြူးဒိုးက သက်သက်မော်ကို ခပ်တိုးတိုး ကျိန်ဆဲလိုက်ပြီးမှ ...

“ဘာများလဲလို့ သက်သက်မော်ရယ် ... ကိုယ့်ဟာကိုယ် နန့်ချင်
တို့တို့များ စိတ်ညစ်နေရတယ်လို့၊ အဲဒီကိစ္စဆိုရင်တော့ ငါတို့လည်း
ထိုင်ငြိတ်တတ်ဘူး၊ နင့်ဟာနင်သာ မိုက်မိုက်မဲမဲ ဆုံးဖြတ်”

“အေးပါ ... ငါလည်း အချိန်ဆွဲမထားချင်တော့ပါဘူး၊ ကိုးဘန်း

တုန်းကပဲ စခဲ့တဲ့ဇာတ်လမ်းဆိုတော့လေ၊ ဒီနေ့ပဲ အဖြေပေးလိုက်တော့မယ်ဟာ ... အဟီး”

“မသာမ ... နင်တော့ စည်ပိုင်းပိလို့သေတော့မှာပဲ”

“နင်နော် ယမင်းသူ ... မယုတ်ပတ်နဲ့”

ပြောရင်း သုံးယောက်သားရယ်ဖြစ်ကြသည်။ အရယ်ရပ်တော့

မြူးခြူးက သတိပေးလိုက်သေး၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင် သတိတော့ထား သက်သက်မော်”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မြူးခြူးက မချိုမချင် မျက်နှာလေးနှင့် ...

“ဒီလိုဟာ ... ငါ စာအုပ်ထဲမှာ ဖတ်ဖူးထားတာ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့ ယောက်ျားတွေဟာ ခုနစ်စက္ကန့်တိုင်းမှာ ဆက်(စ်) (Sex) ကိစ္စအကြောင်းကို တစ်ကြိမ်စဉ်းစားလေ့ရှိတယ်တဲ့။ ဒီတော့ နှင့်ဖက်တီးကိုလည်း ခုနစ်စက္ကန့်တစ်ကြိမ်တော့ သူ့လက်ကို ကြိုးနဲ့ချည်ထားတာ ပိုကောင်းလိမ့်မယ်”

စကားအဆုံးမှာ သက်သက်မော်က ပခုံးအသာတွန့်ရင်း ပြောင်စပ်စပ်ပုံစံလေးလုပ်ကာ ...

“ဝေယံကတော့ အဲလို မလုပ်လောက်ပါဘူးဟာ၊ နင်တို့သိတဲ့ အတိုင်း သူနဲ့ငါက ယဉ်ကျေးလိမ္မာသင်တန်း အတူတူတက်ဖူးတာလေ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဟုတ်ပါတယ် ... နင်တို့နှစ်ယောက်ဆိုတုန်းကပဲ ဘယ်လောက်ယဉ်ကျေးလိမ္မာတယ်ဆိုတာ မြင်ပြီးသားပါ”

ရယ်ဖြစ်ကြပြန်သည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ ယမင်းသူက အခန်းအပြင်

ဘက်ကို လှမ်းကြည့်ကာ အံ့သြသံဖြင့် ...

“ဟဲ့ ဟဲ့ ... ဟိုမှာ ဟိုမှာ ... အုပ်စိုးဆိုတဲ့လူ ကျောနဲ့ရင်ဘတ်မှာ ထည်း ဆိုင်းဘုတ်ကြီး ချိတ်လို့ပါလား”

“ဟင်”

မြူးခြူးလည်း ဆတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်မိလိုက်၏။ ဟုတ်ပါသည်။ ကျော နှင့်ရင်ဘတ်မှာပါ ကျွန်တော်လူလိမ်ပါဟု ရေးထားသော ဆိုင်းဘုတ်နှစ်ခုကို ချိတ်ရင်း သင်တန်းခန်းမရှေ့က ဖြတ်လျှောက်သွားသည်ကိုတွေ့လိုက်ရ၏။

သို့သော် ကြည့်ရတာ အုပ်စိုးပုံစံက ရှက်ရွံ့သိမ်ငယ်နေပုံ လုံးဝ အလျဉ်းမရှိ။ ထိုဆိုင်းဘုတ်တွေချိတ်ပြီး သွားနေတာပင် မြောက်ကြ မြောက်ကြ ဖြစ်နေသေးသည်။

အုပ်စိုးပုံစံကြောင့် မြူးခြူးလည်း မျက်မှောင်လေးကြွတ်လိုက်ပြီး ...

“ဒင်းပုံစံကြည့်ရတာ သွေးရိုးသားရိုးတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးဟာ၊ လာ ... ငါတို့ မသိမသာ လိုက်ကြည့်ရအောင်”

မြူးခြူးအပြောကြောင့် သက်သက်မော်နှင့်ယမင်းသူတို့လည်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မျက်ခုံးပင့်ကာ ကြည့်လိုက်ကြရင်း ...

“အေးလေ ... နင် ဒီလောက်ဆန္ဒရှိနေမှတော့ လိုက်ကြည့်ကြတာပေါ့ဟာ”

ထိုစကားကြောင့် မြူးခြူးက နှစ်ယောက်စလုံးကို မျက်စောင်းထိုးပစ်လိုက်ပါသည်။ ပြီး အုပ်စိုးနောက်သို့။

(၁၁)

ဆိုင်းဘုတ်ပြားတွေကို ရှေ့တစ်ပြား နောက်တစ်ပြား ဆွဲထားရ၍ လမ်းလျှောက်ရတာ အနည်းငယ် အခက်အခဲရှိပေမယ့် အုပ်စိုးကတော့ တသိကအောက်ဖြစ်နေသည့် အမူအရာကို မပြချေ။ ခေါင်းမောရင်ကော့ပြီး တမင်ဟန်လုပ်ကာ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဟုတ်သည်လေ။ လူလိမ်မှာလည်း လူလိမ်မာနလေးတော့ ရှိသင့်သည်မဟုတ်ပါလား။

သင်တန်းဆောင်တွေရှိရာ ဝင်းအတွင်းလျှောက်နေသည်မို့ အသိတွေနှင့်လည်း တွေ့ပါသည်။

သူ့ကိုတွေ့လျှင် ရယ်ကျဲကျဲတွေလုပ်လျက် ...

“ဟာ ... အုပ်စိုးဝတ်စုံက တယ်သားနားပါလားဟ”

ထိုသို့ပြောလာလျှင်လည်း အုပ်စိုးက ခပ်အေးအေးပဲ ...

“ဟုတ်တယ်ဗျ နီ။ ယူအက်(စ်)မိတ်လေ၊ လှမ်းမှာထားတာဗျ။

ခန့်စဉ်ကြယ်စာပေ

ခင်ဗျားရော တစ်စုံလောက်ယူဦးမလား”

“ဟာ ... တော်ပါတော့၊ ဒါနဲ့ ခု ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ကျွန်တော်လား စီ(C) အဆောင်ဘက်လေ”

“ဟင် ... စီအဆောင်က ကျန်ခဲ့ပြီမဟုတ်လား၊ ရှေ့မှာက အီး(E) အဆောင်ပဲ ရှိတော့တာလေ”

ထိုအခါမှ အုပ်စိုးက သူ့ရင်ဘတ်ရှေ့ရှိ ဆိုင်းဘုတ်ပေါ်မှစာတန်းကို လက်ညှိုးထိုးပြကာ ...

“ဟဲ ဟဲ ... ကျုပ်က လူလိမ်လေဗျာ၊ ဒါကြောင့်မို့ အမှန်ကို မပြောတာပေါ့”

“အင်”

ထိုသို့ပြောပြီး ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ လမ်းမှာ နောက်ထပ် အသိတွေ တွေ့လျှင်လည်း တစ်ခုမှ အံ့မှန်အတိုင်းမပြော။ မေးလာလျှင် ဖြေသမျှ အလိမ်အညာတွေချည်း ဖြစ်သည်။

သို့နှင့် ထိုင်နေကျကင်တင်းဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ ဖိုးကုလားတို့ အုပ်စုကတော့ သူဝင်လာတာကို ဂရုမစိုက်နိုင်အားဘဲ ခေါင်းလေးလုံးပူးကာ ဘာတွေမှန်းမသိ တိုင်ပင်နေကြသည်။

အုပ်စိုးက ထိုဝိုင်းနားသို့သွား၍ အဟမ်း အဟမ်းဟု ချောင်းဟန်သံ ပေးလိုက်သည်။ ထိုအခါမှ လေးယောက်သား ခေါင်းမောကြည့်လိုက်ကြပြီး ချက်လုံးပြုပြီး မျက်ဆန်ပြုန်းနှင့် ...

“ဟာ အုပ်စိုး ... ဘယ်လိုကြီးဖြစ်လာတာလဲ၊ ဒါ ဒါက”

“မြင်တဲ့အတိုင်းပဲလေ၊ ငါဟာ လူလိမ်တစ်ယောက်ဆိုတာကို ကိုယ့်

ခန့်စဉ်ကြယ်စာပေ

ထမင်းကိုယ်စားပြီး လိုက်ကြော်ငြာနေရတာလေ။ အဲဒါပေါ့ကွာ ... သူငယ်ချင်းတွေကို ကူညီချင်တော့လည်း ဒီလိုပဲပေးဆပ်ရတာပေါ့”

ဇော်မင်းက ခပ်တည်တည်ပုံစံဖြင့် ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ကွာ ... ငါတို့ကို ကူညီလိုက်ရလို့ အိုနာကျိုးကန်း နှုတ်ခွဲသွားတာမှ မဟုတ်တာ။ မင်းအနေနဲ့လည်း ယူတတ်ရင် သင်ခန်းစာရပါတယ်”

“ဘာကွ၊ ဘာကင်စောရာ ... မင်းကွာ ဒီမှာ တစ်ရက်လုံး သောက်နေကြနေကြနေရတာကိုတော့ ကိုယ်ချင်းမစာဘူး”

အုပ်စိုးအပြောကြောင့် ဇော်မင်းက မျက်နှာမဲ့ပုပ်ပုပ်နှင့် ...

“ကိုယ်ချင်းစာတာက စာပါတယ်ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ မင်း ခုလို လက်ဆင် (Lassan) ပေးခံရတာဟာ ငါတို့ကြောင့်ချည်းပဲ မဟုတ်ဘူးလေ။ မင်း ဟိုကောင်မလေးနဲ့ ငြိခဲ့လို့လည်း ပါတာပဲဥစ္စာ”

“အဲဒါ ငါ့ကိစ္စပါကွ”

“တော်ကြပါတော့ကွာ ... ဒီမှာ ကဗျာစာအုပ်ကိစ္စ ဆွေးနွေးလို့တောင် မပြီးသေးဘူး။ အုပ်စိုး ... မင်းလည်း ထိုင်လေကွာ၊ မတ်တတ်ကြီး ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ဖိုးကုလားအပြောကြောင့် အုပ်စိုးက ဘုဆတ်ဆတ်လေသံဖြင့် ...

“မထိုင်ဘူးကွာ”

ပြောပြီးပြီးချင်းပဲ အုပ်စိုးက ဝင်ထိုင်လိုက်သဖြင့် ဇော်မင်းက ...

“ဟာ ... မင်းပဲ မထိုင်တော့ဘူးဆို ... ခု”

“ဟုတ်တယ်လေ ... ငါက လူလိမ်ပဲဥစ္စာ၊ ညာပြောတာပေါ့ကွာ”

အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“အေးလေ ... ဟုတ်သားပဲ”

မာယာကပါ ပြုံးစိစိနှင့် ဝင်ပြောလာသည်။ အုပ်စိုးက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ စားပွဲတိုးလှမ်းခေါ်၍ စားသောက်စရာတွေ မှာလိုက်ရင်း တစ်ဆက်တည်း ...

“မင်းတို့လည်း စားချင်တာရှိရင် မှာကြလေ။ ငါ ညက ဆော့လုံစွဲမောင်းအောင်ထားလို့ ထောနေတယ်ကွ ... မှာကြ မှာကြ”

စကားဆုံးဆုံးချင်းမှာပဲ အလုအယက် မှာကြတော့သည်။ စားရင်း သောက်ရင်းပင် မိုးစုက ...

“အုပ်စိုးရယ် ... ဒီမှာ ဖိုးကုလားပေါ့၊ စာအုပ်လေးတစ်အုပ် ထုတ်တာကို ပိုက်ဆံပိုဖြုန်းဖို့လုပ်နေတာ”

“ဟာ ... ငါက အမှန်ပြောတာလေ။ ဒီခေတ်မှာက စာအုပ်မှ ဖျတ်ဘူး။ ဘာပစ္စည်းမဆို ကြော်ငြာမှဖြစ်တာ။ နင်တို့မိန်းကလေးတောင် အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေဆို ကြော်ငြာကောင်းရင် ဝယ်သုံးကြည့်တာပဲ ဖျတ်လား”

“ဖိုးကုလားရယ် ... အဲဒါက အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေလေ၊ စာအုပ်နဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“နေကြစမ်းပါဦးဟာ ... နင်တို့နှစ်ယောက်က ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ဘာလဲဟာ ... ကြော်ငြာကိစ္စဆိုတာ”

မနေနိုင်၍ အုပ်စိုး ဝင်ပြောလိုက်တော့ ဖိုးကုလားက အရင် ...

“ဒီလို အုပ်စိုးရာ ... ငါတို့မှာ ကဗျာစာအုပ်ထုတ်ဖို့ ပိုက်ဆံက

လောက်ပြီဆိုပေမယ့် စာအုပ်ထွက်ရင် နှစ်ရက်လောက် သတင်းစာမှာ ကြော်ငြာထည့်ချင်သေးတယ်ဟာ အဲဒါက နှစ်ရက်ဆိုရင် ခြောက်သောင်းလောက်ကျမယ်ဆိုတော့”

စကားပင်မဆုံးလိုက် အိုင်စိုးက ကမန်းကတန်း လက်ကာပြလိုက်ရင်း ...

“ဟာ ဟေ့ကောင် ... ဒီတစ်ခါတော့ ငါ ဘာမှ မကူညီနိုင်တော့ဘူးနော်၊ ဒီမှာ တစ်မှုတောင် မပြတ်သေးဘူး”

“အေးပါ ... ငါတို့ကလည်း မင်းကို ထပ်ပြီး အကူအညီ မတောင်းတော့ပါဘူး။ လိုတဲ့ငွေကို စာအုပ်ထုတ်လုပ်မှုစရိတ်ထဲက နုတ်ဖို့ပြောနေတာပါ။ ဥပမာ ... စာရွက်သားကွာလတ် နည်းနည်းလျှော့လိုက်တာမျိုးပေါ့”

“အာ ... အဲဒါဆိုစာအုပ်က မသားမနားဖြစ်သွားမှာပေါ့”

“မတတ်နိုင်ဘူးဟာ ... သတင်းစာကြော်ငြာလောက်တော့ သုံးရမှာပဲ”

ဖိုးကုလားကတော့ ကြော်ငြာမှကြော်ငြာ ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် အိုင်စိုးက စိတ်မရှည်တော့ဘဲ ...

“ဖိုးကုလားရယ် ... မင်းလုပ်ပုံကတော့ ကုလားခပ်တဲ့ရေ ကုလားစင်ဆေးလို့ကုန် ဆိုတာမျိုး ဖြစ်နေပြီ။ ဘာဖြစ်လဲကွာ ... မင်းတို့ကဗျာတွေ ကောင်းရင်၊ အဆင့်အတန်းမီရင် အထိုက်အလျှောက်တော့ ရောင်းရမှာပေါ့ကွာ၊ စာအုပ်ကိုပဲ သားသားနားနားလေးလုပ်စမ်းပါကွာ၊ တော်ကြာ စာအုပ်ပုံစံမြင်ရတာနဲ့ လှည့်မကြည့်ချင်စိတ် ပေါက်သွားဦးမယ်”

“ပြောလိုက်စမ်းပါ” အိုင်စိုးရယ် ... အဲဒီ ဖိုးကုလားက တစ်ခါ

အလေ ဘာမှန်းမသိဘူး။ နာမည်နဲ့ တော်တော်လိုက်တယ်”

ဘာမှလည်း မဆိုင်ချေ။ သို့သော်လည်း ဖိုးကုလားက အားလုံးနှင့် ဆစ်ဖက် ဖြစ်နေသောကြောင့် စိတ်လျှော့ချလိုက်ပုံနှင့် ...

“ပြီးရောကွာ၊ ဒါဆိုလည်း သတင်းစာမှာ ကြော်ငြာမသုံးတော့ဘူး၊ နှိပ်ဆံမကုန်တဲ့ကြော်ငြာနည်းပဲ သုံးတော့မယ်”

“ဟင် ... ဘယ်လိုမျိုးလဲ”

ဖိုးကုလားက အိုင်စိုးကိုကြည့်၍ ...

“ဒီမှာလေ ... ဒီကောင်ရှိတာပဲ၊ ခု ဘုတ်ပြားတွေကို ကြိုးနဲ့ဆွဲပြီး ခင်းထဲပတ်လျှောက်သလို စာအုပ်ထွက်တဲ့အခါကျရင်လည်း စာအုပ်ကလေးတွေ ကြိုးနဲ့ဆွဲပြီး ဒီကောင်ကိုယ်ပေါ်မှာ ချည်ပေးလိုက်ရင် သင်တန်းဝင်းထဲမှာ ကြော်ငြာပြီးသားဖြစ်သွားတာပေါ့ကွာ ... မဟုတ်ဘူးလား”

“ခွေးမသား ဖိုးကုလား ... မင်း ငါ့ကို အရှုံးလို့များ ထင်နေလားကွာ၊ ဆက်ပြီကွာ ... မင်းတို့နဲ့ စကားပြောရတာ ငါ့အတွက် ဘာမှအကျိုးမရှိဘူး၊ သွားတော့မယ်”

ဘုတ်ပြားကြိုးတန်းလန်းတန်းလန်းနှင့် အိုင်စိုးက ထရပ်လိုက်၍ ဆက်မင်းက ...

“ဟာ ... ခဏလေး၊ ဒီမှာ စားထားတာတွေကို ရှင်းသွားဦးလေ၊ ခင်းပဲ ကြိုက်တာမှာစားဆို၊ ဘောလုံးပွဲ မောင်းအောင်လာတယ်ဆို”

စကားအဆုံးမှာ အိုင်စိုးက တဟဲ့ဟဲ့ရယ်ရင်း ...

“မင်းတို့က ငါပြောတာကို ယုံကြတာကိုးကွာ၊ ငါက လူလိမ်လေး၊ အတပြောတာတွေလည်း တစ်ခုမှမဟုတ်ဘူး၊ ငါ လိမ်ပြီးပြောလိုက်တာကွာ”

၇၂ နှစ်ခြို

သွားတော့မယ်ကွာ ... လမ်းမှာ ကြုံတဲ့လူတွေကို လိမ်ရဦးမယ်လေ၊ ကဲ
... တာ့ တာ”

ပြောပြီး အုပ်စိုး တစ်ချိုးတည်းလှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ ဖိုးကုလား
တို့အုပ်စုမှာပဲ ကြိတ်မနိုင်ခဲ့မရသောပုံစံတွေနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ရ၏။

အုပ်စိုး လူလိမ်ဆိုသည်ကို လောလောဆယ်မှာ သူတို့မေ့သွား
သည်လေ။



(၁၂)

“ဒီလိုရှိတယ် အုပ်စိုးရ ... မိန်းမတွေကို လေ့လာကြည့်မယ်ဆိုရင်
သူတို့ဟာ အလိုလိုနေရင်း နှစ်ခြမ်းကွဲနေကြတာကွ”

“ဗျာ”

ကောက်ကာငင်ကာ မှတ်ချက်ချလိုက်သော ကိုတိုကြီးတစ်ဦးကတော့
ကြောင့် အုပ်စိုး ခေါင်းမွေးတွေပင် ထောင်တက်သွားရသည်။ ကိုယ်က
ချစ်သူရည်းစား မထားဖူး၍ အတွေ့အကြုံရှိသည်ဟု ယူဆရသော ဒင်းတို
မေးကြည့်မိသည်။ ခု ... ဖြေပုံကိုလည်း ကြည့်ဦး။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှာမို့ အုပ်စိုးက ရှုံး ... တိုးတိုး ဟု လက်ဟန်
နှင့်လုပ်ပြလိုက်ရင်း ...

“တိုးတိုးပြောစမ်းပါ ကိုဘာကြီးတို့ရာ ... ခင်ဗျားစကားကြီးက
မကြားဝံ့မနာသာကြီးဗျ”

ထိုစကားကြောင့် ကိုဘိုကြီးတာ အူတူတူဖြစ်သွားပြီးမှ ...

“ဟ ... ဘာကို မကြားဘဲနာသာ ဖြစ်ရမှာလဲ၊ ငါဆိုလိုချင်တာက မိန်းမတွေရဲ့စိတ်ကွ ... စိတ်ကိုပြောတာ၊ မိန်းမတွေရဲ့စိတ်ဟာ အချိန်တိုင်း ၈ အလိုလိုနေရင်း နှစ်ခြမ်းကွဲနေတယ်ဆိုတာက သူတို့ရဲ့အလိုကျမှုနဲ့ အလိုကျမှုတွေကိုပြောတာ၊ အမြဲတမ်း နှစ်ဖက်လွန်ဆွဲနေတတ်တယ်လို့ ပြောတာ”

“အဲ ... အဲလိုဆိုတော့လည်း ဟုတ်သားဗျ၊ ဒါနဲ့ ကိုဘာကြီးတို့ ခရင်တုန်းက ရည်းစားတွေ ဘာတွေတော့ ထားခဲ့ဖူးပါတယ်နော်”

မေးခွန်းကပဲ နှိမ်သလိုလို ဖြစ်သွားလေလားမသိ။ ကိုဘိုကြီးတာက နှုတ်ထောင့်နီနီကြီးဖြင့် ကြည့်လာပြီး ...

“ဟ ... လူပဲကွ၊ အခြောက်မဟုတ်တဲ့ ယောက်ျားစစ်စစ်ပဲကွ၊ ထားဖူးတာပေါ့”

“အာ”

မေးမိသောအုပ်စိုးမှာပင် နင်သွားရသည်။ ကိုယ်က ရည်းစားမထားဖူးတဲ့ လူပဲမဟုတ်သလိုလို၊ မိန်းမစိတ်ပဲ ပေါက်နေသော အခြောက်လိုလို။ ဟွန်း ...။

ထို့ကြောင့် အုပ်စိုး အနည်းငယ်ဖုသွားရပြီး ...

“ထားဖူးရင်လည်း ပြီးရောဗျာ၊ ခု ကျွန်တော် ကိုဘာကြီးတို့ကို မိန်းမတွေအကြောင်း မေးနေရတာက အဟဲ ... ကျွန်တော် ရည်းစားထားချင်နေလို့ဗျ၊ သင်တန်းမှာ ကြိုက်တဲ့ကောင်မလေး တွေထားပြီ”

ရုတ်တရက် ကြောင်အင်းသွားပြီးမှ ကိုဘိုကြီးတာက ဟက်ခနဲရယ်

လျက် ...

“ဪ ... ဒီလိုလား၊ မင်းဆီက ဒီလိုစကားမျိုး တစ်ခါမှ မကြားဖူးတော့ နည်းနည်းအံ့အားသင့်သွားလို့ပါ၊ လုပ်စမ်းပါဦး ... မင်းကောင်မလေးက ချောရဲ့လား၊ နာမည်က ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်မှာနေတာလဲ၊ ပြီးတော့”

စကားမဆုံးခင်မှာပဲ အုပ်စိုးက လက်ကာပြလိုက်ပြီး ...

“ခဏလေး ခဏလေး ကိုဘာကြီးတို့ ... အဲဒီလောက်တော့ တောက်လျှောက်ကြီး မမေးနဲ့လေဗျာ၊ ခင်ဗျားကလည်း”

“အေးကွာ ... လောသွားတယ်၊ ဒါဆို မင်းကောင်မလေးရဲ့ နာမည်ကို အရင်ပြော”

အုပ်စိုးက ...

“မသိသေးဘူးဗျ၊ နာမည်မှမဟုတ်ဘူး ... ကျန်တာတွေလည်း ဘာမှမသိသေးဘူး၊ တွေ့ဖူးတာမှ နှစ်ရက်နဲ့တစ်ပိုင်းပဲ ရှိသေးတယ်”

“ဟာကွာ ... မင်းဟာကြီးကလည်း”

“အဲလိုတော့ မပြောနဲ့လေ၊ ခုလို ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ချဉ်းကပ်တော့မယ်ဆိုတော့ အတွေ့အကြုံရှိခဲ့တဲ့ ကိုဘာကြီးတို့ကို မေးကြည့်တာပေါ့၊ နည်းစနစ်လေးများ ရမလားလို့လေ”

အုပ်စိုးစကားကြောင့် ကိုဘိုကြီးတာ အနည်းငယ် ဘဝင်မြင့်သွားစုံရသည်။ ထိုင်နေသည့်ဟန်ပန်ကိုပင့် မသိမသာ ပြင်လိုက်ပြီး မေးစရာကို ခွတ်ကာ ပွတ်ကာ လုပ်လျက် ...

“အေးကွ ... မေးကြည့်ရမှာပေါ့၊ ငါ့လိုလူမျိုးကို မေးကြည့်ရမှာပေါ့”

ထိုစကားကြောင့် အုပ်စိုး ခေါင်းကုတ်မိသေးသည်။ ကိုဘိုကြီးတာ
ပုံစံက စိတ်ရှိလက်ရှိ လွှတ်တော့မည့်ပုံစံနဲ့ နားရွက်ကိုသာ ကျုံ့ထားလိုက်မိ၏။
ဆက်မပြောခင် ရေခွေးတစ်ငုံ အရင်ငုံလိုက်ပြီးမှ ...

“အေး ... မိန်းကလေးတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဖတ်ဖူးတာလေးတွေ
ကို အရင်ဝေငှမယ်ကွ။ ဒီလိုကွာ ... ဒီခေတ်မိန်းကလေးတွေဟာ ဘာတွေနဲ့
ဖွဲ့စည်းထားသလဲဆိုတော့ ခွဲပျစ်ပျစ်ရုံးပတေသီး အတောင့် (၃၀) ရယ်၊
ချောကလက် (၂) ဘူးရယ်၊ သကြား (၂) ဖိသားရယ်၊ ကိုရီးယား အချစ်ဇာတ်
လမ်းတွဲ (၅) ခွေစာရယ်၊ ဆိုဂျူး (၂) ပက်စာရယ်၊ မသန့်စင်ရသေးတဲ့ နို့
ကလေးယားမာတ်တချို့ရယ်၊ ကားတစ်စီး ကောင်းကောင်းလည်ပတ်နိုင်တဲ့
အင်ဂျင်တစ်လုံးရယ်၊ တစ်ကိုယ်လုံး ပေါင်းတင်ပေးနိုင်တဲ့ မာယာတွေရယ်၊
ဆင်ဆာမဲ့ ခါးအောက်ပိုင်းပြက်လုံးနည်းနည်းရယ်၊ အွန်လိုင်းတက်ချင်တဲ့စိတ်
(၇၅) ရာခိုင်နှုန်းနဲ့ ဖက်ရှင်အမျိုးအစားပေါင်း (၁၅၀၀) လောက်ရယ်တဲ့
... အဲဒါတွေနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတာကွ။ သိပြီလား”

အုပ်စိုး မျက်လုံးပြူးသွားရ၏။ ခုလို ကရားရေလွှတ် ခိုးဒီးဒေါက်
ဒေါက် ပြောသွားပုံအရ ကိုဘိုကြီးတာ အတော်ပင် ထဲထဲဝင်ဝင် နှိုက်နှိုက်
ချွတ်ချွတ် လေ့လာထားပုံရသည်။ သို့သော်လည်း အုပ်စိုးက စောဒကအနည်း
ငယ်တက်လိုက်ပါသည်။

“ကိုဘိုကြီးတိုပြောတာက မှန်သင့်သလောက်တော့ မှန်ပါတယ်။
ဒါပေမဲ့ ဒီခေတ်မှာလည်း ရင်ခုန်သံစစ်စစ်နဲ့ ချစ်နိုင်မယ့် မိန်းကလေးမျိုးတွေ
လည်း ရှိပါသေးတယ်ဗျာ။ ခု ကျွန်တော်သိချင်တာ ကောင်မလေးကို ဘယ်လို
ချဉ်းကပ်ရမယ်ဆိုတာကိုပဲဗျ”

ကိုဘိုကြီးတာ ထင်စဉ်းစားသွားပြန်သည်။ မဟာပညာရှိတစ်
ယောက်၏ ချင့်ချိန်စဉ်းစားနေသည့်ပုံစံမျိုးနှင့်လည်း ဖြစ်၏။ ပြီးမှ ...

“ခက်တာယ်ကွာ ... မင်းက အဲ့ကောင်မလေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာမှ
မသိထားတော့ ပြောရတာခက်တာယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ရှိတယ် ... မင်း
သူ့ကို တွေ့ဖူးထားပြီဆိုတော့ အကဲခတ်ကြည့်ရင် ဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲဆို
တာတော့ ခန့်မှန်းလို့ရမှာပဲ”

အုပ်စိုးက ...

“ကျွန်တော့်အမြင်အရတော့ သူက လှတယ်ဗျာ၊ လှတယ်ဆိုတာ
ထက် ကျွန်တော့်ကို ရင်ခုန်စေတာပဲ။ ပြီးတော့ နည်းနည်း စွာမယ့်သဘော
မျိုးလည်း တွေ့ရတယ်”

“ခဏလေး ခဏလေး ... ငါ့ရဲ့ လေ့လာတွေ့ရှိချက်အရ မင်းတို့
အိုင်တီ (IT) ခေတ်နဲ့နှိုင်းယှဉ်လိုက်ရင် မိန်းကလေးအမျိုးအစား ခုနစ်မျိုး
သွားတွေ့ရတယ်ကွ။ အဲဒီအထဲကမှ မင်းကောင်မလေးဟာ ဘယ်လိုအမျိုး
အစားလဲဆိုတာ ချိန်တိုင်းကြည့်ပေါ့။ ဒါဆိုရင်တော့ မင်း ချဉ်းကပ်ရမှာ လွယ်မ
လားပဲ”

“လုပ်စမ်းပါဦးဗျ ... ကိုဘိုကြီးတို့က ဒါမျိုးတွေဆို ကျွမ်းပါတယ်”

မသိမသာ မြှောက်ပေးလိုက်တော့ ကိုဘိုကြီးတာမျက်နှာက ပညာ
ဗာနဟု ခေါ်ရလေမလားမသိ။ ထိုအချိန်ဖြင့် မျက်နှာက လက်လက်ထလာ
သည်။

“အိုင်တီခေတ်က မိန်းကလေးခုနစ်မျိုးဆိုတာကကွာ ... ဘာစ်
တာဒစ်(စ်) (Hard Disk) နဲ့တူတဲ့ မိန်းကလေး။ သူက အရာအားလုံးကို

မှတ်ထားတတ်တယ်။ အမှတ်အစားကြီးတယ်ပေါ့ကွာ”

“အင်း... ဟုတ်သားပဲ”

“နှစ်ကတော့ ရမ် (RAM) နဲ့တူတဲ့ မိန်းကလေးကွ၊ သိတဲ့အတိုင်း သူက ၁၈၀ ပုံမှန် နိုင်တာလေ၊ မေ့ပျောက်လွယ်တယ်ပေါ့ကွာ”

“ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ”

“သုံးကတော့ ဝေါပေါ (Wall Paper) နဲ့တူတာကွ၊ သူကတော့ ကြည့်ရုံသက်သက်ပဲ ကောင်းမှာ၊ အလှအပကိုပဲ စိတ်ဝင်စားမယ့် မိန်းကလေး မျိုးပေါ့”

“ဘယ်ဆိုးလို့လဲ”

“နံပါတ်လေးကတော့ အင်တာနက် (Internet) နဲ့တူတဲ့ မိန်းကလေးပဲ၊ အင်း... သိတဲ့အတိုင်း အင်တာနက်က လိုင်းမိဖို့ခက်သလို အဲဒီ မိန်းကလေးမျိုးကလည်း ဖမ်းမိဖို့သိပ်ခက်တယ်”

“အလဲ့”

“ငါးကတော့ကွာ ဆာဗာ (Server) နဲ့တူတဲ့မိန်းကလေးပဲ၊ ကိုယ် လိုအပ်တဲ့အချိန်မှာ အမြဲ အလုပ်များနေချင်ယောင် ဆောင်လိမ့်မယ်”

“ကွက်တိပဲဗျာ”

“ခြောက်ကတော့ မာတီမီဒီယာ (Multimedia) နဲ့တူတဲ့ မိန်းကလေးပဲ၊ ရုပ်ချော အသံကောင်းပြီး ပျော်ရွှင်မှုတချို့ကိုပဲ မင်းကို ပေးနိုင်လိမ့်မယ်”

“နောက်ဆုံး ခုနစ်ကကော”

“ခုနစ်ကတော့ မင်းတို့နဲ့ သိပ်မဆိုင်ဘူးကွ၊ သိအောင်တော့ ပြောလိုက်ပါမယ်၊ သူက ဗိုင်းရပ်(စ်) (Virus) နဲ့တူတဲ့မိန်းကလေးကွ၊ ပြောရရင်

တော့ အဲဒီမိန်းကလေးမျိုးကို ဇနီးမယားလို့ ခေါ်တယ်၊ ကိုယ့်စစ်စနစ် (System) ထဲ တစ်ခါဝင်သွားရင် ဘယ်တော့မှ ပြန်မထွက်တော့ဘူး၊ အဲ... တစ်ခုတော့ရှိတာပေါ့ကွာ၊ ဖောမက် (Format) ချလိုက်တော့မှပဲ အပြီး ထွက်သွားတော့တယ်၊ ဒီလောက်ဆိုရင် အိုင်တီခေတ်က မိန်းမတွေရဲ့ အချိုးအစားကို မင်း နားလည်လောက်ရောပေါ့၊ ကဲ... မင်းကောင်မလေးကတော့ ဘယ်အမျိုးအစားထဲ မှာပါမယ်လို့ထင်လဲ”

အုပ်စိုးက အူတူတူပုံစံဖြင့် ခေါင်းကုတ်လိုက်ကာ ...

“အဲ... ကျွန်တော့်ကောင်မလေးကတော့ ဆော့ဝဲလ်(Software) တော့ ဟာဒ်ဝဲ (Hardware) ပါ အရမ်းကောင်းပြီး ဗားရှင်းအရမ်းမြင့်တဲ့ ကောင်မလေးပဲဖြစ်မယ် ထင်တယ်”

ကိုဘိုကြီးတာက နှာခေါင်းကို ပွစိပွစိလုပ်ကာ ရှုံ့သည်။ ပြီး အုပ်စိုးတို့လည်း ...

“အေးလေ ... မင်းအနေနဲ့ မမြင်ဖူးတော့ ပဲဖြစ်ထင်နေမှာပေါ့”

“အာ ... မူးမြစ်ပါဗျာ”

“ဘာဖြစ်ပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ ... ခုလောလောဆယ် မင်းနဲ့ အဲဒီကောင်မလေးရဲ့ပတ်သက်မှုက ဘယ်လိုလဲ၊ အနေအထားလေးပေါ့”

“အင်း... ပြောရရင်တော့ ကိုဘာကြီးတို့ လူကြိုယူသွားခိုင်းတဲ့ ထိုက်ကြက်ဖကြီးက စတာဗျ”

ထိုသို့ အစချီကာ ဖြစ်ကြောင်းရယ်ကုန်စင်ကို ပြောပြလိုက်သည်။ စကားအဆုံးမှာ ကိုဘိုကြီးတာက ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်၍ ...

“ဪ... ဒီလိုလား၊ ဒါဆိုရင် အဲဒီကောင်မလေးက မင်းကို

လူလိမ်လို့ ထင်နေတာပေါ့”

အုပ်စိုးက စိတ်မသက်မသာပုံစံနှင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်ကာ ...

“အမှန်ပဲဗျာ၊ သူက အဲလိုထင်နေတော့ ကျွန်တော့်မှာလည်း ချဉ်းတစ်ခုမှာ ခက်နေတာပေါ့”

ကိုဘိုကြီးတာက ခေါင်းခါကာ ရယ်လိုက်ပြီး ...

“မဟုတ်သေးဘူး အုပ်စိုး ... တစ်ခါ တစ်ခါမှာ အတည့်တွေးလို့ မရရင် ပြောင်းပြန်တွေးကြည့်ရတယ်ကွ၊ သူထင်နေတာကို မင်း လိုက်ရှင်းမပြဘဲ ဒီအတိုင်းထားလိုက်၊ အဲဒါဆိုရင် လှုပ်ရှားရတာ နည်းနည်းလွယ်လိမ့်မယ်”

“ဟင် ... ဘယ်လို လှုပ်ရှားရမှာလဲ”

“ငါ စဉ်းစားမိသလောက် အကြံဉာဏ်ပေးရရင်တော့ ဒီလိုကွာ
... + ÷ × @ # () ? ^ \$ &
% = F * € √ £ " ' ®”



သက်သက်မော်နှင့် ယမင်းသူတို့ စကားကောင်းနေကြသည်။ လူတွေကလည်း အတော်အသင့် ကောင်းကြမည်ထင်၏။ သို့သော်လည်း သက်သက်မော်က ရည်စားရသွားပြီဖြစ်၍ မူလအရည်အသွေးအတိုင်း ဂျီမိုမသေချာသောကြောင့် အတော်အသင့်ဟု သုံးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ပြောရတာလည်း ရှုပ်သည်။

ယမင်းသူက သူ လက်တွေ့ကျကျ မကြံ့ဖူးသောကိစ္စတစ်ရပ်ကို ဆေးခြင်းဖြစ်၏။

“သက်သက်မော် ... နင် ဘုံရသွားတော့လေ နင်တို့နှစ်ယောက် ချစ်သူတို့ဘာသာဘာဝ ဘာတွေလုပ်ဖြစ်ကြလဲဟင်”

အမေးကြောင့် သက်သက်မော်၏မျက်နှာက အနည်းငယ်နီရဲသွားပြီး ...

“ဆွေနှင်းကလည်း ကြမ်းလိုက်တာဟယ်”

“ဪ... နင်ကလည်း လိုရာဆွဲတွေးပြီး မပြောနဲ့လေ၊ ငါမေးတာက ရှိမရှိကိစ္စလေးတွေကို ပြောတာပါ”

“ဒီလိုလား၊ ဘာလုပ်ရမှာလဲဟယ်... ဒီလိုပဲ ညဘက်တွေကျရင် ဖုန်းပြောတယ်၊ သူက ငါ့ကို သင်တန်းအကြိုအပို့လုပ်ပေးတယ်၊ ကျန်ခဲ့တဲ့ စိတ်ရက်ကတော့ သူနဲ့ငါ လျှောက်လည်၊ ဈေးဝယ်၊ ရုပ်ရှင်ကြည့် အဲဒါတွေ ထုပ်ဖြစ်တာပေါ့”

“အင်း... ရည်းစားထားရတာလည်း တော်တော်အလုပ်များတာပဲ နော်”

“အာ... နင်က မခံစားဖူးလို့ပါ၊ အဲလို အလုပ်များနေရတာကိုက အရသာဟဲ့၊ နောက်ဆိုရင် စိတ်ကောက်တာတွေ၊ ပြန်ချောတာတွေက ပါလာဦးမယ်၊ ငါတော့ ကြုံတွေးကြည့်ရင်တောင် ရင်ခုန်တယ်ဟ”

“ဪ... ဪ... နင်ကတော့ တော်တော် ရည်မှန်းချက်ကြီး တာပဲနော်”

ယမင်းသူက ရွဲ့သလို ခနဲသလို ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ထိုစဉ် ကင်တင်းထဲသို့ မြူးနီးတစ်ယောက် တောက်ဆတ်တောက်ဆတ်နှင့် လျှောက်ဝင်လာပြီး စားပွဲအရောက် ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီး ထိုင်ချလိုက်သည်။

သက်သက်မော်က ကြည့်ကာ...

“မြူးနီး... ဘာဖြစ်လာတာလဲ၊ မျက်နှာကလည်း စူပိုက်နေတာပဲဟယ်”

“မပြောချင်တော့ပါဘူး”

ယမင်းသူက...

“ဒီလိုစကားစရင် နင်ပြောကို ပြောတော့မှာပဲ မဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်လာတာလဲ... ပြောလေ”

မြူးနီးက စိတ်တိုနေသေးသည့်ပုံစံလေးဖြင့်...

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ... ငါ့ကားပေါ့၊ သင်တန်းလာခါနီးမှ နှိုးမရပြန်ဘူး၊ ခုလည်း တက်စီနဲ့လာခဲ့ရတာ”

“ဪ... အဲဒါကြောင့် နောက်ကျနေတာပေါ့... ဟုတ်လား၊ ခုတစ်လော နင်ကားကလည်း ခဏ ခဏ ပျက်တယ်နော်၊ နင်တို့က ချွေးသာတာပဲ မြူးနီးရယ်၊ နင်အဖေကို ကားသစ်တစ်စီးလဲခိုင်းလိုက်ပေါ့၊ ခုလည်း ကားတွေက ဈေးကျနေတာပဲဥစ္စာ”

စကားအဆုံးမှာ မြူးနီးက နှာခေါင်းရှုံ့၍...

“ပြောတာပေါ့... ပြောမှ ပိုဆိုးတာ၊ ငါ့အိမ်က ငါ့ကို အိမ်ထောင်ပြုစေချင်ပြီလေ၊ အဲဒါ ငါ အိမ်ထောင်ပြုမှ တိုက်အသစ်တစ်လုံးနဲ့ ကားအသစ်တစ်စီး ပေးမယ်ပြောတယ်”

“အင်... နင်ကိစ္စကြီးကလည်း တစ်မျိုးပါလား၊ ဘာလဲ... နင်အိမ်ထောင်က နင်နဲ့ပေးစားမယ့်လူ တွေ့ထားလို့လား”

မြူးနီးက ခေါင်း ခပ်သွက်သွက်ခါရင်း...

“ဟေ့အေး... အဲလိုလည်းမဟုတ်သေးပြန်ဘူး၊ အိမ်ထောင်ရေးက ငါ့စိတ်ကြိုက်ရွေးလို့ ရပါတယ်၊ သူတို့ဖြစ်စေချင်တာက ငါ မြန်မြန် အိမ်ထောင်ကျဖို့ပဲ၊ မြေးချီချင်ကြပြီတဲ့ဟာ၊ အဲလိုမျိုး”

စကားအဆုံးမှာ သက်သက်မော်က စဉ်းစဉ်းစားစားပုံစံဖြင့်...

“နင့်ကိစ္စကလည်း လွယ်မလိုနဲ့ ခက်တဲ့ကိစ္စမျိုးပဲ၊ အိမ်ထောင်ပြုရအောင် နင့်မှာ ရည်းစားမှမရှိတာ”

“အေးလေ ... အဲဒါကြောင့် ခု ကားစုတ်ကိုပဲ သည်းခံပြီး စီးနေရတာပေါ့၊ ဒါတောင် ခုလို တစ်စီးနဲ့လာရတဲ့နေ့တွေက အများကြီး”

ထိုစကားကြောင့် ယမင်းသူက ...

“တက်စီဆိုလို့ နင် အုပ်စိုးဆိုတဲ့လူနဲ့ ထပ်တွေ့သေးလား”

မြူးခိုးမျက်နှာက တည်သွားကာ လေသံဘောက်ဆတ်ဆတ်ဖြင့်...

“အောင်မာ ... ငါက ဘာလို့တွေ့ရမှာလဲ”

“ဪ ... တစ်ခါသားက တက်စီပေါ်မှာဆုံလာတော့ မေးကြည့်တာပါ”

“မဆိုင်လိုက်တာဟာ၊ သူနဲ့ငါက နောက်ထပ် ဘာများပတ်သက်စရာ ရှိသေးလို့လဲ”

“အဲဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီနေ့တုန်းကတော့ နင်ပြောတဲ့အတိုင်း ဆိုင်းဘုတ်ကြီးချိတ်ပြီး တစ်ရက်လုံး ဒီဝင်းထဲမှာ လျှောက်သွားနေတာနော်၊ တော်တော်မျက်နှာပြောင်တိုက်ရဲတဲ့လူပဲ”

သက်သက်မော်အပြောကြောင့် မြူးခိုးက ...

“ဪ ... လူလိမ်ဆိုတော့ အရှက်မရှိလို့ နေမှာပေါ့၊ နင် အဲဒီလူကို သိပ်လည်း အပြစ်တင်မနေနဲ့ဦး သက်သက်မော်၊ သူစိစဉ်တဲ့ လူလိမ် ပြိုင်ပွဲကြောင့် နင် ရည်းစားရသွားတာမဟုတ်လား၊ နင် သူ့ကိုတောင် ကျေးဇူးတင်သင့်တယ်”

ထိုစကားကြောင့် သက်သက်မော်က ခပ်လေးလေး ခေါင်းညိတ်

တာ ...

“ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ် ... တကယ်တမ်း ကျေးဇူးတင်ရရင် အုပ်စိုးကိုမှ မဟုတ်ဘူး၊ နင့်ကိုပါ ကျေးဇူးတင်ရမှာပါ”

“အောင်မာ ... ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဒီလိုလေ ... နင်နဲ့အုပ်စိုး ကားပေါ်က ရန်စလေးကြောင့် ခုလို တွေ့ဖြစ်လာတာမလား”

“ထားလိုက်ပါဟာ”

ထိုသို့ပြောလိုက်သော်လည်း တကယ်တမ်းမှာမူ ထားလိုက်လို့ လုံးဝ မရလိုက်ပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူတို့ရှိရာစားပွဲသို့ အုပ်စိုးက မည်သို့ ဆည်ပုံလုပ်ကာ ရောက်ရှိလာမှန်းမသိ၍ ဖြစ်လေသည်။

“ကျွန်တော် ထိုင်လိုက်ပြီနော်”

ပြောပြီးချိန်မှာ အုပ်စိုးက ဝင်ထိုင်ပြီးနေလေပြီ၊ လက်ထဲ၌ ကိုင်လာသောစာအုပ်တစ်အုပ်ကိုလည်း စားပွဲပေါ် အသာချလိုက်၏။ ထိုစာအုပ်က နေလိမ်နည်းဆိုသောစာအုပ်။

အုပ်စိုးကလည်း မြူးခိုးကိုကြည့်၍ ...

“မြူးခိုး ... ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိတယ်မဟုတ်လား၊ အုပ်စိုးလေ”

မြူးခိုးက မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ ...

“လူလိမ်အုပ်စိုးကိုတော့ မမှတ်မိစရာ မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ခုလို ဘာထိုင်ရအောင် ရှင်နဲ့ကျွန်မ ဘာမှပတ်သက်စရာ မရှိဘူးထင်တယ်”

စကားအဆုံးမှာ အုပ်စိုးက ပခုံးအသာတွန့်လိုက်ပြီးမှ ...

“အဲဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့ဗျာ ... ကျွန်တော်က လူလိမ်အစစ်ကြီး

လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မြူးခြူးလုပ်လိုက်လို့ ကျွန်တော့်ကို လူလိမ်လို့ ထင်နေကြပြီ”

“ထင်တာမဟုတ်ပါဘူး။ ရှင်လုပ်ရပ်ကြောင့် ရှင် တံဆိပ်ကပ် ခံရတာပဲလေ”

“ဪ... ဒါဆို မြူးခြူးကလည်း ကျွန်တော် ခုပြောနေတဲ့ စကားတွေကို အယုံအကြည်မရှိဘူးပေါ့”

“အမှန်ပဲ... ရှင်စကား ရှင်လုပ်ရပ်တွေအားလုံးကို အလိမ်အညာ တွေချည်းလို့ပဲ ထင်တယ်”

အုပ်စိုးက လေပူကြီးတစ်ချက်ကို အားရပါးရ မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ လေသံယဲ့ယဲ့နှင့် ...

“အင်းလေ... ကံတရားအရ ဖြစ်သွားတာဆိုတော့လည်း ဘယ်တတ်နိုင်တော့မှာလဲ။ ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော့်အပေါ် မြူးခြူး အဲလိုထင်နေမှာပဲလို့ ခန့်မှန်းမိပါတယ်။ ဒါကြောင့် ပါးစပ်နဲ့ပြောရင် မယုံမှာစိုးလို့ ဒါလေးယူလာခဲ့တယ်။ ဖတ်ကြည့်ရင် ဖတ်ကြည့်လိုက်နော်”

အိပ်ကပ်ထဲမှ စာရွက်ခေါက်တစ်ခုကို ခုံပေါ်ချ၍ အုပ်စိုးက ထရစ်လိုက်သည်။

ရှုတ်တရက် ကြောင်သွားပြီးမှ မြူးခြူးက ဒေါသသံလေးဖြင့် ...

“ဒီမှာ... ရှင် ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

“သိချင်ရင် ဖတ်ကြည့်လိုက်ပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော် ခုလာတဲ့စာကလည်း အဲဒါကြောင့်ပါပဲ”

ပြောပြီးအုပ်စိုးက ခပ်တည်တည် လှည့်ထွက်သွားလေသည်။

မြူးခြူးက ထိုစာရွက်ခေါက်ကလေးကိုကြည့်၍ ...

“ငါက ဘာလို့ဖတ်ကြည့်ရမှာလဲ၊ ယမင်းသူ... အဲဒီစာရွက်ကို ခြုံပစ်လိုက်စမ်းပါ”

ယမင်းသူက ထိုစာရွက်ခေါက်ကလေးကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ ခြုံပစ်မည်ပြုလိုက်ပြီးမှ စဉ်းစားမိဟန်ဖြင့် ...

“ခဏလေး မြူးခြူး... ဒီစာရွက်ကို ဖြဲဖြဲ မဖြဲဖြဲ သူ နင့်ကို ဒါပေးခဲ့တာကတော့ အကျိုးဝင်သွားပြီဟ၊ ဒါကြောင့် ဖတ်ကြည့်သင့် တယ်လို့ ငါထင်တယ်”

“သဘောပဲဟာ... စိတ်ရှုပ်တယ်”

ထိုအချိန်မှာပဲ ယမင်းသူက စာရွက်ခေါက်ကိုဖွင့်ကာ အသံထွက်၍ ဖတ်လိုက်လေပြီ။

“မြူးခြူးတဲ့ ကိုယ် မင်းကို တက်စီပေါ်မှာ ပထမဆုံး ဆုံကတည်းကပဲ ဇွက်စိစပါးမွှေးစူးခဲ့တာပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်းရဲ့ရုပ်ရည်က စုတ်မြတ်နေသလို အသံကလည်း မိန်းမကြမ်းကြီးအတိုင်းပဲလေ။ ဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်အစားကလည်း ဖရိုဖရဲနဲ့ဆိုတော့ ကိုယ် မျက်စိစပါးမွှေးစူးတာ မလွန်ပါဘူးနော်”

“တောက်”

မျက်နှာလေးရဲရဲနီကာ မြူးခြူးက တက်ခေါက်လိုက်သည်။ ယမင်းသူက ဆက်ဖတ်ပြန်၏။

“ဒီလိုနဲ့ နောက်တစ်ခါ လူလိမ်ပြိုင်ပွဲမှာ ပြန်ဆုံတော့ ကိုယ်မင်းကို ဘယ်လိုမှ ကြည့်မရဘူးဖြစ်လာတယ်။ သူ့ဟာသူ ရင်ထဲက ဖြစ်လာတာ

ဆိုတော့ ကိုယ်လည်း ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး။ အဲဒီမှာပဲ မင်းက ကိုယ့်ကို လူလိမ်ပါဆိုပြီး ချောက်ချလိုက်တော့ ပိုဆိုးကုန်ရောပေါ့။ ပြောရရင်ကွာ မင်းကို အမြင်ကတ်တဲ့အဆင့်ကို ကျော်ပြီး တူးတူးခါးခါး မုန်းမိသွားတယ်။ ရင်ထဲက ဘယ်လိုမှ ထုတ်မရနိုင်တဲ့အမုန်းမျိုးနဲ့ပေါ့။ သေလောက်အောင် မုန်းတယ်။ ကမ္ဘာကြေတောင် ဥဒါန်းမကြေဘဲမုန်းတယ် မြူရီး။ ကိုယ့်ရဲ့အမုန်း တွေကြောင့် မင်းလည်း အဲဒီအမုန်းကို တဖြည့်ဖြည့်ခံစားပြီး ကိုယ့်ကို မုန်းလာမှာပါ။ ဒီတော့ ကိုယ့်ကို သေလောက်အောင်မုန်းလာပါစေလို့ပဲ တစ်ချိန်လုံး ဆုတောင်းနေမိတယ် မြူရီး။ မင်းကိုမုန်းတဲ့ လူလိမ် အုပ်စိုးတဲ့”

စာအဆုံးမှာတော့ မြူရီးတစ်ယောက် အသားတွေ တဆတ်ဆတ် တုန်လာရပြီး ဒုတိယမိ တက်ခေါက်လိုက်ကာ ...

“တောက် ... ဒါ ဒါ သက်သက်စော်ကားတာပဲ၊ ငါ ဒင်းကို လုံးဝမကျေနပ်ဘူး။ ခုပဲ သွားရှာပြီး ဒီကိစ္စကိုရှင်းမယ်”

မြူရီးက ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်သဖြင့် ယမင်းသူက လှမ်းဆွဲလိုက်ရင်း

...

“နင် အဲဒီလောက် ဒေါသမကြီးနဲ့လေ၊ သေသေချာချာ စဉ်းစားပါ ဦး”

“ဘာကိုစဉ်းစားရမှာလဲ”

“ဪ... နင်ပဲ ခုနက အုပ်စိုးကို ပြောလိုက်တယ်လေ၊ သူ့ပါးစပ် ကထွက်တဲ့စကားတွေကို နင်မယုံဘူးဆို၊ အလိမ်အညာတွေချည်းဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ ... အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ခက်တော့တာပဲ မြူရီးရယ်၊ ခုလည်း သူပေးခဲ့တဲ့စာကို အလိမ်

အညာတွေလို့ သတ်မှတ်ပြီး ပြောင်းပြန်လှန်စဉ်းစားကြည့်လိုက်ရင်”

“ဟင် ... ဒါ ဒါဆို ဒါက ရည်းစားစာကြီးပေါ့”

သက်သက်မော်က စဉ်းစားမိဟန်ဖြင့် ရုတ်တရက် ထအော်လိုက် ၏။ ထိုသို့စဉ်းစားလိုက်သဖြင့် စာက အသွင်ပြောင်းသွားသော်လည်း မြူရီး ၏ပါးစပ်ကတော့ တတိယမိအကြိမ် တက်တစ်ချက်ကိုသာ ထပ်ခေါက်လိုက် လေသည်။

ထိုသို့ဖြင့် ...။

(၁၄)

“ဘာပြောတယ် အုပ်စိုး... မင်း မြူစိုးကို ရည်းစားစာပေးလိုက်တယ်... ဟုတ်လား”

အလန်တကြားထမေးလိုက်သော စိုးကလားစကားကြောင့် အုပ်စိုးက...

“ဖြည်းဖြည်းပြောပါ စိုးကလားရာ၊ ရည်းစားစာပေးတယ်ဆိုတာ ငါတို့အဘိုးလက်ထက်လောက်ကပဲ ကျင့်သုံးလာတဲ့ နည်းဟောင်းကြီးပါ။ အဲဒါ ဘာများလန့်စရာလိုလို့လဲ”

ထိုအခါမှ စိုးကလားက ကိုယ်ရှိန်သတ်လိုက်ရင်း...

“ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တွေ့တာမှ မကြာသေးတဲ့ ကောင်မလေးကို မင်းက ကြိုက်တယ်ဆိုပြီး ကောက်ကာငင်ကာ ရည်းစားစာပေးလိုက်တော့ အံ့သြသွားတာပေါ့ကွ”

ချစ်စဉ်ကြယ်စာပေ

အုပ်စိုးက စကားအဆုံးမှာ ပခုံးတွန့်လိုက်ပြီးမှ...

“ဒါက ဒီလိုရှိတယ် စိုးကလားရဲ့၊ ချစ်တယ် ကြိုက်တယ် ဆိုတဲ့ နေရာမှာ အချိန်အကန့်အသတ်တွေ၊ နေရာဒေသတွေ မလိုပါဘူး၊ သူ့အလိုလို ဖြစ်ပေါ်လာတာကွ၊ အဲဒီလို ဖျတ်ခနဲဖြစ်ပေါ်လာတဲ့စိတ်ကို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အတည်ပြုနိုင်တာဟာ သူ့ကို တကယ်ချစ်လို့ပေါ့... မဟုတ်ဘူးလား”

“မင်းဟာနဲ့မင်းတော့ ဟုတ်နေတာပဲ အုပ်စိုးရာ”

“ဟ ... ငါ့ဟာနဲ့ငါ မဟုတ်လို့ ဘယ်သူ့ဟာနဲ့ သွားဟုတ်လျှာလဲ”

“အာ ... ငါက ခုနက မင်းပြောတဲ့စကားကိုပြောတာပါ”

“ငါလည်း အဲဒါကိုပဲ ပြောတာလေ”

“ဟာကွာ”

နှစ်ကောင်သား ဘာမှမဟုတ်ဘဲ တိုင်ပတ်နေကြသည်။ ဇော်မင်းနှင့် မိုးစုတို့အတွဲကတော့ ပြီးစိစိလုပ်ကာ ဘာမှဝင်မပြော။ မာယာကတော့ မေးလိုက်သေးသည်။

“အုပ်စိုး ... ဒါဆို နင် မြူစိုးကို အချိန်တိုတိုလေးအတွင်းမှာ တကယ်ချစ်မိသွားတာပါ ဟုတ်လား”

အုပ်စိုး ပြန်မဖြေခင်မှာဘဲ စိုးကလားက မာယာကိုကြည့်၍...

“ဘာလဲ မာယာ ... နင့်ရဲ့ ကြွင်းကျန်နေသေးတဲ့ မျှော်လင့်ချက်ကလေးကို အသက်ဆက်ချင်လို့ အုပ်စိုးကိုမေးနေတာလား”

စကားအသွားအလာကို သဘောပေါက်လိုက်သော မာယာမှာ နှုတ်က ပန်းရောင်ပြေးသွားပြီး...

ချစ်စဉ်ကြယ်စာပေ

“အာ ... မဟုတ်ပါဘူး။ ငါလည်း နင့်ကို အံ့သြပြီး သိချင်ရုံ သက်သက်ပါ။ ငါက အုပ်စိုးလိုကောင်ကို ကြိုက်စရာလား။ အိပ်မက်ထဲ တောင် ထည့်မမက်ဘူး”

မာယာစကားအဆုံးမှာ အုပ်စိုးကလည်း ...

“ထပ်တူပဲမာယာ၊ နင့်ဆန္ဒနဲ့ ငါ့ဆန္ဒက တစ်ထပ်တည်းပဲ၊ နင် လင်ကောင်းသားကောင်း ရပါစေဟာ”

ဘာမှလည်း မဆိုငဲ့ချေ။ သို့သော် အုပ်စိုးစကားကြောင့်တော့ တစ် ဝိုင်းလုံး ရယ်လိုက်မိကြသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် စိုးကုလားက အရယ်ကို တုံ့ခနဲရပ်လိုက်ပြီး ဝိုင်း အပြင်ဘက်ကြည့်၍ ...

“ပွဲကြီးပွဲကောင်းတော့ စတော့မယ်ထင်တယ်ဟေ့၊ ငါတို့ လစ်ရ အောင်”

“ဘာဖြစ်တာတုံး”

“ဟိုမှာလေ ဟိုမှာ”

စိုးကုလားမေးဝေါပြသည့်နေရာသို့ လှမ်းကြည့်ကာ အုပ်စိုးမှအပ အားလုံးပင် ဟင်ခနဲဖြစ်သွားကြသည်။ နောက်ပါနှစ်ယောက်ကို ခြံရံကာ မြဲခိုးတစ်ယောက် အဏုမြူခြေလှမ်းများဖြင့် အုပ်စိုးရှိရာသို့ တန်းတန်းကြီး လာနေ၍ ဖြစ်လေသည်။

အုပ်စိုးမှလွဲ၍ အားလုံးပဲထိုင်နေရာမှ ကပျာကသီ ထရပ်လိုက်ကြ ရင်း ...

“ဟေ့ကောင် ... ငါတို့တော့ လစ်တော့မယ်၊ သွေးထွက်သံယို

တွေ မကြည့်ရဲဘူးကွ”

အားလုံး ကသုတ်ကရက်ဖြင့် လှည့်ထွက်သွားကြသဖြင့် အုပ်စိုးက ဒီပွဲမျိုးကို ဘယ်ချန်နယ်ကမှ ပြန်မပြဘူးနော်ဟု လှမ်းအော်လိုက်သေးသည်။ ထိုစဉ်မှာပဲ မကြာခင်ပေါက်ကွဲတော့မည့် အဏုမြူပုံးလုံးလုံးလေးက ရှေ့ တည့်တည့်၍ ရောက်ရှိ၍နေလေပြီ။

အုပ်စိုးက ခရီးဦးကြိုပြုလိုက်ပါ၏။

“မြူခိုးပါလား၊ ထိုင်လေ ဘာသောက်မလဲ”

မြူခိုးက လက်ဖက်ရည်ကျစ်ခဲတစ်ခွက်ဟု မဖြေပါ။ ကော်ဖီမစ် ပဲ သောက်မည်ဟူ၍လည်းမပြော။ ထို့ထက် ရေသန့်တစ်ဘူးပဲ ပေးဟူ၍ လည်း မဆိုချေ။ အုပ်စိုးကို စူးစူးဝါးဝါးကြည့်လိုက်ပြီးမှ ...

“အုပ်စိုး ... ရှင် ဘာအချိုးချိုးတာလဲ”

တစ်အချိုးနှစ်ဟု အုပ်စိုးကလည်း ပြန်မဖြေပါ။ မြူခိုးကို အေးအေး လူလူ ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“မြူခိုးရယ် ... ဘာတွေကို ဒေါသကြီးနေတာလဲ၊ တစ်ခုခု ဖြစ် လာတယ်ဆိုရင်လည်း ကိစ္စကို ပြောမှပေါ့”

ထိုအခါမှ မြူခိုးက ဆောင့်ကြီးအောင်ကြီး ထိုင်ချလိုက်ပြီး အုပ်စိုး ပေးခဲ့သော စာရွက်ခေါက်လေးကို ပစ်ချလိုက်ကာ ...

“ကိစ္စကတော့ ဒါပဲ၊ ရှင် ကျွန်မကို ရည်းစားစာပေးတဲ့ကိစ္စလေး၊ အဲဒါ ဘာသဘောလဲ ရှင်က”

အုပ်စိုးက မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ကို စုံပင့်လိုက်ရင်း ...

“ဪ မြူခိုးရယ် ... ဒီကိစ္စက လယ်ပြင်မှာ ဆင်သွားသလို

ဆင်ရှားနေတာပဲ ဥစ္စာ၊ ရည်းစားစာပေးတယ်ဆိုမှတော့ မြူခိုးကိုချစ်လို့ တွက်လို့ပေါ့”

“ဘာပြောတယ်”

မြူခိုးက အော်လိုက်၍ အုပ်စိုးက ...

“မြူခိုးကို ကျွန်တော် ချစ်တယ်လို့ ပြောတာလေ၊ ဘာလဲ ... လွတ်လပ်တဲ့ယောက်ျားလေးက လွတ်လပ်တဲ့မိန်းကလေးကို မချစ်ရဘူးလား”

“မချစ်ရဘူး၊ ရှင့်ကို လူလိမ်တစ်ယောက် ရည်းစားစာပေးတာကို ကျွန်မ လက်မခံနိုင်ဘူး”

“မြူခိုးရယ် ... ကျွန်တော်ပြောဖူးပါတယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ တကယ့် လူလိမ်တစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူးလို့လေ”

“ဆယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင့်ကို ကျွန်မ မယုံဘူး၊ ရှင့်ကို လူလိမ်တစ်ယောက်လို့ပဲမြင်တယ်”

မြူခိုး၏စွပ်စွဲချက်ကြောင့် အုပ်စိုးက စိတ်မသက်သာသောပုံစံဖြင့်

...

“ဘယ်လိုရှင်းပြရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူးဗျာ၊ ဒီမှာ မြူခိုး ... ကျွန်တော်ဟာ လူလိမ်ဆိုရင်တောင် လောကမှာ တစ်ဖက်သားအကျိုးအတွက် လိမ်ရတဲ့ ကောင်းသောလိမ်ခြင်းတွေ အများကြီးပါ”

ထိုစကားကြောင့် မြူခိုးက သူ့မျက်နှာလေးကို အစွမ်းကုန် မဲ့လိုက်ကာ ...

“ရှင် ပေါက်ကရံတွေ ပြောမနေစမ်းပါနဲ့၊ လိမ်တဲ့နေရာမှာ လူ

တစ်ဖက်သား အကျိုးရှိဖို့ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဖြစ်နိုင်တာပေါ့၊ မြူခိုးက မယုံဘူးလား”

“ရှင့်လို လူလိမ်တစ်ယောက်ကို ဘာယုံစရာများရှိလို့လဲ”

အုပ်စိုးက ...

“မြူခိုးမယုံရင်လည်း တစ်ဖက်လူကောင်းဖို့အတွက် ကျွန်တော် လိမ်ပြမယ်လေ၊ အဲဒီလိုလိမ်နိုင်ရင် မြူခိုးက ကျွန်တော့်အချစ်ကို အသိအမှတ်ပြုပြီး လက်ခံစဉ်းစားပေးမှာလား”

ထိုကမ်းလှမ်းချက်ကြောင့် မြူခိုး တွေဝေသွားရသည်။ နံဘေးမှ သက်သက်မော်နှင့် ယမင်းသူတို့ကို ကြည့်လိုက်တော့လည်း မယ်မင်းကြီးမတွေ့က သူတို့နှင့်မဆိုင်သလို ခေါင်းခါရင်း ပခုံးသာတွန့်ပြလာ၏။

အုပ်စိုးကလည်း စိန်ခေါ်သလိုကြည့်နေ၍ မြူခိုး ချက်ချင်းပင် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ကာ ...

“ကောင်းပြီလေ ... ရှင့်ကမ်းလှမ်းချက်ကို လက်ခံတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... ကျွန်မ လိမ်ခိုင်းတဲ့လူကိုပဲ ရှင်လိမ်ပြရမယ်”

“သိပ်ရတာပေါ့၊ ဒါဆို .. ဘယ်နေ့စကြမလဲ”

“သန်ဘက်ခါ စမယ်၊ ဒီကင်တင်းကပဲ ရှင်စောင့်နေ”

“ခဏလေး မြူခိုး၊ မြူခိုးပြောတဲ့လူကို လိမ်ပြရမယ်ဆိုတော့ အဲဒီလူနဲ့ ကျွန်တော့်ကို သိအောင် မှတ်ဆက်ပေးမှဖြစ်မှာနော်၊ ဒါမှ လိမ်လို့ရမယ်”

“ရပါတယ်၊ အဲဒီကိစ္စက သိပ်မခက်ခဲပါဘူး”

“ဒါဆိုလည်း လောလောဆယ် ကျွန်တော်တို့ ခဏလမ်းခွဲကြ

တာပေါ့”

အုပ်စိုးက တပြန်ကြီးပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ မြူခိုးမျက်နှာက နဂိုရှစ်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းလောက် မဲ့နေရာမှ ရာနှုန်းပြည့် မဲ့ရှုံ့သွားရင်း ...

“ကြွပါရှင် ... ကြွပါ။ ဒါနဲ့ ... ရှင့်ကို တစ်ခုလောက်တော့ မေးကြည့်ပါဦးမယ်။ ရှင့်ကိုရှင် လူကောင်းလို့ သတ်မှတ်ထားလား၊ ဒါမှမဟုတ် လူလိမ် လူဆိုးလို့ သတ်မှတ်ထားလား”

တခြားလူဆိုလျှင်တော့ မည်သို့ဖြေမည်မသိ။ အုပ်စိုးကတော့ ...

“အဆိုးနဲ့အကောင်း တွဲနေတယ်ပဲဆိုပါတော့”

ပြောရင်း လှည့်ထွက်လိုက်သည်။ သို့သော် မြူခိုးလှမ်းပြောလိုက်သောစကားကြောင့် ခလုတ်တိုက်မိမလိုပင် ဖြစ်ရသေးတော့၏။

“ထင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... ဘယ်ကြက်သွန်ဥမှာမဆို တစ်ခြမ်းက ပုတ်နေရင်တော့ အဲဒါဟာ ကြက်သွန်ပုတ်ပဲ”



(၁၅)

“မင်းကိစ္စကတော့ တော်တော်စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလာပြီ အုပ်စိုး။ ဒါနဲ့ ... ခုလိုဖြစ်ပျက်ခဲ့တာတွေကို သင်တန်းက မင်းသူငယ်ချင်းတွေကော သိရဲ့လား”

သင်တန်းပိတ်သည့်နေ့သို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ကိုဘိုကြီးတာနှင့် စကားပြောချင်းဖြစ်သည်။ အုပ်စိုးက ...

“သူတို့လည်း သိသင့်သလောက်တော့ သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... ဒီကောင်တွေက ခုတစ်လော ကဗျာစာအုပ်ထုတ်ဖို့လုပ်နေတော့ ကျွန်တော့် ကိစ္စကို သိပ်အာရုံမကျဘူးဗျ”

“ဒီတော့ ... မင်း ဘယ်လိုဆက်လုပ်ဖို့ စဉ်းစားထားလဲ”

အမေးစကားအဆုံးမှာ အုပ်စိုးက အဝေးကို ဝေးရီကာ ကြည့်လိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ ...

“အဆင်ပြေသလို ကြည့်ကွဲ့လုပ်ရမှာပဲဗျာ၊ သူကလည်း ဘယ်သူ့ကို လိမ်ခိုင်းမယ်ဆိုတာ မသိရသေးဘူး”

ကိုဘိုကြီးတာက တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ရင်း...

“အေးကွ... လူတစ်ယောက်အကျိုးရှိဖို့ လိမ်ရမယ်ဆိုတာတော့ တော်တော်ခက်တယ်၊ မုသားပေါ် လက်မချောဆိုတဲ့ စကားရှိပေမယ့် မင်းကိစ္စကတော့ သိပ်မလွယ်တော့ဘူး၊ ငါ အကြံတစ်ခုပေးချင်တာကတော့ မင်းလိမ်ရမယ့်လူ ဘယ်သူဆိုတာသိရင် အဲဒီလူအကြောင်းကို သေသေချာချာ လိုက်စုံစမ်းသင့်တယ်၊ ဒါမှပဲ မင်းဘယ်လို လိမ်ရမယ်ဆိုတာ သိမယ်ထင်တာပဲ”

အုပ်စိုးက ခေါင်းညိတ်၍...

“ဟုတ်တယ် ကိုဘိုကြီးတို့... ခင်ဗျားပြောတာ အမှန်ပဲ၊ အဲဒီစကားအတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

“ကျေးဇူးတင်ရင်လည်း ငါ့ကို ဘာကြီးတို့လို့ မခေါ်နဲ့လေကွာ၊ အဲဒီလိုခေါ်ရင် မြီးညောင်းရိုး ယားတယ်ကွ”

“အေးဗျာ... ကျွန်တော်လည်း နှုတ်ကျိုးနေလို့ပါ၊ မြူးရဲ့အချစ်ကို ချပြီးရင်တော့ ဘာကြီးတို့လို့ မခေါ်တော့ပါဘူး”

“မင်းကတော့ လုပ်ပြီ”

ထိုသို့ အုပ်စိုးနှင့်ကိုဘိုကြီးတာတို့ စကားကောင်းနေကြသလို တစ်ဖက်မှာလည်း...

သင်တန်းပိတ်ရက်မို့ သက်သက်မော်နှင့် ယမင်းသူတို့ မြူးခိုးအိမ်ရောက်နေကြသည်။ သတိရလွန်း၍ လာခြင်းတော့မဟုတ်၊ အုပ်စိုးနှင့် ပတ်သက်သောကိစ္စကို မေးမြန်းစုံစမ်းရန် ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ဒါတောင် သက်သက်မော်က သူ့ဘဲနှင့် အပြင်သွားဖို့ကိစ္စကို ဖျက်လိုက်ရသည်ဆိုပြီး ထူ့အခွင့်အရေး ချိုးဖောက်ခံရသလို ဆိုနေသေး၏။

“မြူးခိုး... နင် အုပ်စိုးနဲ့ကိစ္စကို မှန်တယ်ထင်လို့ လက်ခံလိုက်တာလား”

“ဪ... ပြန်စိန်ခေါ်လိုက်တာပဲဆိုမှတော့ မှန်တယ်ထင်လို့ပေါ့ဗျာ”

“နင်... အုပ်စိုးကို ဘယ်လိုမြင်လဲ”

“မနေ့ကပဲ ပြောပြီးပြီလေ... ကြက်သွန်ပုပ်ပါလို့”

ပြောရင်း မြူးရိုးက တစ်ချက်ရယ်လိုက်သေးသည်။ မြူးရိုးကို ကြည့်ကာ ယမင်းသူက ...

“သူ ... နင့်ကို တကယ်ကြိုက်နေတယ်လို့ကော မထင်မိဘူးလား”

မြူးရိုးတစ်ချက် တွေ့နေခဲ့သွားပြီးမှ ...

“ထင်တယ်၊ မထင်ဘူးဆိုတာက သူ့ကိစ္စလေ၊ ငါ့ဘက်ကတော့ ဘာထင်မြင်ချက်မှ မပေးချင်ဘူး၊ လောလောဆယ် ဒီပွဲမှာ ငါနိုင်ဖို့ပဲ အာရုံထားထားတယ်”

စကားအဆုံးမှာ သက်သက်မော်က ...

“ဟုတ်ပါပြီ ... ငါ့အထင်ပြောရရင် နင့်ကို အုပ်စိုးက တကယ် ကြိုက်နေပြီလို့တော့ ထင်တာပဲ၊ ဒါနဲ့ လိမ်ပိုင်းဖို့ဆိုတဲ့ကိစ္စအတွက် နင် ဘယ်သူ့ကို ရွေးတာလဲ”

မြူးရိုးက စဉ်းစားထားပြီးသားပုံစံနှင့် ...

“ပထမဆုံးတစ်ယောက်ကတော့ နင်တို့လည်း သိပါတယ်၊ ငါတို့ သင်တန်းမှာ သင်နေတဲ့ ဆရာပဲလေ၊ ဦးနေစေးကို ရွေးထားတယ်”

“ဟေ ... ဒါဆို ဆရာနဲ့အုပ်စိုးကို နှင် မိတ်ဆက်ပေးရမှာပေါ့”

“အဲဒါကတော့ သိပ်ခက်တဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ မနက်ဖြန်တုရင် ဆရာကို နေ့လယ်စာကျွေးရင်း မိတ်ဆက်ပေးလိုက်တာပေါ့”

“နင့်အတွေးနဲ့ နင်တော့ ဟုတ်နေတာပဲ မြူးရိုးရယ်၊ ငါတို့တော့ တွေးကြည့်ရင် ရင်လေးတယ်ဟ”

“ဟုတ်ပါ”

ပြောရင်းဆိုရင်းပင် သက်သက်မော်နှင့် ယမင်းသူတို့ ကိုယ်စီ ရင်ဘတ်ဖိလိုက်ကြလေသည်။ မြူးရိုးကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စိတ်ချယုံကြည်မှု အပြည့်ရှိသလို မျက်နှာလေးက မာန်ဝင့်ကာ ပြုံးစစနှင့်။

“ဟင် ... သားတို့ သမီးတို့က ဘာပြိုင်ပွဲတွေ လုပ်ထားကြလို့လဲ”

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူးဆရာရယ် ... ဒီကောင်နဲ့သမီး အလောင်းအစားလေးတစ်ခု လုပ်ထားလို့ပါ။ အရေးမကြီးပါဘူး”

မြူးခိုး ဝင်ပြောလိုက်သောကြောင့် ဆရာဦးနေစေးလည်း ထပ်မမေးတော့ချေ။ ထိုစဉ်မှာပဲ အုပ်စိုးက ...

“ကြိုတုန်းလေး ဆရာကို တစ်ခုမေးပါရစေ”

“မေးပါ၊ မေးပါ ... ဘာများလဲ”

“ဒီလိုပါ ဆရာ ... ဥပမာ မြူးခိုးက ကျွန်တော့်ကို မေးတယ်ဆိုပါ ဆရာ၊ စစ်သူကြီးမဟာဗန္ဓုလဟာ ဘယ်တိုက်ပွဲမှာ ကျဆုံးတာလဲလို့ မေးတာတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ပြန်ဖြေလိုက်ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ နောက်ဆုံးတိုက်ပွဲမှာ ကျဆုံးတာပါဆိုရင် အဲဒီအဖြေဟာ လိမ်ပြောတာလား ဆရာ”

“အင်း ... အဲ ... အဲဒါကတော့ လိမ်ပြောတယ်လို့ ပြောလို့မရဘူး။ အဲဒီအဖြေမျိုးက ဆင့်ဝှေ့ရန်ရှောင်ဆိုတဲ့ စကားမျိုးနဲ့တူတယ်”

ဆရာဦးနေစေး၏စကားအဆုံးမှာ အုပ်စိုးက မြူးခိုးကို ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“မြူးခိုး ... ဆရာပြောတာ ကြားလား၊ တချို့စကားတွေဟာ လိမ်ပြောတာမှန်ပေမယ့် လိမ်တယ်လို့ တစ်ထပ်ချ ပြောလို့မရဘူးဆိုတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်မသိပါပြီ လူလိမ်အုပ်စိုးရယ်”

မြူးခိုးကလည်း ရွံ့သလို ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ ထိုအခါမှ အုပ်စိုးက ဆရာ့လိုက်ကာ ...

(၁၇)

“အုပ်စိုး ... ဒါက ငါတို့ရဲ့ဆရာဦးနေစေးတဲ့၊ ခုလို ကြိုတုန်းနင်နဲ့မိတ်ဆက်ပေးတာ”

“ဪ ဟုတ်ကဲ့ ... တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဆရာ၊ ကျွန်တော်က အုပ်စိုးပါ”

အုပ်စိုးကလည်း အလိုက်သင့်ပင် ပြန်မိတ်ဆက်လိုက်၏။ ဆရာဦးနေစေးပုံစံက ခင်ဖို့ကောင်းပါသည်။ ပြီး အုပ်စိုးကပဲ ...

“မြူးခိုး ... ဒါဆို နင်နဲ့ငါ့ရဲ့ပြိုင်ပွဲက ဒီနေ့ စပြီးပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဘာလဲ ... နင်က ရက်ရွှေ့ချင်လို့လား”

“အာ ... မဟုတ်ပါဘူး၊ သေချာအောင်မေးတာပါ”

အုပ်စိုးနှင့်မြူးခိုးတို့ပြောနေသောစကားတွေကြောင့် ဆရာဦးနေစေးအူတူတူဖြစ်သွားရပြီး ...

“ကဲ ... ဒါဆိုလည်း ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်၊ ခွင့်ပြုပါဦးဆရာ”

“ဪ... အေး အေး”

ဆရာဦးနေစေးစကားအဆုံးမှာ အုပ်စိုး ထွက်လာခဲ့သည်။ မြူရိုး

ကတော့ မျက်စောင်းခဲ့ကာ ကျန်ခဲ့လေ၏။



(၁၈)

ဆရာဦးနေစေးနှင့် မိတ်ဆက်ပေးပြီး တစ်ပတ်တိတိပြည့်သော နေ့မှာ ဖြစ်သည်။ အုပ်စိုးတစ်ယောက် မြူရိုးရှိရာသို့ ရောက်လာပြီး ...

“မြူရိုးဧရ ... ခုဆို ငါ ဆရာဦးနေစေးနဲ့ အတော်ခင်နေပြီဟာ သူ့ကို လိမ်မယ်ဆိုရင် လိမ်လို့ရတဲ့အနေအထား ရောက်နေပြီလို့ လာပြောတာ”

မြူရိုးက ခနဲတုတ်တုတ် အမူအရာဖြင့် ...

“ဟုတ်လား ... နင်က သူ့ကို ဘယ်လိုလိမ်မှာလဲ”

“သိပ်တော့ မခက်ပါဘူးဟာ၊ ဒီတစ်ပတ်အတွင်းမှာ ငါ စုံစမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဆရာဦးနေစေးရဲ့ အားနည်းချက်တစ်ခုကို သွားတွေ့ရတယ်၊ အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့ ဆရာက ဒီမှာ စာသင်ပြီးရင် အပြင်မှာလည်း ကျူရှင်တွေ လိုက်သင်တယ်လေ၊ ဒီတော့ ... မိသားစုကို သိပ်အချိန်မပေး

ဖြစ်ဘူး။ အဲဒီကိစ္စကြောင့် သူ့မိန်းမလည်း အတော်လေး စိတ်ညစ်နေတယ်။ အဲဒါဟာ ငါ သူ့ကို လိမ်လို့ရမယ့် အခွင့်အရေးပဲ”

“ဟုတ်ပြီလေ ... လောလောဆယ်မှာတော့ နင် သူ့ကို ဘယ်လို လိမ်မလဲဆိုတာပဲ ငါသိချင်တယ်”

နှစ်ယောက်သား ကင်တင်းတစ်ခုမှာ ထိုင်ပြောနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

မတ်တတ်ရပ်၍ ပြောလို့ကလည်း သိပ်အဆင်မပြေသည်ကိုး။ ခုလည်း မြို့ရိုးစကားအဆုံးမှာ အုပ်စိုးက ...

“နင် ဒီလောက်သိချင်နေရင်လည်း ခုပဲ ငါသွားလိမ်ပြမယ်၊ နင် လိုက်ခဲ့မလား”

“သိပ်လိုက်တာပေါ့”

အုပ်စိုး ထိုင်နေရာမှထရပ်လိုက်သဖြင့် မြို့ရိုးကလည်း ထရပ်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

နှစ်ယောက်သားလျှောက်လာရင်း လမ်းမှာ အုပ်စိုးက ...

“မြို့ရိုး ... ငါလေ နင့်ဆီကို လာတုန်းကတောင် အသိတစ်ယောက်ကို လိမ်ခဲ့သေးတယ်ဟ၊ ငါ့ကောင်မလေးနဲ့ သွားတွေ့မလို့ ဆိုပြီး တော့လေ”

စကားဆုံးဆုံးချင်းမှာပဲ မြို့ရိုး ဒေါသထွက်သွားကာ အုပ်စိုး၏ ကျောပြင်ကို လွယ်အိတ်နှင့်ပိတ်ထုလိုက်လေသည်။ ထိုသို့ လုပ်လိုက်ရ၍ သူ့ကိုယ်သူ ကျေနပ်သွားသော်လည်း အုပ်စိုးပြောလာသောစကားကြောင့် အနည်းငယ် နင်ရသေးတော့၏။

“မြို့ရိုး ... နင် ငါ့ကို အဲဒီလိုတွေ သိပ်မလုပ်နဲ့နော်၊ တော်တော်ကြာ သူများတွေက နင်နဲ့ငါ့ကို စိတ်ကောက်နေကြတဲ့စုံတွဲလို့ ထင်သွားကြဦးမယ်”

“ဘာ”

(၁၉)

နှစ်ယောက်သား လျှောက်လာကြရင်း ဆရာဦးနေစေးနှင့် တွေ့ကာ ဆရာ့ကို တစ်ခုခုကျွေးမည်ဟု တောင်းဆိုပြီးနောက် ကင်တင်းတစ်ခု၌ သုံးယောက်သားထိုင်ဖြစ်ကြပါပြီ။

စားရင်း၊ သောက်ရင်းပင် အုပ်စိုးက ...

“ဆရာ့ကို တစ်ခုလောက်တော့ အသိပေးချင်တယ်”

“ဘာများလဲ အုပ်စိုးရဲ့”

ဆရာဦးနေစေးစကားအဆုံးမှာ အုပ်စိုးက မြူခိုးကို တစ်ချက် ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ...

“ဒီလိုပါ ဆရာ ... ဆရာနဲ့ကျွန်တော် ရင်းနှီးသွားတော့ ဆရာ ခုတစ်လော မိသားစုအပေါ် အချိန်မပေးဖြစ်ဘူးဆိုတာ သိရတယ်”

မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားရင်း ဆရာဦးနေစေးက ...

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... ဆရာက သူတို့အတွက် ငွေပဲ ဖိရှာနေမိတာကိုး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ ဆရာရယ် ... ပိုက်ဆံရှာရတာကို နည်းနည်း လျှော့ပြီး မိသားစုအတွက်တော့ အချိန်လေးပေးလိုက်ပါ၊ မနေ့ညကတောင် ကန်တော်ကြီးပန်းခြံထဲမှာ ဆရာမိန်းမ ဒေါ်မေရီနဲ့သားလေးကို တွေ့ခဲ့သေးတယ်”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်ကွ၊ မနေ့တုန်းက သူ့သူငယ်ချင်းမိသားစု နဲ့အတူ သွားမယ်လို့ ဆရာ့ကိုပြောသွားတာပဲ”

“ဟုတ်မှာပါ၊ ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့တာကလည်း တခြားလူတွေ အများကြီးနဲ့ပါ၊ ဒါပေမဲ့ ... ဆရာမိန်းမ ဒေါ်မေရီနဲ့သားတို့ တခြားမိသားစု တွေ စုံစုံညီညီနဲ့ ပျော်ရွှင်နေကြတာမြင်ရင် ကြာရှည်မှာ ဆိုဒ်ကိုဖြစ်လာနိုင်တယ်နော်၊ ပြီးတော့ ... ဆရာ့အမျိုးသမီး ဒေါ်မေရီကလည်း ငယ်ငယ်ချောချောလေးလေး၊ နောက်တစ်ချက်က ကျွန်တော် မနေ့က တွေ့ခဲ့တဲ့ သူတို့အုပ်စုထဲမှာ အိမ်ထောင်မရှိတဲ့ ယောက်ျားလေးတွေလည်း ပါတယ်ဗျ၊ အဲဒါ ကြာလာရင် ဆရာ့အတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ် ... ဖြစ်လာမှာ”

အုပ်စိုး စကားမဆုံးခင်မှာပဲ ဆရာဦးနေစေးက နားခွက်မီးတောက် သွားသလို လက်ကာပြကာ ...

“မင်း ခုလိုသတိပေးတာ နှုတ်ဖူးတင်ပါတယ်ကွာ၊ ဆရာလည်း ငွေနောက်ပဲ မဲလိုက်နေတော့ အဲဒီတာဝန်တွေကို လစ်ဟင်းနေတာပါနော်၊ နောက်ပိုင်းတော့ မိသားစုကို အချိန်ပေးရတော့မှာပဲ”

“ကောင်းပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော်လည်း ငယ်ငယ်က အဲဒီလို

ဆိုက်ကိုဝင်ဖူးတော့ ဆရာကိုပြောပြတာပါ။ ဘယ်လိုမှ မထင်ပါနဲ့နော်”

“မထင်ပါဘူးကွာ၊ ခုလိုပြောပြတာကိုပဲ ဆရာက ကျေးဇူးတင်ရမှာပါ”

ခဏကြာတော့ ဆရာဦးနေစေးလည်း နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်သွားသည်။ ထိုအခါကျမှ အုပ်စိုးက ...

“မြင်တဲ့အတိုင်းပဲနော်၊ ခုလို ငါ လိမ်လိုက်တာ ဆရာအတွက် အကျိုးမရှိဘူးလား”

“နင်က ဘာကိုလိမ်လိုက်လို့လဲ”

“လိမ်တာပေါ့၊ ငါ ငယ်ငယ်က ဆိုက်ကိုဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာလည်း ဟေ့စ်ဘူး၊ ပြီးတော့ ... ဆရာမိန်းမနဲ့ ပန်းခြံကိုသွားတဲ့လူတွေထဲမှာလည်း ခိုးသားတဲ့လူတွေ တစ်ယောက်မှမပါဘူး၊ ငါက ဆရာ ... မိသားစုကို အချိန်ပေးဖြစ်အောင် ယုန်ထင်ကြောင်ထင်ပုံစံနဲ့ လိမ်လိုက်တာလေ၊ ခုပဲ ဆရာက မိသားစုကို အချိန်ပေးတော့မယ်လို့ ပြောသွားတာပဲ မဟုတ်လား၊ အဲဒါ အကျိုးရှိအောင် လိမ်လိုက်တာပဲပေါ့ဟ”

စကားအဆုံးမှာ မြူခိုးမျက်နှာက ရှုံ့မဲ့သွားရင်း ...

“ဟုတ်ပါပြီ၊ နင် ခုလို လိမ်လိုက်တာက ဆရာအတွက် အကျိုးရှိသွားတယ်ဆိုတာကိုတော့ ငါလက်ခံပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... ဆရာ တစ်ယောက်တည်းကို လိမ်ပြန်နဲ့ ငါ မကျေနပ်နိုင်သေးဘူး”

“ရတယ်လေ၊ ဒါဆိုလည်း ငါ ဘယ်သူ့ကို ဆက်လိမ်ပြရဦးမလဲ”

မြူခိုးက ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်လိုက်ပြီး ...

“ငါ စဉ်းစားထားတဲ့လူရှိပါတယ်၊ နင် ဒီတစ်ခါ ထပ်လိမ်ပြရမှာက

ငါ့အဖေနဲ့ ငါ့အမေပဲ”

“ဟင်”

ထိုစကားကြောင့် အတော်အံ့သြသွားရသည်။ တစ်ချက်စဉ်းစားကာ ပြန်မေးလိုက်ရသေး၏။

“နင်က လိမ်ဆိုတော့ လိမ်ရတော့မှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ... ဆရာတုန်းကလိုပဲ နင့်မိဘတွေနဲ့ ငါ့ကို အရင်မိတ်ဆက်ပေးမှဖြစ်မှာနော်”

“ရတယ်လေ၊ အဲဒီကိစ္စက နင်နဲ့ငါ သဘောတူထားတာပဲ၊ မိတ်ဆက်ပေးရမှာပေါ့၊ ခုတစ်ခေါက်ကတော့ နင့်အတွက် တကယ်ခက်လိမ့်မယ်ထင်တယ် အုပ်စိုး”

“ဘယ်လောက်ပဲခက်ခက်ပါ၊ နင် ကျေနပ်တဲ့အထိ လိမ်ပြနိုင်ရင် နင် ငါ့အချစ်ကို လက်ခံစဉ်းစားပေးမယ်ဆိုတဲ့ အချက်နဲ့တင် ငါဖြစ်အောင် လုပ်ပြမှာပါ”

“စောင့်ကြည့်ရမှာပေါ့ အုပ်စိုးရာ”

“စောင့်ကြည့်လိုက်စမ်းပါ မြူခိုးရယ်”

“ဟွန်း”

“ဟင်း”

၄

(၂၀)

မြူးခိုး၏မိဘနှစ်ပါးကို အကျိုးရှိအောင် လိမ်ရမည်ဆိုသောကိစ္စမှာ သိပ်လွယ်လှသည်တော့ မဟုတ်ချေ။ သို့သော် နည်းနည်းလောက် စုံစမ်းကြည့်လိုက်တာနှင့် အကွက်တစ်ကွက်ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

သို့နှင့် တစ်ရက်တော့ အုပ်စိုးက မြူးခိုးကို အိမ်သို့ ကြိုတင် ချိန်းဆိုမထားဘဲ ရောက်သွားပါ၏။ တစ်ယောက်တည်း သွားခြင်းတော့မဟုတ်။ ဝတ်ကောင်းစားလှတွေ ဝတ်ဆင်ထားသော မိဘနှစ်ပါးနှင့် အတူသွားခြင်းဖြစ်သည်။ (ထိုအချိန်တွင် မြူးခိုးက သူ့မိဘနှစ်ပါးနှင့် အုပ်စိုးကို မိတ်ဆက်ထားပေးပြီးသားဖြစ်၏။)

အုပ်စိုးရောက်လာတော့ မြူးခိုး၏အဖေနှင့်အမေလည်း ဘာကိစ္စမှန်းမသိပေမယ့် ပျူပျူငှာငှာ ကြိုပါသည်။

အုပ်စိုးက ကန်တော့ပွဲကြီးကိုပါ ပိုက်လာရင်း...

ခုနစ်စဉ်ကြယ်စာပေ

“အန်ကယ်နဲ့အန်တီ ... ဒါက ကျွန်တော့်အဖေနဲ့အမေပါ”

မိတ်ဆက်ပေးလိုက်တော့ မြူးခိုး၏အမေကလည်း ...

“ဪ ... ဟုတ်လား၊ ထိုင်ကြလေ၊ ဒါနဲ့ ကန်တော့ပွဲကြီးနဲ့

ဆိုတော့ သားလာတဲ့ကိစ္စက”

စကားအဆုံးမှာပဲ အုပ်စိုးက အံ့သြသွားသည့်ပုံစံမျိုးဖြင့် ...

“ဟင် ... သားတို့လာမယ်ဆိုတာကို မြူးခိုးက မပြောပြထားဘူးလား၊ ခု ... သူရော”

“သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဈေးဝယ်ထွက်မယ်လို့တော့ ပြောသွားတာပဲ၊ သားလာမယ်လို့လည်း အန်တီတို့ကို မပြောထားပါဘူး”

အုပ်စိုးက ခေါင်းကုတ်လိုက်ကာ ...

“အဲဒါမှ လွှဲတော့တာပဲ၊ သားက မြူးခိုးကို သေသေချာချာ ပြောထားတာမျှ ဒီနေ့ပဲ မိဘတွေခေါ်လာပြီး သူ့ကို လာတောင်းပါ့မယ်လို့လေ”

“ဟင်”

“ဟာ”

မြူးခိုး၏မိဘနှစ်ပါးစလုံး အံ့သြသွားကြ၏။ ထိုသို့ ထင်ထားပုံမရှိလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

မြူးခိုး၏အမေက အားနာသောအမူအရာနှင့် ...

“သမီးကလည်းကွယ် ... ဒီလောက်အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စကိုတောင် ကြိုမပြောထားဘူး၊ ခဏလေးနော်သား ... အန်တီ သမီးဆီကို ဖုန်းဆက်ပေးမယ်လေ”

စကားအဆုံးမှာ အုပ်စိုးက လက်ကာပြလိုက်ရင်း ...

ခုနစ်စဉ်ကြယ်စာပေ

မနည်းရှင်းခဲ့ရတာ၊ နေစမ်းပါဦး... နှင့် ခုလိုလိမ်တာက ငါ့မိဘတွေအတွက် ဘာများအကျိုးရှိသွားလို့လဲ”

မြူးရီး၏အမေးကြောင့် အုပ်စိုးက...

“ဘယ်လိုအကျိုးရှိတယ်ဆိုတာကို နှင့်သိမှာပါ။ နှင့်မိဘတွေက နှင့်ကို အိမ်ထောင်ပြုစေချင်ကြတယ်လေ။ အဲဒီလိုအချိန်မှာ နှင့်ချစ်သူတစ်ယောက်က အိမ်မှာ ကန်တော့ပွဲနဲ့ လာတောင်းရမ်းတော့ သူတို့လည်း ဝမ်းသာသွားကြတာပေါ့ဟဲ့။ ခုလို ငါလိမ်လိုက်လို့ ခဏလေးပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့ စိတ်ချမ်းသာသွားကြတာဟာ သူတို့အတွက် အကျိုးရှိတာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား”

“သူတို့ ခဏလေး စိတ်ချမ်းသာသွားကြတာမှန်ပေမယ့် တကယ် မဟုတ်တော့ ပြန်ပြီးစိတ်ဆင်းရဲရတာပဲ။ နှင့်က ငါ့ချစ်သူ အစစ်မှ မဟုတ်တာလေ”

“ဪ... အဲဒါကြောင့်လည်း ခုလိုလိမ်လို့ ရတာပေါ့ဟဲ့။ ဒါပေမဲ့... နှင့်နဲ့ငါ ချစ်သူအစစ်တွေ ဖြစ်သွားကြရင် ငါလိမ်ခဲ့တာတွေကလည်း အမှန်ဖြစ်သွားမယ်။ နှင့်မိဘတွေလည်း ပြန်ပြီး စိတ်ချမ်းသာသွားကြမှာပေါ့”

စကားအဆုံးမှာ မြူးရီးက မျက်နှာလေးကို ပီပီပြင်ပြင်မဲ့လိုက်ရင်း...
...

“သိပ်စိတ်ကူးယဉ်မနေနဲ့ အုပ်စိုး။ ငါ့ဘက်က နှင့်ကို စဉ်းစားလေ့မယ်ဆိုတဲ့အဆင့်တောင် မရောက်သေးဘူး။ ငါပြောတဲ့ နောက်တစ်ယောက်ကို နှင့် အကျိုးရှိအောင် ထပ်လိမ်ပြရဦးမှာ”

“ဒါဆိုလည်း နောက်တစ်ယောက်က ဘယ်သူဆိုတာ မြန်မြန် ပြောလေ။ ငါ့ဘက်ကတော့ လယ်ဒီပဲ”

“ပြောမှာပါ။ မနက်ဖြန် နှင့် ဒီကင်တင်းကပဲ စောင့်နေ”

“စိတ်ချပါ မြူးရီးရဲ့။ ငါ ဆက်ဆက်ကြီးကိုစောင့်နေမှာပါ။ ဒါနဲ့ နှင့် ငါ့ချစ်ကို စဉ်းစားပေးရမယ့်အဆင့်ရောက်သွားရင် ရလဒ်က ဘယ်လိုထွက်လာနိုင်လဲဟင်”

အုပ်စိုးက သွေးတိုးစမ်းသလိုမေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ မြူးရီးက ထိုင်နေရာမှ ထရပ်လိုက်ရင်း...

“အဲဒါတော့ ဘုရားပဲသိမှာပဲ အုပ်စိုး။ ကဲ... ငါ သွားပြီ”

“အေး အေး... ကောင်းကောင်းသွားနေ မြူးရီး”

ထိုသို့ပြောလိုက်သည့်တိုင် မြူးရီးက မျက်စောင်းတစ်ချက် ထိုးဖြစ်အောင်ထိုးခဲ့ရင်း တောက်ဆတ်တောက်ဆတ်နှင့် လှည့်ထွက် သွားလေသည်။

ချစ်ရသူလေးကို မျက်စိတဆုံးလိုက်ကြည့်နေမိသော အုပ်စိုးမှာတော့ ရင်တွေတလုပ်လုပ်နှင့်။

“နေမကောင်းတာတော့ ဖြစ်နိုင်မယ်မထင်ပါဘူးဟာ၊ မနေ့တော့ တွေ့တုန်းကတော့ အလတ်ကြီးပါ”

“ဪ... နင်က သေသေချာချာကြည့်ထားတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

ယမင်းသူ ဝင်ပြောလိုက်သဖြင့် မြူခိုး ရှက်တက်တက်ဖြစ်သွားရပြီး မှ ဟန်လုပ်ကာ ရွဲသလိုလေး ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကိုယ်နဲ့ ပြိုင်ဘက်ဆိုတော့ သေသေချာချာ ကြည့်ထားရတာပေါ့၊ တခြား ဘာစိတ်မှရှိလို့တော့ မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ပါပြီ... ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ နင့်ကိုပါ ငါတို့ စောင့်ကြည့်ရတော့မှာပဲ”

“စောင့်ကြည့်လိုက်စမ်းပါဟယ်၊ စောင့်ကြည့်လိုက်စမ်းပါ”

ထိုသို့ပင် ပြောင်စပ်စပ်ကလေး ပြန်ပြောလိုက်ပါသေးသည်။

ထိုနေ့ပင်မကဘဲ နောက်ထပ်နှစ်ရက်လောက်အထိ အုပ်စိုးနှင့် ချိန်းထားသောကင်တင်းသို့ မြူခိုး ရောက်ခဲ့ပါသေး၏။

သို့သော် အုပ်စိုးက သင်တန်းသို့ပင် လာဟန်မရှိဘဲ ပျောက်ချက် သားကောင်းနေသည်။

သို့နှင့် ချိန်းဆိုထားခဲ့သောနေ့မှ စရေတွက်လျှင် တစ်ပတ်တိတိ ပြည့်သောနေ့ရက်ကျမှ။

(၂၂)

သေသေချာချာ ချိန်းဆိုထားခဲ့သော်လည်း နောက်တစ်ရက်ကျ တော့ အုပ်စိုးရောက်မလာခဲ့ချေ။ ထိုကင်တင်းမှာ အချိန်အတော်ကြာအောင် မြူခိုးတို့ ထိုင်စောင့်နေခဲ့သေး၏။

“ဒီကောင် ထပ်ပြီးမလုပ်နိုင်တော့လို့ မလာတာဘဲ ဖြစ်မယ်၊ အဲဒါ လည်း ကောင်းပါတယ်၊ ပွဲပြီးသွားတာပေါ့”

မြူခိုး၏မှတ်ချက်ချမှုကို သက်သက်မော်က စောဒက တက်လိုက် သေးသည်။

“အဲဒီလိုတော့ တစ်ထစ်ချ ပြောလို့မရသေးဘူးဟာ၊ သူ့မှာ တခြား အရေးကြီးကိစ္စရှိနေလို့လည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ ဒါမှမဟုတ် နေမကောင်း ဖြစ်နေတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်”

ထိုစကားကြောင့် မြူခိုးက ပန်းအသာတွန့်လိုက်ပြီး...

က ချောင်ကျနေသည်။

ပြီး ... အုပ်စိုးက လေသံဖျော့ဖျော့လေးနှင့် ...

“မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ ခု ... ငါပြောမယ့်စကားကို နင် သေသေချာချာ နားထောင်ပေးပါ၊ ငါလေ ငါပြောခဲ့တဲ့စကားနဲ့ စိန်ခေါ်မှုကို ပြန်ရုပ်သိမ်းချင်လို့ပါ”

“ဘာရယ်”

မြူးခိုး ပြန်မေးလိုက်သဖြင့် အုပ်စိုးက ...

“ပြောရရင်တော့ နင့်ကို ငါ ချစ်တယ်လို့ ပြောခဲ့တဲ့စကားနဲ့ အကျိုးရှိအောင် လိမ်ပြမယ်ဆိုတဲ့ဟာကို ငါ့ဘက်ကပဲ ပြန်ရုပ်သိမ်းပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် ဒီပွဲမှာ နင်နိုင်တယ်လို့ သတ်မှတ်နိုင်ပါတယ်”

ထိုစကားကြောင့် မြူးခိုးက မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ကို စုလိုက်ရင်း ...

“ရတယ်လေ၊ ဒီပွဲမှာ ငါနိုင်တယ်ဆိုရင် နင့်ကိုယ်နင်လည်း လူလိမ်ဆိုတာ ဝန်ခံသလိုဖြစ်သွားမယ်နော်”

ခပ်လေးလေး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရင်း အုပ်စိုးက ...

“နင် ဝန်ခံပေးစေချင်တယ်ဆိုလည်း ငါဝန်ခံပါတယ်ဟာ၊ ပြီးတော့ ... နင့်ကို ငါ လိမ်ပြခဲ့တဲ့ ဆရာဦးနေစေးနဲ့ နင့်မိဘတွေကိုလည်း ငါ ပြန်ပြီးတောင်းပန်လိုက်ပါမယ်”

“သိပ်ကောင်းတဲ့ အစီအစဉ်ပဲ အုပ်စိုး၊ ဒါဆိုရင်တော့ နင်နဲ့ငါ ဆက်ပြီး ဘာမှပတ်သက်စရာမလိုတော့ဘူးပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒီအကြောင်းကို နင့်ကို လာပြောပြတာပါ”

“ကျေးဇူးပါပဲ”

(၂၃)

ထိုနေ့မှာတော့ မြူးခိုးတို့ထိုင်နေသော ကင်တင်းသို့ အုပ်စိုး ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ကင်တင်းထဲဝင်လာစဉ်ကတော့ တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်။ အုပ်စိုးနှင့်အတူ သူ့သူငယ်ချင်းတွေလည်း ပါလာသေးသည်။

သူငယ်ချင်းတွေက ဝိုင်းတစ်ဝိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသော်လည်း အုပ်စိုးက မြူးခိုးရုံရာဝိုင်းသို့ လျှောက်လာပြီး ...

“မြူးခိုး ... ငါ ခဏထိုင်မယ်နော်”

မြူးခိုးက ခပ်တည်တည်ပဲ ...

“ထိုင်လေ၊ ဘာလဲ ... အရင်ရက်တွေက ကျွတ်ကျဲလို့ မလာတာလား”

ပြောရင်း အုပ်စိုးကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သေးသည်။ မျက်ကွင်းညှိနေသော အုပ်စိုး၏မျက်နှာက တစ်ပတ်လုံးလုံး မအိပ်ဘဲနေခဲ့ရသူလို မျက်နှာ

မြူးနိုးကတော့ မာဆတ်ဆတ်လေသံနှင့် ရွဲ့သလို ကျေးဇူးတင်စကား ပင် ဆိုလိုက်သေးသည်။ ဘေးမှ သက်သက်မော်နှင့် ယမင်းသူတို့ကတော့ အုပ်စိုး၏အပြုအမူနှင့် စကားတွေကို အံ့သြနေကြ၏။ ဘာကြောင့် ခုလို အုပ်စိုး ပြောင်းလဲသွားသည်ကို စဉ်းစားမရနိုင်ကြချေ။

အုပ်စိုးက ထိုင်နေရာမှ လေးလေးကန်ကန် ထရပ်လိုက်ကာ မြူးနိုးကို စိုက်ကြည့်၍ ...

“ကဲ ... ဒါဆိုလည်း ငါ သွားတော့မယ် မြူးနိုး”

“ကြွပါရှင် ... ကြွပါ”

အုပ်စိုး ကျောခိုင်းကာ လှည့်ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။ သက်သက်မော်က အုပ်စိုးကိုလိုက်ကြည့်ရင်း ...

“အုပ်စိုး ဘာဖြစ်သွားတာလဲ မသိဘူးနော်၊ ရုတ်တရက်ကြီးဆိုတော့ စိတ်ထဲမှာ ထူးဆန်း ... ဟဲ့ လုပ်ပါဦး”

ပြောနေရင်း အလန့်တကြား ထအော်လိုက်သဖြင့် မြူးနိုးလည်း နောက်လှည့်ကာ လှမ်းအကြည့် ...

“ဟင်”

သူ့သူငယ်ချင်းတွေရှိရာသို့သွားနေသော အုပ်စိုး လမ်းမှာ ပစ်လဲကျ သွားခြင်းဖြစ်၏။ ရုတ်တရက် မိုက်ခနဲဖြစ်ကာ မူးလဲကျသွားပုံမျိုး။ မြူးနိုးတို့ ကြောင်ကြည့်နေစဉ်မှာပဲ အုပ်စိုးသူငယ်ချင်း ယောက်ျားလေးနှစ်ယောက်က အုပ်စိုးလဲကျသောနေရာသို့ အပြေးအလွှား ရောက်သွားကြသည်။ ပြီး နှစ်ယောက်သား ဝိုင်းထူလိုက်ကြရင်း ...

“အုပ်စိုး ... အုပ်စိုး”

အတင်းလှုပ်ကာ ခေါ်နေသော်လည်း အုပ်စိုးက သတိပြန်လည် မလာချေ။

တစ်ယောက်က စိုးရိမ်သောမျက်နှာလေးဖြင့် ...

“ဇော်မင်း ... ဒီအတိုင်းကြည့်နေလို့တော့ မဖြစ်ဘူးကွ၊ ဒီကောင်ကို ဆေးရုံပို့မဖြစ်မယ်၊ မင်း ကားရှိတဲ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဆီ သွားပြီး အကူအညီ သွားတောင်းလိုက်”

“အေး အေး ... မင်း ခဏတော့ ထိန်းပြီး ပွေ့ထားလိုက်ဦး”

ဇော်မင်းဆိုသူက လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်သွားသည်။ ထိုအချိန်တွင် တခြားဝိုင်းမှ လူတွေလည်း အုပ်စိုးအနီးသို့ ရောက်ရှိနေကြပြီဖြစ်၏။ တချို့ကလည်း တတ်သိသလောက် အုပ်စိုးသတိပြန်ရအောင် ကူညီနေကြသည်။ လှမ်းကြည့်နေရင်း ယမင်းသူက ...

“မြူးနိုး ... ဘာဖြစ်တာလဲ မသိဘူး၊ အနားသွားကြည့်ရအောင်”

“ကောင်းပါ့မလားဟ”

“လာစမ်းပါဟယ် ... နင်ကလည်း”

မျက်စိမျက်နှာပျက်ကာ အင်တင်တင်လှုပ်နေသည့် မြူးနိုးကို ဆွဲခေါ်လာခဲ့ကြသည်။ အနားရောက်တော့ အုံနေသောလူတွေကို ကျော်ကြည့်လိုက်သည်။

အုပ်စိုးကို ပွေ့ထားသည့်တစ်ယောက်က သူ့သူငယ်ချင်း ကောင်မလေးတွေအား လှမ်းပြောနေသည်ကို ကြားလိုက်ရပြန်၏။

“ဒီကောင်ကွာ ... နေမကောင်းလို့ သင်တန်းမလာပါနဲ့ဆိုတာကို အတင်းလိုက်လာတာ၊ ဆရာဝန်က အချိန်မရွေး ဒီလိုဖြစ်သွားနိုင်တယ်

ဆိုတာကို မှာထားတယ်ဆို”

ကရုဏာဒေါသောပုံစံဖြင့် ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်တွင် အုပ်စိုးက တဟင်းဟင်းညည်းကာ သတိပြန်လည်လာသဖြင့် ...

“ဟာ အုပ်စိုး... သတိရလာပြီလား။ ခု ဘယ်လိုနေသေးလဲ”

“အား... ကျွတ် ကျွတ်၊ ခေါင်း ခေါင်း တအားကိုက်တယ်”

“အေး အေး... ခဏလေးစိတ်တင်းထားကွာ၊ ဟိုကောင်... ကားသွားခေါ်တယ်”

အုပ်စိုးက ခပ်ယဲ့ယဲ့ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ဝိုင်းအုံနေသည့်လူတွေဆီ လှမ်းကြည့်သော်လည်း အုပ်စိုးပုံစံက ဘာကိုမှ သဲကွဲစွာမမြင်ဘဲ ဝေဝါးနေသလိုမျိုး ဖြစ်၏။

ထိုစဉ်မှာပဲ ကင်တင်းရှေ့သို့ ကားတစ်စီးရောက်ရှိလာပြီး ကားပေါ်မှ အုပ်စိုး၏သူငယ်ချင်း ပြေးဆင်းလာသည်။ ပြီး အုပ်စိုးကို နှစ်ယောက်သား တွဲကူကာ ကားပေါ်တင်လိုက်ကြ၏။ ကားပေါ်ရောက်သွားတော့ တစ်ယောက်တလှမ်းအော်သည်။

“ဟေ့ မိုးစုတို့... လာကြလေဟာ၊ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ”

“ဪ... အေး အေး”

ထိုအခါမှ ကင်တင်းထဲမှ ကောင်မလေးနှစ်ယောက်လည်း ကားပေါ်တက်လိုက်သွားကြလေသည်။

ခဏကြာတော့ ...

ကင်တင်းထဲ၌ရှိနေသော လူတွေလည်း ကိုယ့်ဝိုင်းကိုယ် ပြန်ရောက်ရှိနေကြသေးပြီ။

မြို့မိုး ပြန်ထိုင်လိုက်တော့ သက်သက်မောက ...

“မြို့မိုး... ခုနက အုပ်စိုးသူငယ်ချင်းတွေ ပြောပုံအရဆို အုပ်စိုးမှာ ရောဂါတစ်ခုခုများ ရှိနေလားမသိဘူးနော်”

မြို့မိုး ဘာမှပြန်မပြောခင်မှာဘဲ ယမင်းသူက ဝင်၍ ...

“အေးဟ ... ဖြစ်နိုင်တယ်၊ အုပ်စိုးပုံစံကိုလည်း ကြည့်ဦးလေ၊ တစ်ပတ်လောက်အတွင်းမှာ ဖြူဖျော့သွားတာပဲ၊ ခုနက မြို့မိုးကို ပြောထားတဲ့ စကားတွေ ပြန်ရုပ်သိမ်းသွားတာကလည်း အဲဒါကြောင့်ပဲ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်၊ နောက်နေ့ကျမှ သေသေချာချာသိရအောင် အုပ်စိုးသူငယ်ချင်းကောင်မလေးတွေကို မေးကြည့်ရင်ကောင်းမယ်နော် မြို့မိုး”

ထိုသို့ပြောလိုက်သော်လည်း မြို့မိုးက ခေါင်းမညိတ်၊ ခေါင်းမခါဘဲ တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားနေသလို ငြိမ်ဆိတ်နေပါသေးသည်။ အတော်လေးကြာမှ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ အဝေးကို ငေးရီလိုက်ရင်း စကားတစ်ခွန်းဆိုလိုက်လေ၏။

“အေးလေ... မေးကြည့်ကြတာပေါ့၊ ခုလည်း ငါ့ကို စကားပြောဖို့လာရင်း ဖြစ်ရတာဆိုတော့လေ”

“ဟုတ်တယ်ဟ ... နင် ဆေးရုံတောင် သွားပြီး သတင်းမေးသင့်တယ်”

“ငါ နားလည်ပါတယ်ဟာ ... တကယ်တော့ သူနဲ့ငါကလည်း တကယ့်ရန်သူတွေမှ မဟုတ်တာ၊ လူမှုရေးအရ သွားမေးသင့်တာပေါ့”

ထိုစကားကိုတော့ မြို့မိုးက ခပ်တိုးတိုးဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

(၂၄)

“ဘယ်လို မမိုးစု... အုပ်စိုးရဲ့ရောဂါက ဦးနှောက်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ရောဂါ ဟုတ်လား”

မြို့ခိုး ပြန်မေးလိုက်သောစကားအဆုံးမှာ မိုးစုက စိတ်မကောင်းသော မျက်နှာပေးနှင့် ...

“ဟုတ်တယ် မြို့ခိုးရဲ့၊ ကျွန်မတို့လည်း ဆေးရုံလိုက်သွားတော့မှ အဖြစ်မှန်ကိုသိလိုက်ရတာ၊ အုပ်စိုးရောဂါက ဦးနှောက်ထဲမှာ အကျိတ်ဖြစ်တာ တဲ့၊ အရင်တုန်းက သူ မကြာခဏ ခေါင်းကိုက်ပေမယ့် သာမန်လို့ပဲ ထင်ထားတာလေ၊ ကျန်ခဲ့တဲ့တစ်ပတ်က မနေ့ကလို မူးလဲကျသေးတယ်၊ အဲဒါ... ဆေးခန်းသွားပြကြည့်တော့မှ သူ့မှာ အဲဒီရောဂါ ရှိနေမှန်း သိလိုက်ရတာတဲ့”

“ဪ”

စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည့်ပုံစံလေးနှင့် မြို့ခိုးက ညည်းလိုက်သည်။
မိုးစုကပဲ ဆက်၍ ...

“မြို့ခိုးကိုတော့ တစ်ခုလောက် တောင်းဆိုချင်တယ်”

“ပြောလေ ... ဘာများလဲ”

“ဒီလိုပါ ... အုပ်စိုးက သူ့မှာ အဲဒီရောဂါဖြစ်နေတာကို ကျွန်မတို့ သူငယ်ချင်းလေးယောက်ကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပါနဲ့တဲ့၊ ကျွန်မတို့ သဘောကတော့ မြို့ခိုးက အုပ်စိုးနဲ့ပတ်သက်နေသူငှိ အသိပေးတာပါ၊ အဲဒါကြောင့် မြို့ခိုး သူ့ကို သတင်းသွားမေးရင် သူ့ရောဂါအကြောင်း မြို့ခိုး သိနေတယ်ဆိုတာလေးတော့ မပြောလိုက်ပါနဲ့”

စကားအဆုံးမှာ မြို့ခိုးက ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင်း ...

“စိတ်ချပါ ... ကျွန်မ မပြောပါဘူး၊ ဒါနဲ့ သူ့ရောဂါက ကုလို့ပျောက်တယ်မဟုတ်လားဟင်”

မိုးစုက မြို့ခိုးအမေးကို မဖြေသေးဘဲ ဘေးမှ မာယာဆီသို့ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သေးသည်။ တိုင်ပင်လိုက်သောအကြည့်မျိုးဖြစ်၏။

မာယာက ပင့်သက်ကို မျှဉ်းရှိုက်လိုက်ပြီးမှ ...

“မထူးတော့ပါဘူး မိုးစုရယ်၊ ပြောလက်စနဲ့ ပြောသာပြောလိုက် ဒါတော့”

မာယာစကားအဆုံးမှာ မိုးစုက မြို့ခိုးကို ခပ်တွေတွေကြည့်လိုက်ပြီး ...

“မြို့ခိုးသိရင် စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာမိုးလို့ပါ”

ထိုအခါမှ ပို၍သိချင်လာသော မြို့ခိုးက ...

“ရပါတယ်... ပြောစရာရှိတာကို ပြောပါ။ ကျွန်မ တကယ်သိချင်လို့ပါ”

“အုပ်... အုပ်စိုးရဲ့ရောဂါက ဆေးကျပြီး ထိန်းထားပေးမယ့်လည်း ဦးနှောက်ထဲက အကျိတ်က ကြီးလာမှာတဲ့လေ။ အဲဒီအခါ သူ့ရဲ့မှတ်ဉာဏ်တွေက တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ဆုံးလာပြီး အမြင်အာရုံတွေလည်း ချို့ယွင်းလာမယ်။ နောက်ဆုံးကျရင် ဘာကိုမှ မမြင်နိုင်၊ ဘာကိုမှ မမှတ်မိနိုင်တော့တဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့ ဘဝကို အဆုံးသတ်လိုက်ရမယ့် ရောဂါမျိုးတဲ့”

“ရှင်”

မထင်ထားသည့်စကားတွေကြောင့် မြူးခိုး အံ့သြလွန်း၍ ကြက်ဆေးသေသွားရသည်။ ပြောနေသော မိုးစုကိုယ်တိုင်လည်း အုပ်စိုးအတွက် စိတ်မကောင်းလွန်းလို့လား မသိ... ဝိုင်းလာသောမျက်ရည်တွေကိုပင် တစ်ချို့နှင့် သုတ်လိုက်သေးသည်။

မြူးခိုးလည်း ဘာပြန်ပြောရမည်မှန်းမသိ ဖြစ်သွားရသည်။ ဒီအသက်အရွယ် လူငယ်တစ်ယောက်အပေါ် ဒဏ်ခတ်လိုက်သည့်ရောဂါက ဒီလောက်တောင် ကြီးကျယ်ဆိုးဝါးသည်တဲ့လား။ ကိုယ်နှင့်သိသော လူတစ်ယောက်အတွက် ရင်ထဲမှာ ကျဉ်ခနဲခံစားလိုက်ရသည်။

ပြီး မိုးစုကိုကြည့်၍ ...

“ဒါနဲ့ သူ့ရောဂါက လူကောင်းတစ်ယောက်လို ဘယ်အချိန်ထိ သွားလာလှုပ်ရှားနိုင်ဦးမှာတဲ့လဲဟင်”

“ဆရာဝန်ကတော့ သူ လူကောင်းတစ်ယောက်လို လှုပ်ရှားသွားလာနိုင်မှာ သုံးလလောက်ပဲလို့ ပြောတာပဲ မြူးခိုးရယ်။ အဲဒီ သုံးလအတွင်း

မှာတောင် သူ့ရဲ့မှတ်ဉာဏ်တွေက တစ်စတစ်စနဲ့ ချို့ယွင်းပျောက်ဆုံးနေမှာတဲ့လေ”

“ဘုရားရေ... အဲဒီလောက်တောင် မြန်တယ်တဲ့လား။ ကျွန်မ သူ့အတွက် စိတ်မကောင်းလိုက်တာ”

ရင်ထဲက စိတ်ရင်းအမှန်ဖြင့် မြူးခိုးပြောလိုက်တော့ မိုးစုကလည်း ...

“ကျွန်မတို့လည်း မြူးခိုးလို စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတာပါပဲ။ လောလောဆယ်မှာတော့ သူ့အတွက် ဆုတောင်းပေးနေဖို့ပဲ တတ်နိုင်တော့တယ်။ တကယ်ဆို အုပ်စိုးက မြူးခိုးထင်သလို လူလိမ်လူညစ်တစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး။ သူများကို ကူညီတတ်သူပါ။ ဟိုလေ မြူးခိုးနဲ့ငြိခဲ့တဲ့ လူလိမ်မြိုင်ပွဲဆိုတာကလည်း ကျွန်မတို့ထုတ်မယ့် ကဗျာစာအုပ်အတွက် ပိုက်ဆံလိုလို့ သူ့စီစဉ်ခဲ့တာပါ။ အဲဒီအတွက်လည်း အုပ်စိုးက ကတိတောင်းထားတယ်”

“ဘယ်လိုကတိများလဲ မိုးစု”

“ဒီလိုလေ... အဲဒီတုန်းက ပြိုင်ပွဲဝင်ခဲ့တဲ့သူတွေဆီက ပိုက်ဆံယူခဲ့တယ်မဟုတ်လား။ အဲဒါ ကျွန်မတို့စာအုပ်ထွက်ရင် အဲဒီလူတွေကို စာအုပ်လက်ဆောင်နဲ့ ပိုက်ဆံကို ပြန်ပေးပါမယ်လို့လေ”

“ဪ... ဟုတ်လား”

ပြောရင်း လူလိမ်မြိုင်ပွဲကို ပြန်အမှတ်ရသွားသည်။ နောက်ဆုံးမှာ ဘာလုပ်သင့်သည်ကို မြူးခိုး စဉ်းစားလိုက်ပြီး ...

“မိုးစု... ကျွန်မလေ အုပ်စိုးကို သတင်းသွားမေးချင်တယ်။ အဲဒီဆေးရုံလိပ်စာလေးပေးပါလား”

မိုးစုက ခေါင်းညိတ်ပြကာ ...

“ပေးလိုက်မယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ ... ဒီအကြောင်းတွေ ခုလိုမျိုး
ဖြစ်တယ်ဆိုတာကိုတော့ အုပ်စိုးကို ပြန်မပြောလိုက်ပါနဲ့နော်”

“စိတ်ချပါ မိုးစု”*



အစီအစဉ်မကျတဲ့

တိုးလျှိုပေါက် ဝင်သက်ထွက်သက်တွေကြား

ခေါင်းလောင်းသံဆိုတာ

နှုတ်ဆက်တေးသွားတစ်ခုရယ်ဖို့လို့

ဘယ်ကျမ်းအစောင်စောင်ထဲမှာ ပြဋ္ဌာန်းခဲ့ပါသလဲ၊

စမ်းချောင်းလေး စီးမြစ်စီးပါစေ၊

သစ်ရွက်တို့ စိမ်းမြစ်စိမ်းပါစေ၊

သူ...

ကမ္ဘာတစ်ထောင့်မှာ

.....

.....

..... ရှိပါစေလေ... ။

(၂၅)

ကမ္ဘာတစ်ခြမ်းသို့ ငုပ်လျှိုးစပြုနေပြီဖြစ်သော လိမ္မော်ရင့်ရောင် နေလုံးကြီးနှင့်အတူ ကောင်းကင်ထောင့်ချိုးတစ်နေရာ၌လည်း မာယာ ဆန်သည် ဆည်းဆာက အုပ်စိုးလင်းရှုနေလေပြီ။ တစ်ချက် တစ်ချက် သယ်သုတ်လာသော ဆောင်းလေပြည်ကြားထဲမှာလည်း မြူစက် မြူစိုးတို့က ခုန်ပါးယုံလွင့်လျက်။

မိုးချုပ်လုပြီ။ မကြာခင် အမှောင်ပြန့်ပြောသော ကောင်းကင်ထက်၌ လရောင်က ဖြန့်မိုးလာချေဦးမည်။

လောလောဆယ်မှာတော့ ညနေသည် နီဝေစွာ ပြေလွင် ညိုလင်း လျက် ရှိနေပါသေး၏။

ထိုသို့သော ညနေကောင်းကင်အောက် တစ်နေရာတွင် မြူစိုး ရောက်ရှိနေပါသည်။ သူမရပ်နေသည့် ရှေ့တည့်တည့်တွင်တော့ (....)

ဟု နာမည်တပ်ထားသည့် အထူးကုဆေးရုံကြီး။

သက်ပြင်းကို တိုးသဲ့စွာချရင်း ဆေးရုံထဲသို့ ဝင်လာခဲ့လိုက်၏။ ရင်ထဲတွင်လည်း အနည်းငယ် မွန်းကျပ်နေသလို ခံစားနေရသေးသည်။

မိုးစုတို့ ပြောလိုက်သဖြင့် အုပ်စိုးရုံနေမည့်အခန်းကို သိပ်မရှာလိုက် ရပါ။ တံခါးစွဲထားသော အခန်းရှေ့၌ ခဏရပ်နေမိသေးသည်။ ပြီးမှ တံခါးကို ခပ်ဖွဖွခေါက်၍ အသံပြုလိုက်၏။

သိပ်မကြာပါချေ။ သူမထက် အနည်းငယ်ဆိုရုံမျှ ကြီးလောက်မည် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က တံခါးအသာလာဖွင့်ပေးပါသည်။

တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသောမိန်းမမို့ မြူစိုးကပဲ ...

“ဟိုလေ ... ဒီအခန်းက အုပ်စိုးရဲ့”

စကားပင် မဆုံးလိုက် ...

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ သတင်းလာမေးတာထင်တယ်၊ ဝင်ခဲ့လေ”

တံခါးကို အသာဟပေးပြီး အခန်းထဲ ပြန်ဝင်သွားသည်။ မြူစိုး လိုက်ဝင်သွားလိုက်တော့ ခုတင်ပေါ်မှာ အသာလျှော့၍ထိုင်နေသော အုပ်စိုးတို့ တွေ့လိုက်ရ၏။

သူမကို မြင်မြင်ချင်း အုပ်စိုးလည်း အံ့သြသွားပုံရသည်။ တခပ် ကြောင်အမ်းကာကြည့်နေပြီးမှ ...

“ဟာ ... မြူစိုးပါလား လွှာလေ”

ခုတင်အနားသို့သွားကာ အနီးရှိထိုင်ခုံတွင် အသာဝင်ထိုင်လိုက် သည်။ တစ်ဆက်တည်း အုပ်စိုးကိုကြည့်ကာ အသာပြုံး၍ ...

“သက်သာရဲ့လား အုပ်စိုး၊ နင် ဆေးရုံတက်နေတယ်ဆိုတာတို့

မိုးစုတို့ဆီက သိရလို့ ငါလာခဲ့တာ”

အုပ်စိုးက အားနာသောအသွင်နှင့် ...

“အဲဒီဟာမတွေ့ကလည်းဟာ ငါ ဆေးရုံလေး တစ်ခါတက်ရတာကို အကုန်လိုက်လျှောက်ပြောနေတော့တာပဲ”

“သူတို့မပြောပါဘူး၊ ငါသွားမေးလိုက်တာပါ”

“ဘာတွေ ထပ်ပြောလိုက်သေးလဲ မြူးနိုး”

မြူးနိုးက ခေါင်းခါလိုက်ရင်း ...

“မပြောပါဘူး၊ နင် မူးလဲပြီး ဆေးရုံတက်နေရတယ်ပဲ ပြောတာလေ၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ အုပ်စိုးရာ”

ထိုသို့မေးလိုက်တော့ အုပ်စိုးက ခပ်အေးအေးပဲ ...

“ဘာရောဂါကြီးကြီးမားမား မဟုတ်ပါဘူး၊ ညဘက် ဘော့တွေကြည့်၊ ဂိမ်းတွေဆော့လွန်းလို့ အားနည်းပြီးဖြစ်တာပါ၊ ဘာမဟုတ်တာလေးနဲ့ နင်လာမေးရတာကို ငါ အားနာလိုက်တာ”

ထိုစကားကြောင့် မြူးနိုးရင်ထဲမှာ ကျင်ခနဲဖြစ်သွားရ၏။ ခံစားမှုကို မျက်နှာမှာမပေါ်အောင် ထိန်းလိုက်ရင်း ...

“အဲလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ၊ အဲဒီနေ့က နင် ငါ့ဆီကိုလာပြီး အပြန်မှာဖြစ်တာလေ”

“ဪ ... အဲဒါကြောင့် မကောင်းတတ်လို့ လာမေးတာပေါ့၊ မသိပါဘူး ငါက ဟိုပြိုင်ပွဲကို ပြန်စချင်လို့ လာကမ်းလှမ်းတာလို့ ထင်တာ”

ထိုစကားကြောင့် မြူးနိုးက မျက်စောင်းလဲ့လဲ့ထိုးလိုက်ကာ ...

“အရေးထဲ လာနောက်နေသေးတယ်”

နှစ်ယောက်သား ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ရယ်ဖြစ်ကြသည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ အနားမှာရှိသော တုံဏှိဘာဝေလုပ်နေသည့် အမျိုးသမီးက သူတို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ကာ အပြုံးပါးပါးဖြင့် ...

“ကဲ ... ဒီနှစ်ယောက် စကားပြောနေကြဦး၊ အုပ်စိုး ... ငါ အပြင်ခဏသွားလိုက်ဦးမယ်”

“အေး အေး ... မေလေး”

မေလေးဆိုသည့်အမျိုးသမီးက မြူးနိုးကိုပါ အပြုံးဖြင့် နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်သွားသည်။ အုပ်စိုးက ...

“အဲဒါ ... အစ်မဝမ်းကွဲလေ၊ နာမည်က မေလေးဆွေတဲ့”

“ဪ ... ဟုတ်လား”

“အင်း ... ခုနကတောင် သူ့ကို နင်နဲ့ငါနဲ့ဖြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စတွေကို ပြောပြနေသေးတယ်”

စကားအဆုံးမှာ မြူးနိုးက ရှက်ရွံ့သွားသော မျက်နှာပေးနှင့် ...

“အာ ... ဘာတွေကိုပြောလိုက်တာလဲ”

အုပ်စိုးက ရယ်ဟဟဖြင့် ...

“မလန့်ပါနဲ့ဟာ၊ အကုန်လုံးတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“အောင်မာ ... ငါက ဘာလိုလန့်ရမှာလဲ၊ အနေသာကြီး”

“ဟုတ်ပါတယ် မြူးနိုးရယ်၊ နင်နဲ့ငါက တကယ်ဆို အနေသာကြီးပါ”

အနည်းငယ် ညှိုးသွားသောမျက်နှာဖြင့် ပြောလာသောကြောင့် မြူးနိုးလည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရပြီး ...

“နေမကောင်းတဲ့အချိန်မှာ အဲဒါတွေ မပြောပါနဲ့ဟာ၊ ဒါနဲ့...ခု နင် ဘယ်လိုနေသေးလဲ”

“ခေါင်းနည်းနည်းနောက်နေသေးတာကလွဲလို့ သက်သာနေပါပြီ နောက်နှစ်ရက်လောက်နေရင် ဆေးရုံက ဆင်းလို့ရပြီ ပြောတာပဲ”

“ဒါဆို... နင် အိမ်မှာနားနေရဦးမှာပေါ့”

အုပ်စိုးက တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ...

“အခြေအနေအရပေါ့ဟာ၊ သင်တန်းတက်လို့ရရင် လာတက် မှာပေါ့”

“ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဘာလို့မဖြစ်ရမှာလဲ၊ ခုကော ငါ့ပုံစံက သေခါနီးလူမမာပုံ ပေါက် နေလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ ငါက စိတ်ပူလို့ ပြောတာပါ”

“စိတ်ပူလို့ ဟုတ်လား မြူနိုး”

ရှက်စိတ်ကြောင့် မျက်နှာလေး ပန်းရောင်ပြေးသွားရရင်း မြူနိုးက မပွင့်တစ်ပွင့်လေသံနှင့်...

“အုပ်စိုး... နင် ငါ့ကိုနေရခက်စေမယ့်စကားမျိုးတွေ မပြောပါနဲ့ တာ”

“အေးပါဟာ၊ ငါက စတာပါ”

“ထားပါတော့၊ ခု နင့်အတွက် ငါ စားစရာတွေ ယူလာတယ်၊ နင် ဘာစားချင်လဲ”

မြူနိုးက သူဝယ်လာသည့် စားစရာတွေကို မေးဝေရင်း မေးလိုက်

သည်။

အုပ်စိုးက ခေါင်းခါလျက်...

“လောလောဆယ် ဘာမှမစားချင်သေးပါဘူးဟာ၊ ခုနက ငါ တစ်ကြိမ် စားထားသေးတယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့...ခုချိန် ငါလိုချင်နေတာ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်”

“ဘာလဲ”

စကားအဆုံးမှာပဲ အုပ်စိုးမျက်နှာက တည်သွားပြီး...

“ဒိုင်ယာရီစာအုပ်တစ်အုပ်လောက်ပါ၊ နင် ဝယ်ပေးနိုင်မလား ဟင်”

မြူနိုးက မျက်ခုံးအတွန့်ချိုးရင်း...

“ခုချက်ချင်းလား”

“ဖြစ်နိုင်ရင်ပါ၊ ခုတစ်လော ငါ ဒိုင်ယာရီရေးချင်နေတယ်ဟာ၊ နင် ပြန်သွားတာနဲ့ စရေးမလားလို့လေ”

ထိုစကားကြောင့် မြူနိုး စဉ်းစားသွားသည်။ အုပ်စိုးက တဖြည်းဖြည်း မေ့ပျောက်လာမည့် အတိတ်တွေကို ပြန်သိရနိုင်အောင် ဒိုင်ယာရီရေးထားချင် တာများလား။ ဖြစ်နိုင်လောက်သည်။ ထို့ကြောင့် အုပ်စိုးအတွက် ဝမ်းနည်း သွားရ၏။

မြူနိုး ငြိမ်သွားသည်ကိုကြည့်ကာ အုပ်စိုးက...

“မြူနိုး... ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ငါ ဒိုင်ယာရီဝယ်ခိုင်းတာက နင့်အတွက် အခက်အခဲဖြစ်နေလို့လား”

“မဖြစ်ပါဘူး... နင် ဘာကြောင့် ငါဝယ်ပေးတာကို လိုချင်နေ

တာလဲဆိုပြီး စဉ်းစားနေတာပါ”

အုပ်စိုးက အသာပြုံးလိုက်ရင်း ...

“အမှတ်တရပေါ့ဟာ ... နင် ငါ့အပေါ်မှာ အပြီးအတေးတွေ ထားတော့ဘဲ ခုလိုဆက်ဆံဇေးလို့ ငါ ဝမ်းသာမိတယ်လေ၊ အဲဒါကြောင့် နင့်ဆီက တောင်းတာပါ”

“ဘာမှလဲမဆိုင်ဘူး”

“ဟုတ်လား ... ငါက ဆိုင်တယ်ထင်ပြီးပြောလိုက်တာပါ။ မဝယ် ပေးချင်ရင်လည်း နေပါတော့ဟာ”

စကားအဆုံးမှာ မြူခိုး မျက်စောင်းထိုးလိုက်ပြီး ...

“လူမမာကလည်း စိတ်ချည်းပဲ၊ ခဏလေးစောင့်၊ ဆေးရုံရှေ့မှာ တော့ စတိုးဆိုင် တွေ့ခဲ့တယ်၊ ငါသွားဝယ်လိုက်မယ်လေ”

“ကျေးဇူးပဲ”

မြူခိုးက တကယ်ပင် ထိုဆိုင်သို့သွားကာ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်တစ်အုပ် သွားဝယ်၍ ပေးလိုက်ပါသည်။

အုပ်စိုးက ချက်ချင်းမယူသေးဘဲ သူ့အိပ်ရာဘေးမှ ဘောပင်ကို လှမ်းပေးကာ ...

“ရော့ ... တစ်ခါတည်းရေးလိုက်၊ ငါ့အတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင် လို့”

ထိုစကားကြောင့် မြူခိုး မျက်လုံးလေးများ ဝိုင်းသွားရရင်း ...

“ဟင် ... ဒီနေ့က နင့်မွေးနေ့လား၊ ခုနက ပြောလိုက်တာ မဟုတ် ဘူး၊ တခြားလက်ဆောင် ဧပေးမှာပေါ့”

“ဟေ့အေး ... ငါက နင့်ဆီက ဒီဒိုင်ယာရီလေးပဲ လိုချင်တာ”

အုပ်စိုးအလိုကျ ရေးပေးလိုက်ပါသည်။ ရောက်နေတာလည်း အနည်းငယ် ကြာနေပြီဖြစ်သောကြောင့် မြူခိုးက ...

“ကဲ အုပ်စိုး ... ငါပြန်တော့မယ်၊ နင် သင်တန်းပြန်တက်တဲ့နေ့မှ တွေ့ကြတာပေါ့”

“အေး အေး ... ခုလိုလာတာ ကျေးဇူးပါပဲဟာ၊ နင် လက်ဆောင် ပေးတဲ့စာအုပ်လေးကို ငါ ရေးဖြစ်မှာပါ”

နှုတ်ဆက်ပြီး မြူခိုးပြန်ခဲ့လိုက်သည်။ အပြန်လမ်းမှာ ခေါင်းထဲ ဝင်လာသည့်အတွေးတစ်ခုကြောင့် ရင်ထဲ မွန်းဝေလာရင်း စကား တိုးတိုး ဆိုလိုက်မိပါသေး၏။

“အုပ်စိုးရယ် ... နင် ဘာကြောင့် ဒိုင်ယာရီရေးချင်တယ်ဆိုတာ ငါ နားလည်ခံစားမိတယ်၊ နောက်ပြီး ငါသိသလောက်က ဒိုင်ယာရီဆိုတာ ဟာ အထီးကျန်သူတွေအတွက် ပိုအသုံးဝင်တယ် ဆိုတာပါပဲဟာ”

“ဒါဆိုရင် ငါတို့အားလုံး သူငယ်ချင်းဖြစ်တဲ့အထိမ်းအမှတ်နဲ့ သင်တန်းလစ်ပြီး တစ်နေရာကို လျှောက်လည်ရအောင် မကောင်းဘူးလား ... မျှော်စင်ကျွန်းဖြစ်ဖြစ်ပေါ့”

“ကောင်းတယ်ဟေ့ ... ကောင်းတယ်”

အားလုံး လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကာ ထောက်ခံလိုက်ကြသည်။ မြူးခိုးတ လက်ကာပြကာ ...

“ခဏလေးနေကြပါဦး၊ အုပ်စိုးက ခုမှ နာလန်ထစလေ ... သွားလို့ဖြစ်ပါ့မလား”

ထိုစကားကြောင့် သက်သက်မော်က မျက်စောင်းပစ်လိုက်ပြီး ...

“မြူးခိုးရယ် ... အုပ်စိုးက အလတ်ကြီးပါဟ၊ သွားရင်း မူးလဲမယ် ထင်ရင်လည်း နင် ကြိုပြီးတွဲထားလိုက်ပေါ့”

“ဟဲ့”

ရှက်သွေးတို့ မျက်နှာပေါ် လှိုင်းထသွားရသည်။ သက်သက်မော်ဆိုသည့် ဟာမက ဘယ်လိုဖြစ်နေသည် မသိ ...။ ရည်းစားရပြီးကတည်းက အတော်ကို ရွလာသည်။

ခုလည်း မြူးခိုးရှက်သွားသောပုံစံကြောင့် အုပ်စိုးက ...

“ဟာ ... ငါက နေကောင်းနေပါပြီ၊ သွားကြမယ်လေ၊ အဲဒီမှာ လေကောင်းလေသန့်လေးတော့ ရှုလို့ရတာပေါ့”

သက်သက်မော်က ဝင်၍ ...

“သွားမယ်ဆိုလည်း ခဏလေး၊ ငါ့ဘဲ ဝေယံကို လှမ်းခေါ်လိုက်ဦးမယ်”

(၂၆)

အုပ်စိုး သင်တန်းပြန်တတ်သည့်နေ့တွင် မြူးခိုးနှင့်အတူ နှစ်ဖက်သူငယ်ချင်းတွေဆုံ၍ ကင်တင်းမှာ အတူတူထိုင်ဖြစ်ကြသည်။ အုပ်စိုးပုံစံက အတော်လန်းဆန်းလာသောကြောင့် အားလုံးပဲ ဝမ်းနည်းမှုတွေကို အသာဘေးမယ်ကာ ပျော်ရွှင်ပေးနေကြသည်။

မိုးစုက အရင် ...

“အိုးစုတ် ... နင်မူးလဲတာ ကောင်းတော့အကောင်းသားဟ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ နင်နဲ့မြူးခိုး ပြေလည်သွားတဲ့အပြင် ငါတို့လည်း သူငယ်ချင်းအသစ်တွေရတာပေါ့”

မြူးခိုးက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ဖွဖွလေးပြီးသည်။ အားလုံးပဲ ထိုသို့ လက်ခံထားကြ၍လည်းဖြစ်၏။

မိုးကုလားက တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ပြီး ...

ပြောရင်း ဖုန်းထုတ်လိုက်သဖြင့် မိုးစုက သူလိုရည်းစားရှိသော
မိန်းမစားမို့ ...

“ဟင် ... သက်သက်မော်မှာလည်း ရည်းစားရှိတာလား”

ထိုအခါမှ ယမင်းသူက မဲ့ကာ ရွဲ့ကာ ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ရှိတယ် မိုးစုရေ ... အဲဒီ သူ့ဘဲဆိုတာကလည်း အုပ်စိုးလုပ်တဲ့
လူလိမ်ပြိုင်ပွဲကောင်းမှုကြောင့် မတော်တဆ ရသွားတာ၊ မဟုတ်လို့ကတော့
ဒီအချိန် အိမ်မှာ ငှက်ပျောပင်စိုက်နေလောက်ပြီ”

“မသားမ”

သက်သက်မော် အရှုပ်ထုပ်ကို ယမင်းသူက ဖွင့်ချကာ ဖြစ်စဉ်ကို
ပြန်ပြောပြလိုက်သဖြင့် အားလုံးပဲ ရယ်ကြရသေးသည်။ သို့နှင့် စည်ပိုင်းကြီး
ဝေယံရောက်လာတော့မှ မျှော်စင်ကျွန်းသို့ ထွက်ခဲ့ကြ၏။

ရောက်တော့လည်း ဟိုလျှောက်သွား ဟိုလျှောက်စားတွေ အရင်
လုပ်လိုက်ကြသေး၏။ ပြီး ... မကြီးမငယ်တွေနှင့် ဓာတ်ပုံတွေ လျှောက်ရိုက်
ကြသည်။

အုပ်စိုးကတော့ ကမ်းစပ်မှာမေးတင်နေသော ဆိုင်လေးသို့သွားကာ
ထိုင်နေလိုက်၏။ လွယ်အိတ်ထဲမှ ဒိုင်ယာရီကိုထုတ်ကာ စာအချို့ရေးနေလိုက်
သည်။ ထိုစဉ် အနားသို့မြူးခိုးရောက်သဖြင့် စာအုပ်ကို ဖတ်ခနဲ ပိတ်လိုက်ကာ
...

“မြူးခိုးပါလား၊ ထိုင်လေ ... ဟိုကောင်တွေနဲ့ ပန်းခြံထဲ လျှောက်
မသွားဘူးလား”

“ဟေ့အေး ... မိရောက်ဖူးတာမှ မဟုတ်တာ၊ ခြေထောက်ညောင်း

တယ်၊ နင်ကော ဒီမှာထိုင်ပြီး ဘာလုပ်နေတာလဲ”

အုပ်စိုး ပြုံး၍ ...

“ငါလည်း နင်လိုပါပဲလေ၊ ရောက်ဖူးတော့ ဘယ်မှမသွားချင်လို့
ဒီမှာပဲ အေးအေးလူလူ ထိုင်နေတာ၊ ကန်ရေပြင်ကို ဖြတ်တိုက်လာတဲ့
လေက သန့်တယ်ဟ”

မြူးခိုးက အသက်ကိုမျှဉ်းကာ ရှူသွင်းလိုက်ရင်း ...

“အေး ... ဟုတ်တယ်၊ ဒီနေရာလေးက ကောင်းသားပဲ”

“ဧါလေ အရင်က သင်တန်းပိတ်ရက်တွေဆိုရင်လည်း ဒီမှာ လာ
လာ ထိုင်တာဟ”

မြူးခိုးက အုပ်စိုးရှေ့မှ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကိုကြည့်လိုက်ကာ ...

“ဒါနဲ့ ခုနက ဘာတွေရေးနေတာလဲ”

အုပ်စိုးက မျက်ခုံးပင့်လိုက်ရင်း ...

“ဟင် ... နင်က သူများဒိုင်ယာရီ ဘာရေးတယ်ဆိုတာကို လာ
မေးနေတာလား”

“အယ် ... ဆောရီး ဆောရီး”

အားနာဟန်လေးဖြစ်သွားသောကြောင့် အုပ်စိုးက ရယ်လိုက်ကာ
...

“အလကားစတာပါဟာ၊ ဒိုင်ယာရီရေးတယ်ဆိုတာက ဒီလိုပါပဲ၊
တစ်ရက်တာရဲ့ဖြတ်သန်းမှုလေးတွေပါ၊ ဒါပေမဲ့ ... တစ်ခုတော့ စဉ်းစားမိ
တယ် ... ဒီလက ဒီဇင်ဘာဆိုတော့ အမှတ်တရရက် နှစ်ရက်တောင် မှီ
တယ်နော်”

မြူရိုးက ခေါင်းညိတ်၍ ...

“ဟုတ်တယ်ဟ ... ခရစ္စမတ်နေ့နဲ့ နယူးရီးယားညပေါ့”

စကားအဆုံးမှာ အုပ်စိုးက တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ရင်း ...

“အင်း ... ဒီဇင်ဘာမှာ နှစ်ရက်၊ ဇန်နဝါရီ အဲ ... ဖေဖော်ဝါရီလ

မှာတော့ တစ်ရက်ရှိသေးတာပဲ”

ထိုစကားကြောင့် မြူရိုးရင်ထဲ တစ်မျိုးဖြစ်သွားရသည်။ ဒီဇင်ဘာကနေ ဖေဖော်ဝါရီလအထိဆိုတော့ သုံးလပေါ့။ အုပ်စိုး လူကောင်းတစ်ယောက်လို နေနိုင်ဦးမည့် သုံးလပေါ့။ ဘာကြောင့် အုပ်စိုး ထိုသို့ ပြောနေသည်ကို စိတ်ထဲ ခိုဝှံသွားသည်။

“နင်က ဘာလုပ်မလို့ အဲဒါတွေကို စဉ်းစားနေတာလဲ”

“ဒီလိုပါပဲဟာ၊ အဲ ... ခရစ္စမတ်ကျရင်တော့ နင့်ကို ငါ လက်ဆောင်ပေးမယ်”

“တကယ်”

“တကယ်ပေါ့ဟ၊ ဘာလဲ ... နင်က ငါ့ကို လူလိမ်လို့ပဲ သတ်မှတ်ထားသေးလို့လား”

အားနာရိပ်ဖြင့် မြူရိုးက ကပ္ပာကယာ ခေါင်းခါပြလိုက်ကာ ...

“အာ ... မဟုတ်ပါဘူး၊ ခရစ္စမတ်လက်ဆောင်ဆိုတာမျိုးက ငါတစ်ခါမှ မရဖူးလို့ပါ”

“ဒီလိုလား”

“ဒီလိုပဲ”

နှစ်ယောက်သာ ရယ်ဖြစ်ကြသည်။ တိုက်ခတ်လာသော လေ

ပြည်ကလည်း သူတို့နှစ်ဦး၏ရယ်သံတွေကို တစ်နေရာမှာ သွားသိပ်ဆည်းလိုက်၏။

ထိုစဉ်မှာပဲ မြူရိုးက ...

“အုပ်စိုး ... သင်တန်းပိတ်ရက်တွေမှာ နင် ဒီမှာရှိမယ်ဆိုရင် ငါလာခဲ့မယ်လေ၊ စကားလေး ဘာလေး ပြောရင်းပေါ့”

အုပ်စိုးက ခပ်တည်တည်ပုံစံလုပ်ကာ ...

“စကားပြောရုံပဲလား”

“အောင်မာ ... စကားမပြောလို့ ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ဪ ... အစားအသောက်ရော မစားဘူးလားလို့ မေးမလို့ပါ”

မြူရိုးက လဲ့လဲ့မှုန်မှုန်လေးမျက်စောင်းထိုးလိုက်ပါသည်။ ထိုအချိန်အုပ်စိုးတွေးလိုက်မိသည်က ...

“နင့်ရဲ့အပြုံးနဲ့ မျက်စောင်းလေးတွေကို ဒိုင်ယာရီထဲမှာ ငါ သိမ်းထားပါ့မယ် မြူရိုးရယ်”

(၂၇)

နောက်ပိုင်းရက်တွေမှာတော့ အုပ်စိုးနှင့်မြူးခိုးတို့ တတွဲတွဲ ဖြစ်လာကြသည်။

ဒါကို မြင်နေရသော သူငယ်ချင်းတွေက သတိပေးလာကြ၏။ ယမင်းသူကဆို ...

“မြူးခိုး ... နင် အုပ်စိုးအပေါ် သနားစိတ်နဲ့ ခုလိုဆက်ဆံနေတာ မှန်ပေမယ့် ကြာရင် သံယောဇဉ်ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်နော်၊ အဲဒါ ... နင့်အတွက် မကောင်းဘူး”

“ဟုတ်တယ်ဟ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အုပ်စိုးက နင့်အပေါ်မှာ ချစ်နေတာလေ၊ သူ့ရောဂါကြောင့်သာ အဲဒီစကားကို ပြန်ရပ်သိမ်းခဲ့တာတော်ကြာ ... ခံစားချက်တွေ မထိန်းနိုင်ဘဲ ပွင့်ထွက်လာရင် နင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

သက်သက်မော်ကလည်း ဝင်ပြောလာသည်။ ဒါတောင် သင်တန်းပိတ်ရက်တွေမှာ အုပ်စိုးနှင့် နှစ်ယောက်တည်း တွေ့နေတာကို မသိကြသေး၍ဖြစ်၏။ သိလျှင်တော့ ဘယ်လောက်တောင် တားကြလိမ့်မယ် မသိချေ။

စကားအဆုံးမှာ မြူးခိုးက လေပူတစ်ချက်ကို သဲ့သဲ့မှတ်ထုတ်လိုက်ရင်း ...

“နင်တို့ ငါ့အတွက် ပြောတယ်ဆိုတာ ငါ နားလည်ပါတယ်၊ ငါလည်း နင်တို့ပြောသလိုမျိုး စဉ်းစားမိတယ်ဟ၊ အုပ်စိုးခံစားချက်တွေ ပွင့်ထွက်ပြီး ငါ့ကို ထပ်ဖွင့်ပြောလာရင် ငါ ဘယ်လိုလုပ်မလဲလေ”

“နင့်ကိုယ်နင် မေးကြည့်တော့ ... အဖြေက ဘယ်လိုထွက်လာမလဲ”

ယမင်းသူ အမေးကို မြူးခိုးက ခေါင်းခါလိုက်ရင်း ...

“ငါ့ကိုယ်ငါတောင် အဲဒီအဖြေကို ရှာမရပါဘူးဟာ”

“နင်တော့ ဒုက္ခပဲ မြူးခိုးရယ်”

သက်သက်မော်က ညည်းပြောပြောလိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ မြူးခိုးက မျက်နှာလေးကို တည်လိုက်ပြီး လေသံအက်အက်နှင့် ...

“နင်တို့ ဘာမှစိတ်မပူပါနဲ့ဟာ၊ အုပ်စိုးအကြောင်း ငါသိပါတယ်၊ သူ ငါ့ကို ဘယ်တော့မှ ထပ်ပြီးဖွင့်ပြောတော့မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး”

“အို”

စကားဝိုင်းလေးက ရေခဲပြင်ပမာ ရုတ်ချည်း အေးခဲတိတ်ဆိတ်သွားကြသည်။ အပြင်ဘက်မှာတော့ အပူမစင်နိုင်သည့် ဝတ်လျှပ်တွေတာ

၁၄၈

အုပ်ဖွဲ့ကာ ငယ်မီးထိုးလောင်ကျွမ်းနေကြဆဲ။

လောကသည် တစ်ခါတစ်ခါ ထိုသို့ သဘာဝမကျစွာ မျှတနေပါ

သေးသည်။

(၂၈)

“မြူဒိုး... မနက်ဖြန် သင်တန်းပိတ်ရက်နော်”

“သိပါတယ်၊ ခရစ္စမတ်နေ့ဆိုတာလည်း နင်မမေ့ခဲ့ဘူး”

“အေးပါ... ငါလည်း သိပါတယ်ဟ”

မနေ့က သူငယ်ချင်းတွေကြားထဲမှာပင် ထိုသို့ပြောခဲ့သေးသည်။
တခြားလူတွေ မခိုင်မိလိုက်ကြသော်လည်း သူတို့နှစ်ယောက်ကတော့ အချင်း
ချင်း နားလည်ကြ၏။

ခုလည်း မျှော်စင်ကျွန်းထဲက ဆုံနေကျနေရာလေးမှာ နှစ်ယောက်
သား ရောက်ရှိနေကြလေပြီ။ ရောက်ရောက်ချင်းမှာပင် မြူဒိုး အနည်းငယ်
အံ့သြတုန်လှုပ်သွားရသေး၏။ အုပ်စိုးက ကိုင်းအနက်ရောင် ပါဝါမျက်မှန်
တပ်လာ၍ဖြစ်သည်။

တစ်ခါက မိုးစုပြောခဲ့သော အုပ်စိုးရောဂါနှင့်ပတ်သက်သည့် စကား

များကိုလည်း ပြန်ကြားယောင်မိကာ မျက်နှာမပျက်အောင် မနည်းထိန်းချုပ်လိုက်ရရင်း ...

“အံ့မယ် ... နင်က မျက်မှန်တွေဘာတွေ တပ်လို့ပါလား၊ ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ”

အုပ်စိုးက ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်လိုက်ကာ ...

“ရင့်ကျက်လာတဲ့သဘောပေါ့ဟာ”

“ဘာရင့်ကျက်တာလဲ၊ မှန်ရင် မှန်တယ် ပြောစမ်းပါ”

“မှန်တာက ကြာပါပြီ၊ ငါ့ဟာငါ မတပ်ချင်လို့ မတပ်တာပါ။ ဒီမနက် စမ်းတပ်ကြည့်တော့ ပိုပြီး သန့်ခန့်သွားတယ်လို့ ယူဆမိလို့ တပ်လာတာဟာ ကြည့်ပါဦး ဘယ်လိုနေလဲ”

စကားအဆုံးမှာ မြူခိုးက မျက်နှာလေးကို မဲ့ရှုံ့လိုက်ရင်း စေ့စေ့ကြည့်၍ ...

“အေးဟ ... သေသေချာချာကြည့်ရင် အဘိုးအိုလေးနဲ့ အတော်တူတာပဲ”

“ဒါဆို ... ငါနဲ့ထိုင်နေတဲ့နင်က အဘွားအိုလေးနဲ့ တူနေမှာပေါ့”

“တော်ပါ၊ နင်ပဲ ငါ့ကို ဒီနေ့ ခရစ္စမတ်လက်ဆောင်ပေးမယ် ဆိုဘယ်မှာလဲ”

အုပ်စိုးက ပခုံးအသာတွန့်လိုက်ရင်း ...

“ဪ ... မြူခိုးကလည်း ခရစ္စမတ်လက်ဆောင်ဆိုတာ ညကျမှ ပေးရတာဟာ ညဘက်ကျမှ လာပေးမယ်လေ”

“ဟင် ... ဘယ်လိုလာပေးရမှာလဲ”

“နင့်အိမ်ကိုပေါ့ဟာ၊ ဘာလဲ လာပေးလို့မရဘူးလား”

မြူခိုးက စဉ်းစားလိုက်ရင်း ...

“ပေးတာက ပေးလို့ရပါတယ်၊ ဒါနဲ့ နင်က ဘယ်အချိန်လာမှာလဲ”

အုပ်စိုးက ...

“အရမ်းကြီး ညမနက်ပါဘူး၊ နင်တို့အိမ်ရှေ့ရောက်ရင် ဖုန်း လှမ်းဆက်လိုက်မယ်လေ”

“ပြီးရော ... ပြီးရော”

“ပေါ့ဦး ... ပေါ့ဦး”

“ဟင် ... ဘာပြောတာလဲ”

“ဟင် ... ဘဲပြောတာလား”

စကားအဆုံးမှာ မြူခိုးက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ အုပ်စိုးကို လှမ်းခိုက်လိုက်ပြီး ...

“ဪ ... နင်က ငါ့ကို လာနောက်နေတာပေါ့ဟုတ်လား”

“ငါ ဒီလိုမျိုး စခဲ့ နောက်ခဲ့ဖူးတာ နင်တစ်ယောက်တည်း ဂျိတာပါဟာ”

မြူခိုးက သက်ပြင်းခိုးချလိုက်ကာ ...

“အုပ်စိုး ... နင် ခုတစ်လော ကျန်းမာရေးကောင်းပါတယ်နော်”

ထိုစကားကြောင့် အုပ်စိုး ခုတ်ခနဲဖြစ်သွားပြီးမှ မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်လာကာ ...

“ဘာဖြစ်လို့ အဲလိုမေးတာလဲ မြူခိုး”

မြူခိုးက ချက်ချင်း ပျာပျာသလဲဟန်ဖြင့် ...

၁၅၂ ခိုးခိုင်း

“ဘာရယ်မှမဟုတ်ပါဘူး၊ နင် တစ်ခါက မူးလဲကျဖူးတော့ မေးကြည့်တာပါ”

ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်ပြီးမှ အုပ်စိုးက ...

“ခုလို စိတ်ပူပေးတာဆိုရင်တော့ ငါ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ငါ နေကောင်းပါတယ်ဟ၊ နင်နဲ့ ခုလိုရှိနေရင် ပိုလို့တောင် စိတ်ချမ်းသာသေးတယ်၊ ငါ ... ငါလေ နင့်ကို အရမ်း ...”

စကားကိုဖြတ်ထားလိုက်၍ မြူခိုးလည်း မကြားရဲသလို အသက်ကို အောင့်ထားလိုက်သည်။ အုပ်စိုးက ရင်ထဲအထိ ထွင်းဖောက်သွားနိုင်သော အကြည့်စူးစူးဖြင့်ကြည့်ကာ ...

“အရမ်းခင်တာပဲ မြူခိုးရယ်၊ နင်ဟာ ငါ့ရဲ့အကောင်းဆုံး သူငယ်ချင်းပါ၊ ကဲ ... ပြန်ကြရအောင်နော် မြူခိုး”

ချက်ချင်းကြီး ပြန်မည့်စကားပြောလာသဖြင့် မြူခိုး အံ့သြသွားကာ

“အစောကြီးရှိသေးတာကို ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

အုပ်စိုးက မျက်ခုံးပင့်၍ ...

“ဒီနေ့က နင့်ကို လက်ဆောင်ပေးဖို့ စီစဉ်ရဦးမယ်လေ၊ အဲဒါကြောင့် စောစောပြန်ချင်တာပါ”

ဘာမှပြောမနေတော့ဘဲ မြူခိုးက ထရပ်လိုက်သည်။ ခါတိုင်းလိုပဲ အမှတ်တရသေးသေးလေးတွေ ခွဲဝေယူရင်း အိမ်အပြန်လမ်းသည် တိတ်ဆိတ်ရီဝေလွန်းနေပြန်သည်။

(၂၉)

ည ...။

မြူတို့၏ ရနံ့ခိုးတို့ ပြီးပြန်ရိပ်ရိပ်ကျပျောက်နေသော ဒီဇင်ဘာ

(၂၅) ရက်နေ့ည။

ကွာရာသီချင်းသံများ၊ စုလစ်မွန်းချွန်ချွန် ဘုရားကျောင်းတို့သီချင်းခေါင်းလောင်းသံများ ချိုမြိန်တုန်ခါစွာ လွင့်ပါးနေသောည။

လမ်းမီး၏ အဝါလင်းလင်း အလင်းရိပ်အောက်တွင် နှင်းစက်များ ပြိုက်ယိုကျဆင်းနေပုံက ခရစ္စမတ်ညကို ပို၍တည်ကြည် ဆွတ်ယူစေသည်။ ကောင်းကင်ထက်၌ ကြယ်အစင်းစင်းတို့ကလည်း စုံညီစူးရှနေကြပြီ။ ဝှံ့တော်ဆီသွားလာနေကြသော လူများကလည်း လမ်းမများပေါ် ဆူဆူ လူလားလယ် လျက်။

ငှားလာသောကားကို လမ်းဘေး၌ ခဏရပ်ခိုင်းကာ ကားပေါ်မှ

ဆင်၍ ည၏အရသာကို အုပ်စိုး ခံစားနေမိသေး၏။ သူ့ရင်ထဲ၌ ဘယ်တော့မှ လွင့်ပျောက်မသွားနိုင်သော အရာတစ်ခုကလည်း တစ်ချက် တစ်ချက် ဖိုနုနု ငြိမ်သက်နေသလို တစ်ခါတစ်ခါမှာလည်း ဖွဖွလေးတုန်ခါကာ။

အုပ်စိုး ပြုံးလိုက်သည်။ “ကားပေါ်သို့ ပြန်တက်လိုက်ပြီး သွားမည် နေရာကို ဆက်မောင်းခိုင်းလိုက်၏။

လိုရာခရီးသို့ ရောက်ပါပြီ။ ကားဆရာကို အကူအညီတောင်းကာ သူ သယ်ဆောင်လာသောပစ္စည်းကို ခြံရှေ့၌ ချလိုက်၏။ ပြီး အိတ်ထဲမှ ဖုန်းကို ထုတ်လိုက်သည်။

ညဘက်ရောက်မှ အုပ်စိုးက လက်ဆောင်လာပေးမည်ဆို၍ မြူနိုး ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေမိသည်။ လက်ထဲမှာလည်း ဖုန်းကို မချတမ်းကိုင်ထားသဖြင့် မိခင်ဖြစ်သူကပင် မျက်စိစပါးမွေးစူးလာသည်ထင် ...။

“သမီး မြူနိုး ... ဒီည ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ခုချိန်ထိ မအိပ် နိုင်သေးဘဲ ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေတယ်”

မိခင်ဖြစ်သူကို ဟီးခနဲ ရယ်ပြရင်း မြူနိုးက ...

“မေမေကလည်း ဒီနေ့က ခရစ္စမတ်နေ့လေ”

“ဟဲ့ ... အဲဒါဘာဖြစ်လဲ၊ ခရစ္စမတ်နေ့ဆိုရင် ခုလိုမအိပ်ဘဲ ဖုန်း တိုင်ပြီး လမ်းလျှောက်နေရမယ်လို့ ညည်းကို ဘယ်သူက ပြောထားလို့လဲ”

“မပြောပါဘူး မေမေရဲ့ ... ဒီည သမီးသူငယ်ချင်းက ခရစ္စမတ် လက်ဆောင် လာပေးမယ်လို့ ပြောထားလို့ပါ”

ထိုစကားကြောင့် မိခင်ဖြစ်သူက နာရီတစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်

“ဒီအချိန်ကြီးကို ဘာလက်ဆောင်လာပေးမှာလဲ၊ ဟိုမှာ ဆယ် တစ်နာရီပဲ ထိုးတော့မယ်”

အမေးအဖြန်းထူနေသဖြင့် မြူနိုးလည်း စိတ်တိုလာရပြီး ...

“မေမေ မသိရင်အသာနေစမ်းပါ မေမေရယ်၊ ဒီကိစ္စမျိုးက လူငယ် တွေရဲ့ ဘာသာဘာဝကိစ္စတွေပါ”

မိခင်ဖြစ်သူက မျက်စောင်း ဝင့်ခနဲထိုးလိုက်သည်။ ဘာမှတော့ ပြန်မပြောတော့။ ထိုစဉ် လက်ထဲကိုင်ထားသောဖုန်းမှ မက်ဆေ့ရိန်းတုန်သံ ထွက်လာသည်။ ကဗျာကယာ ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ...

“ဒီညလိုပဲ နောင်ခရစ္စမတ်ညတွေတိုင်း သူငယ်ချင်းလေး ချင်းမြေ ပါစေ၊ လက်ဆောင်ကို ခြံရှေ့မှာ ထားခဲ့တယ်”

မြူနိုး အိမ်ထဲမှ ဒေရာသောပါး ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ ခုန်နေသော ရင် တလှုပ်လှုပ်ဖြင့် ခြံတံခါးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ...

“အို”

မျက်ရည်ကြည်တွေက ဟုတ်ခနဲ ရန်ငိုင်းတက်လာကာ ခုန်နေသော ရင်သည်လည်း မစဲတော့။ သူမမြင်လိုက်ရသည်က မီးရောင်စုံများ ထွန်းညှိ ထားပြီး လူတစ်ရပ်စာလောက်မြင့်မားသည့် ခရစ္စမတ်သစ်ပင်ကိုပဲ ဖြစ်လေ သည်။

ညသည် အလင်းရနံ့တို့ဖြင့် နွဲ့နွဲ့နေဆဲ။ ကောင်းကင်ထက်၌ ကြယ် ပြာလေးတို့ကလည်း ခိုက်ခိုက်တုန်နေလေသည်။ ထိုကောင်းကင်အောက် တစ်နေရာမှာတော့ ခရစ္စမတ်သစ်ပင်တစ်ပင်နှင့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်။

ယမင်းသူ၏စကားအဆုံးမှာ မြူခိုးက ...

“ဪ... ငါ အပြင်သွားနေရင် နင်တို့နဲ့လွဲမှာစိုးလို့ပါဟာ”

“ခုလည်း လွဲတာပဲလေ၊ နေစမ်းပါဦး မြူခိုး ... နင် ဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာလဲ”

သက်သက်မော်အမေးကို မြူခိုးက နဝေတိမ်တောင်ပုံစံလေးနှင့်...

“အာ ... ငါက ဘာတွေလုပ်နေလို့လဲ ... ဟို”

စကားမဆုံးခင်မှာဘဲ ယမင်းသူက ဖြတ်၍ ...

“လျှောက်ပြီးဖို့ ကျိုးစားမနေနဲ့ မြူခိုး၊ နင် သင်တန်းပိတ်ရက်တိုင်း မျှော်စင်ကျွန်းမှာ အုပ်စိုးနဲ့ ချိန်းတွေ့နေတယ်ဆိုတာ ငါတို့သိပြီးပြီ”

ထိုစကားကြောင့် မြူခိုးမျက်နှာပေါ် သွေးရောင်လွှမ်းသွားရင်း ...

“နင်တို့ဇာလည်း ချိန်းတွေ့တာတော့ မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ ချိန်းတွေ့ရ အောင် သူနဲ့ငါက သမီးရည်းစားမှ မဟုတ်တာ”

“ဪ... ဒါဆို သမီးရည်းစားမဟုတ်တဲ့သူက ခရစ္စမတ်သစ်ပင် လက်ဆောင်တွေ ဘာတွေ ပေးလို့ပါလား”

“ဟင် ... နင်တို့ အကုန်သိနေတယ် ... ဟုတ်လား”

အံ့ဩဟန်လေးဖြင့် ပြန်မေးလိုက်သောစကားကြောင့် ယမင်းသူက

“သိတာပေါ့ဟ ... နင့်အမေက နင့်ကို အိမ်ထောင်ပြုစေချင်နေ တာလေး တစ်ချက်မေးလိုက်ရုံနဲ့ အကုန်ကျလာတာ”

ဒီလောက်ဆို သဘောပေါက်သွားရလေပြီ၊ တော်တော် ပါးစပ်မဟုတ် သည့် မာတာမိခင်ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် မြူခိုးလည်း သက်ပြင်းအသာချလိုက်ရင်း ...

(၃၀)

တွေ့တွေ့ချင်းပင် မျက်နှာတွေက ရှစ်ခေါက်ချိုးနေကြသည်ကို မြူခိုး ရိပ်မိလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် မျက်နှာချိုသွေးကာ လေပြေလေးနှင့် မေးလိုက်ရ၏။

“ဟဲ့ သက်သက်မော် ... နင်တို့နှစ်ယောက် မနေ့က ငါ့အိမ်ကို လာသွားတယ်ဆို”

“အေး ... ဟုတ်တယ်”

သက်သက်မော်က အသံပြတ်နှင့်ပြန်ဖြေသည်။ မြူခိုးက ...

“လာမယ်ဆိုလည်း ဖုန်းကြိုဆက်လိုက်တာမဟုတ်ဘူး၊ နင်တို့က လည်း”

“မြူခိုး ... နင် ပိတ်ရက်တွေမှာဆို အမြဲ အိမ်မှာရှိတာပဲဥစ္စာ၊ ငါတို့ ဘယ်တုန်းက ဖုန်းဆက်ပြီးမှ လာဖူးလို့လဲ”

“သိပြီးပြီဆိုရင်လည်း ပြီးရောလေ၊ ဒါပေမဲ့ ငါနဲ့အုပ်စိုး ချိန်းတွေ့တယ်ဆိုပေမယ့် သာမန်သူငယ်ချင်းပုံစံမျိုး တွေ့တာပါ။ ပြီးတော့”

“တော်တော့ မြူခိုး... ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး နင့်ကို ငါတို့ မဖြစ်သင့်တာတွေမဖြစ်ရအောင် အစကတည်းက တားပြီးသားနော်၊ အုပ်စိုးကို ငါတို့လည်း ခင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုမှ ရှေ့ဆက်ဖို့ မဖြစ်နိုင်တာပဲဟာ၊ နင် သူ့ကိုချစ်လိုက်ရင် တစ်သက်လုံးခံစားနေရမှာဟာ၊ ခံစားချက်ကို အလောက် ဦးစားမပေးပါနဲ့ဟာ၊ တစ်ခါတစ်ခါ ဘဝရဲ့ရှေ့ရေးကို ဦးနှောက်နဲ့လည်း စဉ်းစားရတယ်ဟ”

ယမင်းသူစကားအဆုံးမှာ သက်သက်မော်ကလည်း...

“ဟုတ်တယ် မြူခိုး... နင့်ကိစ္စကို ရပ်လိုက်သင့်ပြီ၊ နင်လည်း စဉ်းစားတတ်တဲ့ မိန်းကလေးပဲဟာ၊ နင့်ရင်ထဲမှာ ဘာရှိနေတယ်ဆိုတာ ငါတို့သိပေမယ့် အဲဒီကိစ္စမှာတော့ မလိုက်လျောပေးနိုင်ဘူး မြူခိုး၊ နင် ရှေ့ဆက်တိုးမယ်ဆိုရင် ငါတို့ရတဲ့နည်းနဲ့ တားရလိမ့်မယ်”

အဝေးကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ရင်း မြူခိုးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို လှိုက်လှိုက်မောမော ချလိုက်သည်။ ပြီးမှ ယမင်းသူတို့တက်လျဉ်းကာ...

“နင်တို့ပြောတာတွေကို ငါနားလည်ပါတယ်၊ ငါ့အတွက် ပြောနေတယ်ဆိုတာလည်း သိပါတယ်၊ ငါ့ကို ခဏရှေးသွပ်မိတယ်လို့ပဲ သဘောထားပေးကြပါဟာ”

“ဒါဆို... နင်က ဘာဆက်လုပ်မှာလဲ”

မြူခိုးက ပင့်သက်ကို မျှင်းရှိုက်ရင်း...

“ငါလည်း မဖြစ်နိုင်မှန်းသိလို့ ရပ်မယ်ဆိုပြီး ကြိုးစားခဲ့တာ အကြိမ်

ကြိမ်ပါ၊ ဒါပေမဲ့ နှလုံးသားရဲ့အလိုဆန္ဒကို ဦးနှောက်က မတားဆီးနိုင်ခဲ့တာ၊ ခုတော့ ငါ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီ”

“နင့်ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြောပြစမ်းပါဦး”

ယမင်းသူအမေးကြောင့် မြူခိုးက...

“ငါ့ကို ဒီနေ့တစ်ရက်တော့ အုပ်စိုးနဲ့ ပေးတွေ့ဟာ၊ ငါ သူ့ကို ရိုးရိုးလေးပဲ ပြောလိုက်မယ်၊ ငါ့မှာ အိမ်က လက်ထပ်ပေးမယ့်လူရှိလို့ နင်နဲ့ ဒီလို ထပ်မတွေ့နိုင်တော့ဘူးလို့”

“ကောင်းတယ်... ပြောတဲ့အခါတော့ ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောနော်၊ မျက်ရည်ဝဲပြီး အသံပျော့လေးနဲ့ လုပ်မနေနဲ့”

“အေးပါဟာ”

“ငါလည်းပြောဦးမယ် မြူခိုး၊ နင်နဲ့အုပ်စိုးတွေ့တာ ဒီတစ်ခါ နောက်ဆုံးဖြစ်ပါစေနော်၊ နောက်တစ်ခါ ထပ်တွေ့မယ်ဆိုရင်တော့ အုပ်စိုးရဲ့ အကြောင်းကို နင့်မိဘတွေဆီ ငါတို့သွားပြောလိုက်မှာ”

နှစ်ယောက်စလုံးက ပြင်းပြင်းထန်ထန်ပင် ပြောနေသည်။ ကိုယ့်အတွက်ပြောနေမှန်းသိ၍ မြူခိုးလည်း စိတ်မကွက်မိတော့ဘဲ...

“အေးပါဟာ... ငါ ခုပဲ အုပ်စိုးဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး တစ်နေရာမှာ ချိန်းလိုက်မယ်၊ ပြီးရင် ခုနက ငါပြောခဲ့သလိုပဲ ပြောလိုက်မယ်လေ”

“အဲဆိုလည်း ဆက်လိုက်”

ဖုန်းထုတ်ကာ အုပ်စိုးဖုန်းဆီ ခေါ်လိုက်သည်။ မရ၊ တစ်ဖက်က ဖုန်းပိတ်ထားသည်ဟုပဲ ဖြေနေသည်။ ထို့ကြောင့် မြူခိုးက...

“ဖုန်းပိတ်ထားတယ်ဟာ၊ သူထိုင်တတ်တဲ့ ကင်တင်းဘက် ဆာ

သွားကြည့်ရအောင်”

“အေး... သွားတာပေါ့”

ကိစ္စကို မြန်မြန်ပြတ်စေချင်နေသော ယမင်းသူတို့က လိုလိုလားလားပင် လိုက်လာသည်။

သို့သော် ထိုကင်တင်းရောက်ပြန်တော့လည်း အုပ်စိုးကို မတွေ့ရချေ။ ဖိုးကုလားတစ်ယောက်ကိုသာ ငှူကြီးထိုင်နေတာ တွေ့လိုက်ရ၏။

မြူခိုးက ...

“ကိုဖိုးကုလား... တခြားလူတွေရော”

“ဖော်မင်းတို့အတွဲက ဘယ်ဆိုလဲမသိ ထွက်သွားတယ်ဗျ၊ မာယာတလည်း ဘာကိစ္စရှိလို့ဆိုလား... ဒီနေ့ သင်တန်းကိုမလာဘူး”

တော်တော်ရေရာတိကျသည့် အဖြေဖြစ်သည်။ ရှင်ကော ဒါဆို ဒီမှာ ဘာထိုင်လုပ်နေတာလဲ မေးလိုက်လျှင်ပင် မကောင်း။

မြူခိုးက ကိုယ်သိချင်တာကိုပဲ မေးလိုက်ပါသည်။

“ကျွန်မက အုပ်စိုးနဲ့တွေ့ချင်လို့ပါ၊ ဖုန်းဆက်တော့လည်း ပိတ်ထားလို့”

ဖိုးကုလားက မျက်နှာမကောင်းဟန်နှင့် လေပူကြီးကို အရင် မှတ်ချလိုက်သည်။ ပြီးမှ ...

“အုပ်စိုး သင်တန်းလာမတက်ဘူး မြူခိုး၊ ဖုန်းဆက်လို့လည်း ရမှာမဟုတ်ဘူး”

“ရှင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

အတန်ကြာ နှုတ်ဆိတ်နေပြီးမှ ...

“မနေ့ည ဆယ့်နှစ်နာရီလောက်က ဒီကောင် ပြန်မူးလဲတယ်၊ ခုဆေးရုံပြန်တင်ထားရတယ်ဗျ”

“ရှင်”

မြူခိုး အလန့်တကြား ရေရွတ်လိုက်မိသည်။ ဆယ့်နှစ်နာရီဆိုတော့ သူမအိမ်ကအပြန်မှာ ဖြစ်တာပေါ့၊

ထိုအတွေးနှင့် မြူခိုး စိတ်ပူသွားကာ ...

“အဲဒီအကြောင်းကို ဘယ်သူပြောတာလဲဟင်၊ ခုကော သူ သူက ဘယ်ဆေးရုံမှာလဲ”

“ဒီမနက် သူ သတိပြန်လည်လာတော့မှ သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ ဖုန်းဆက်ပြောတာ၊ အရင်ဆေးရုံမှာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်ဆေးရုံမှာလဲဆိုတာလည်း မပြောဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ကိုလည်း လိုက်မရှာပါနဲ့တဲ့၊ သူ ငါးရက်တစ်ပတ်လောက်နေရင် သင်တန်းပြန်တက်မယ် ပြောတယ်”

“ဒါဆို ဖုန်းပိတ်ထားတာကရော”

မြူခိုး၏အမေးကို ဖိုးကုလားက ...

“မြူခိုး ဆက်မှာစိုးလို့နဲ့ တူပါတယ်၊ ဒီကောင်က သူ့အကြောင်း မြူခိုး ဘာမှမသိထားဘူးလို့ ထင်ထားတာလေ၊ အဲဒါ သူ့ကိုမတွေ့လို့ မြူခိုး လာမေးရင်တောင် အရေးပေါ်ခရီးတစ်ခု ထွက်သွားတယ်လို့ပဲ ဖြေလိုက်ပါဆိုပြီး မှာသွားတယ်”

“ဪ”

နာနာကျဉ်ကျဉ်ပင် ရေရွတ်လိုက်မိသည်။ ဒီအတိုင်းဆိုလျှင် လောလောဆယ် ဘာမှထပ်လုပ်၍မရနိုင်တော့၊ ဖိုးကုလားကို နှုတ်ဆက်ပြီး

၁၆၂ ဇန်နဝါရီ

ပြန်ခဲ့ကြသည်။

အပြန်မှာ မြူရီးက သက်သက်မော်နှင့် ယမင်းသူကို ခပ်စိန်းစိန်း

ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ကဲ...ခု နင်တို့ဖြစ်စေချင်သလို တစ်ဝက်လောက်တော့ ဖြစ်သွား

ပြီမဟုတ်လား”

နှစ်ယောက်စလုံး ဘာမှ ပြန်မပြောကြချေ။ မြူရီးလည်း ဝမ်းနည်း

ကျိုးကြေသွားသောစိတ်ဖြင့် နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်သည်။



(၃၁)

နယူးရီးယားညသည် နှင်းရည်စက်လက်ဖြင့် ရွှဲရွဲရှိနေပါသည်။ နှစ်ဟောင်းကိုနှုတ်ဆက်ကာ နှစ်သစ်ကို ကြိုဆိုကြမည့် လူများလည်း လမ်းပေါ်မှာ၊ ကားပေါ်မှာ၊ ဆိုင်တွေထဲမှာ ပျော်ရွှင် ရင်ခုန်နေကြပါလိမ့်မည်။ မာယာပြက္ခဒိန်အရ ကမ္ဘာ့ဖျက်မည်ဟုဆိုသော ကာလကိုလည်း လွန်မြောက်ခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

အပျော်စက်လက်ဖြင့် ကျော်ဖြတ်ရမည့် ခုလို ရင်ခုန်လှိုက်မောဖွယ်ရာ ညမျိုးမှာတောင် မြူရီးတစ်ယောက် သူမ၏အခန်းလေးထဲ ငြိမ်ဆိတ်စွာ ရှိနေပါသည်။ ယခင်နှစ်တွေကတော့ ဒီလိုညမျိုးကို သူငယ်ချင်းတွေနှင့်အတူ ပျော်ပျော်ကြီး ကူးဖြတ်ခဲ့သော်လည်း ဒီနှစ်မှာတော့ သူမအတွက် အဖျော်ဆိုတာဘာလဲဟု မေးစရာဖြစ်နေသည်။ ပြယ်လွင့်မှုန်ဝါးနေသည့် အတွေးခံစားချက်တွေနှင့် ကိုယ့်အသက်ရှူသံပဲ ကိုယ်ပြန်နားထောင်နေပါသည်။

ခရစ္စမတ်နေ့လွန်ပြီး နောက်နေ့မှစ၍ အုပ်စိုးသီ နေ့တိုင်း ဖုန်းဆက်ကြည့်သည်။ ပြန်ဖြေသည်က ခါတိုင်းလိုပဲ စက်ပိတ်ထားသည်တဲ့လေ။

သူမ အုပ်စိုးနှင့် တွေ့ချင်နေမိသည်။ မပြောမပြီးသော စကားတို့ကို အာခေါင်အက်အက်နှင့်ပြောရမိမိမည်။ ထိုသို့သော နှစ်ဖက်လွန်ဆွဲနေသည့် အတွေးမှိုင်းမှိုင်းတွေနှင့် သူမ ဘယ်လိုပျော်ရွှင်နိုင်မည်နည်း။ ထို့ကြောင့် ကိုယ်ပိုင်အခန်းလေးထဲမှာ အသံတိတ် ထိုင်နေမိခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

နာရီလက်တံတွေကလည်း တရွေ့ရွေ့နှင့် အနာဂတ်ဆီသို့ မောင်းနှင်နေကြသည်။ သူမ၏ရင်ဘတ်ထဲမှာလည်း ပြန်ဆက်မရသည့်အက်ကြောင်းတွေက တစ်ထပ်ပြီး တစ်ထပ်ပေါ့။

ဆယ့်နှစ်နာရီ ထိုးပြီ။ အရပ်လေးမျက်နှာမှ လွင့်ပျံ့ထွက်လာသော ဟက်ပီးနယူးရီးယားဆိုသည့်အသံတွေကလည်း သူမ၏အခန်းလေးထဲသို့ ထိုးခွံဝင်ရောက်လာကြသည်။ သို့သော် သူမ၏မျက်နှာကတော့ ဟက်တီရေခဲပြင် ဖြစ်၏။ သူမအတွက် နှစ်သစ်ဆိုတာ ပျော်ရွှင်ဖွယ်ရာလည်း မဖြစ်နိုင်ပြီ။ သူမအတွက် ဆုတောင်းပေးမည့်လူလည်း မရှိ။

ထိုစဉ် သူမ၏ဖုန်းဆီသို့ မက်ဆေ့ချ် တစ်စောင်ဝင်လာသံ ကြားသဖြင့် ကမန်းကတန်းယူကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်”

အံ့သြမှုတွေက ဆွတ်ဆွတ်ဖြူသွားရ၏။

“ဟက်ပီးနယူးရီးယားပါ မြူနိုး”

တဲ့။ အုပ်စိုးပို့လာခြင်း ဖြစ်၏။ တစ်ဆက်တည်းပင် အချို့သော အတွေးကြောင့် ရင်ထဲမှာ လေးလံပြာနှမ်းသွားရပြန်၏။ ဒီလိုညမျိုးမှာမှ

ချစ်ရသူကို ခိုဝေမိုက်မှောင်စကားလုံးတွေနဲ့ နင်းချေပစ်ရမှာတဲ့လားကွယ်။

စိတ်ကိုတင်းကာ အုပ်စိုးဆီ ဖုန်းပြန်ခေါ်လိုက်၏။ အုပ်စိုးက ချက်ချင်းပဲ ...

“ငါက နင် အိပ်နေပြီလို့တောင် ထင်တာ”

“မအိပ်ပါဘူး ... ငါ နင့်ဆီက ဖုန်းကို မျှော်နေတာပါ”

“အလဲ့ ... မြူနိုး ... ငါ အပျော်လွန်ပြီး ရူးသွားဦးမယ်နော်”

စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိသော်လည်း မြူနိုးက အသံကို တည်မတ်လိုက်ပြီး ...

“ခဏလေး အုပ်စိုး ... နင့်ဖုန်းကို မျှော်တယ်ဆိုတာက ငါ ပြောစရာရှိလို့ပါ။ လေးရက်လုံးလုံး ငါဆက်တာလည်း မရဘူးလေ”

“ဪ ... အဲဒါလား။ ငါ ခရီးသွားနေလို့ ဖုန်းပိတ်ထားခဲ့တာပါ။ ငါ့ဖုန်းက နယ်မှာဆို မမိဘူးလေ”

“ဟုတ်လား ... ငါကတော့ လောလောဆယ် နင့်ကို ဟက်ပီးနယူးရီးယားလို့ ပြန်နှုတ်မဆက်နိုင်ဘူး အုပ်စိုး”

“ဟင်”

အံ့သြမှင်တက်သွားပုံပေါ်သည်။ မြူနိုးကပဲ အံ့ကြိတ်ကာ ...

“ဟုတ်တယ် အုပ်စိုး ... ငါ့မိဘတွေ ငါ့ကို တခြားလူတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ပေးဖို့ စီစဉ်နေကြပြီလေ။ နင်နဲ့ငါကလည်း ဘာမှမဟုတ်ဘဲ တွဲနေတော့ ကြာရင် ငါ့အတွက် အဲဒီကိစ္စဟာ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ပြောစရာရှိလာနိုင်တယ်လေ။ အဲဒါကြောင့် နင်နဲ့ငါ ထပ်မတွေ့ချင်တော့ဘူးလို့ ပြောမလို့ပါ။ ငါ့ကိုနားလည်ရင် ငါ့ဆီကို ထပ်မလာပါနဲ့တော့ဟာ”

အတန်ကြာငြိမ်သက်နေပြီးမှ အုပ်စိုးဆီမှ အသံအက်အက် ထွက်လာသည်။

“အဲဒီလူကိုရော နင် လက်ခံနိုင်လို့လား”

“ငါ့အမြင်အရတော့ ဘာမှ လက်မခံနိုင်စရာမရှိတဲ့ လူမျိုးပါ။ ခုလည်း ငါ့အဖေက နင်နဲ့ငါပတ်သက်မှုကို တစ်မျိုးထင်ပြီး ငါ့ကို အတင်းအကျပ်ထားကြတယ်။ နင်ပေးခဲ့တဲ့ ခရစ္စမတ်သစ်ပင်ကိုတောင် ငါ့အဖေ ဓားနဲ့ခုတ်ပြီး လွှင့်ပစ်လိုက်ပြီ”

“အို”

နာကြည်းပြွမ်းတီးစွာ ရေရွတ်လိုက်သံဖြစ်သည်။ မြူဒိုးလည်း နှုတ်ခမ်းကို ပြတ်လုမတတ် ကိုက်ရင်း...

“အုပ်စိုး ... ငါ ခုပြောနေတာတွေကို နားလည်လက်ခံတယ် မဟုတ်လားဟင်”

“လက်ခံပါတယ် မြူဒိုးရယ်၊ လက်မခံရအောင်လည်း ငါ့မှာ ဘာတောင်းဆိုစရာမှ မရှိတူးလေ။ ငါလေ နင်မတွေ့ချင်ဘူးဆိုရင် သင်တန်းလည်း လာမတက်တော့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ တစ်ခုတော့ တောင်းဆိုပါရစေ”

“ပြောလေ”

“ငါ ... ငါ ... နင်နဲ့ ချစ်သူများနေကျရင် နောက်ဆုံးတစ်ကြိမ် လောက် တွေ့ပါရစေ။ ငါ့အတွက် မလိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းတစ်ခုကို နင့်ကို လက်ဆောင်ပေးခဲ့ချင်လို့ပါ။ နင့်အတွက်တော့ လိုအပ်မယ်လို့လည်း ထင်တယ်လေ။ အဲဒီတစ်ခါ တွေ့ခွင့်ရရင် ငါ သေ အဲ ... အရမ်းပျော်မှာပဲ မြူဒိုးရယ်၊ နင်

လာနိုင်မလား ဟင်”

ရင်ထဲမှာ ဆို့ကျဉ်လျက် မျက်ရည်တို့က ရစ်ဝိုင်းလာကြသည်။ ကိုက်ထားသော အောက်နှုတ်ခမ်းကလည်း သွေးစိမ်းရှင်ရှင်ပင် စိုနေလေပြီ။

မျက်စိကိုစုံမှိတ်လိုက်ရင်း မြူဒိုးက ...

“အေးလေ ... အဲဒီနေ့ ညနေခြောက်နာရီကျရင် နင်နဲ့ငါ အတူထိုင်ဖူးတဲ့ မျှော်စင်ကျွန်းထဲက ဆိုင်လေးမှာတွေ့မယ်၊ ဒါပဲနော် ... ဂွတ်နိုက် အုပ်စိုး”

ရင်ထဲမှာ မွန်းကျပ်ကာ လည်ချောင်းတွေ တစ်ဆို့ပြီး စကားမပြောနိုင်သဖြင့် ဖုန်းချရန် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

အုပ်စိုးဆီက သက်ပြင်းပါးပါးချသံနှင့်အတူ ...

“ဂွတ်လပ်(ခ) ဂွတ်မောနင်းပါ မြူဒိုး”

‘တူ တူ တူ တူ’

အဆက်အသွယ်နှစ်ခုက တစ်ဘဝစာ ပြတ်တောက်သွားကြသလိုမျိုး ပြတ်တောက်သွားလေပြီ။

ဖုန်းကို အသာချပြီး မြူဒိုးထရပ်လိုက်၏။ ပြီး အခန်းထောင့်မှာရှိနေသည့် ခရစ္စမတ်သစ်ပင်ဆီသို့သွားကာ မီးလုံးလေးတွေကို လင်းစေလိုက်သည်။

ဖြန့်ဖြာလင်းလာသော ခရစ္စမတ်သစ်ပင်လေးဘေးမှာ ထိုင်ချရင်း ရှိုက်ကြီးတင်ငိုချလိုက်ဖို့ပဲ မြူဒိုး တတ်နိုင်ပါတော့သည်။

နယူးရီးယားဆိုတာ အသည်းကွဲရတဲ့ ရာသီတဲ့လားကွယ် ...

JANUARY

FEBRUARY ... 13

စကားလုံးတွေ မိုးခေါင်မယ်အရပ်ကိုမှ
ချစ်သူရေ ဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့လာခဲ့တယ်၊
ဘယ်လိုခေါက်ခေါက်
ကျလာတဲ့အန်စာတုံးက နံပါတ်ပျောက်နေပြန်တော့
ရထားဥဩသံလေးက ပြုံးတယ်၊
လာခဲ့ပါတယ်
လမ်းဖြတ်ကူးလာတဲ့ နှလုံးသား မီးစိမ်းမပြောင်
ပြန်ပါတော့မယ်၊
ပင်လယ်ကိုလှမ်းကြည့်တော့လည်း
မေးခွန်းတွေက ငွေ့လို့
တောင်တွေပေါ်မှာလည်း
မေးခွန်းတွေက ဆိုင်းလို့ ညိုလို့၊
ဒီလိုနဲ့ပဲ ကြာသွားမှာပါ
အလွမ်းဆိုတဲ့ စိတ်ကလေးကို
ချစ်သူနဲ့ ခွဲဝေယူရင်းပေါ့။

(၃၂)

ဖေဖော်ဝါရီ (၁၄) ၏ ညနေခင်းသည် မှော်ဆန်သော ချောက်ကလတ်
သံစဉ်များဖြင့် ခမ်းနားနေပါသည်။ အမျိုးအမည်မသိ ငှက်တွေခတ်မှ အချစ်
သီချင်း ရင့်ကျူးနေသံများကိုလည်း ကြားရသလို ရှိ၏။ ဟိုးအဝေးမှာလည်း
တိမ်ဖြူတိမ်ကွဲတို့က လွင့်ကာ ဝဲကာ။

တိတ်ဆိတ်သော ကန်စပ်မှဆိုင်လေးမှာထိုင်ရင်း ရေပြင်၏တစ်ဖက်
မှ ကရဝိတ်မောင်နှံကို သူစူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေမိသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ
အကြည့်ကို လှိုင်းကြပ်ခွပ်ကလေးများထနေသော ကန်ရေပြင်ဆီသို့လည်း
ပို့၏။ စားပွဲတစ်ဝိုင်းစာဆီ အမိုးမိုးထားသော ဆိုင်လေးထဲမှာတော့ သူတစ်
ယောက်တည်း ရှိနေပါသေးသည်။

မဖီးမသင်၊ မညှပ်ဘဲ ထားခဲ့လို့လားမသိ။ သူ၏ ငှက်လန်ကြည့်သော
ဆံပင်တို့သည် လေအစီးမှာ မညီမညာ လွင့်ဝဲသွားတတ်သေးသည်။ ပွ

ယောင်းသော ရှုပ်အင်္ကျီလက်ရှည်ကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ပါဝါထူထူ မျက်မှန်
နောက်မှ သူ့မျက်လုံးတွေကလည်း ခိုဝှေ့အေးဖျော့နေကြ၏။

သူ သက်ပြင်းချရင်း သူ့ပတ်ဝန်းကျင်လေးကို ကြည့်ပြန်သည်။
သူ့ရှေ့စားပွဲပေါ်မှာတော့ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်တစ်အုပ်၊ ဖုန်းတစ်လုံးနှင့် အေးစက်
နေပြီဖြစ်သော ကော်ဖီတစ်ခွက်သာရှိ၏။ ထို့နောက် စားပွဲခုံကိုမှီ၍ ထောင်
ထားသော ဂစ်တာလေးတစ်လုံးအပြင် သူ့ပတ်ဝန်းကျင်သည် အထီးတည်း
ငြိမ်သက်နေပါသည်။

ထိုစဉ် နောက်နားဆီမှ ကြားလိုက်ရသော ခြေသံဖွဖွကြောင့် သူ
ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားရသည်။ အလွတ်ရနေသော ထိုခြေသံပိုင်ရှင်ကို သူ မမှတ်မိ
စရာမရှိချေ။

သူ့မလာပြီ၊ ရေပြင်ပေါ် ခဲတစ်လုံးပစ်ချလိုက်သကဲ့သို့ သူ လှုပ်ရှား
သွား၏။ လှည့်တော့မကြည့်ဖြစ်။ သို့သော် ရနံ့ပါးပါးလေးက တဖြည်းဖြည်း
ပို၍ နီးကပ်လာပြီး ...

“အုပ်စိုး... နှင့် ရောက်နေတာကြာပြီလား”

ရှေ့တည့်တည့်ရောက်၍ မေးလိုက်တော့မှ သူပြုံးလိုက်သည်။
အားယူကာ ပြုံးလိုက်ရသော လျော့ရဲရဲအပြုံးမျိုးလည်း ဖြစ်၏။ သို့သော်
သူ့အပြုံးထဲတွင် တစ်ဖက်သားနားလည်ခံစားရနိုင်သည့် သတိရခြင်းတို့က
ထုံဖွန်းပျော်ဝင်နေသည်။

“အချိန်ဆိုတာဟာ ငါ့အတွက် ဒီလောက် အရေးမပါတော့ပါ
ဘူးဟာ။ ထိုင်လေ မြူနိုး... ဘာသောက်ဦးမလဲ”

ကောင်မလေးက ဝီထိုင်ပြီး သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက် အကဲ

ခတ်လိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ ...

“မသောက်တော့ပါဘူး။ နှင့် တွေ့ချင်တယ်ဆိုလို့ ငါလာခဲ့တာ”

“အဲဒီအတွက် ကျေးဇူးပါပဲဟာ။ ဒါနဲ့... နှင့် စေ့စပ်လိုက်ပြီလား”

ကောင်မလေးမျက်နှာက ကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။ ပြီးမှ ...

“အဲဒီကိစ္စက နှင့်အတွက် သိပ်အရေးမပါမယ် မထင်ပါဘူးဟာ။
ဒါနဲ့... နှင့် ငါ့ကိုတွေ့ချင်တဲ့ကိစ္စက”

“လက်ဆောင်လေးတစ်ခု ပေးချင်တာရယ်၊ ပြီးတော့ နှင့်ကို ဇာတ်
လမ်းလေးတစ်ပုဒ် ပြောပြချင်လို့”

“ဟင်... ဘာဇာတ်လမ်းများလဲ”

“ဒီနေ့ဟာ ချစ်သူများနေ့ဆိုတဲ့ ဗယ်လင်တိုင်းဒေး (Valentine
day) နေ့၊ ဒီနေ့မှာ ချစ်သူတွေ၊ မောင်နှမတွေ၊ သားအမိ သားအဖတွေ၊
မိသားစုဝင်တွေဟာ သူတို့ချစ်တဲ့သူတွေကို ချစ်ခြင်းအထိမ်းအမှတ်အနေနဲ့
လက်ဆောင်တွေ ပေးကြလေ့ရှိတယ်။ ငါက နှင့်ကို ကြီးကြီးမားမားလက်
ဆောင်တွေ မပေးနိုင်တော့ လောလောဆယ် အဲဒီဗယ်လင်တိုင်းနေ့ ဘယ်လို
ဖြစ်ပေါ်လာတာလဲဆိုတာလေးကို လက်ဆောင်အနေနဲ့ ပြောပြချင်တယ်။
နားထောင်မလား မြူနိုး”

“အင်း... နားထောင်မယ်လေ၊ ငါ စိတ်ဝင်စားပါတယ်”

ကောင်မလေးစကားအဆုံးမှာ သူက အကြည့်ကို ကန်ချောင့်သို့
ပို့လိုက်သည်။ ပြီး မတိုးမကျယ်လေသံဖြင့် ...

“တကယ်တော့ ဗယ်လင်တိုင်းဆိုတာ သူတော်စင်ဘုန်းကြီးပေးခဲ့
ရဲ့နာမည်ပါ။ အင်း... ပြောရရင် ဘီစီ (၄) ရာစုရဲ့ အစောပိုင်းကာလတွေ

တုန်းက ရောမမှာ ‘လူပါးကာလီ’ ဆိုတဲ့ နွေဦးပွဲတော်ကို ဖေဖော်ဝါရီ (၁၅) ရက်နေ့ရောက်တိုင်း ကျင်းပလေ့ရှိတယ်။ အဲဒီပွဲတော်ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ တိုင်းသူပြည်သားတွေ များပြားပြီး တိုင်းပြည်စည်ပင်လာဖို့အတွက် အမျိုးသမီးတွေ ပဋိသန္ဓေအောင်ဖို့အတွက်ပဲ။ ပွဲတော်ကျင်းပပုံက ဆယ်ကျော်သက်မိန်းမပျိုရဲ့နာမည်တွေကို ရေးထားတဲ့ မဲလိပ်တွေကို အမျိုးသားတွေက မဲနှိုက်ရတယ်။ အဲဒီယောက်ျားက ကိုယ်မဲပေါက်တဲ့မိန်းကလေးကို တစ်နှစ်တာ ပေါင်းသင်းခွင့်ရပြီး နောက်တစ်နှစ် ထပ်မဲနှိုက်ရပြန်တယ်”

“အို”

“ဟုတ်တယ် မြို့နဲ့... အဲလို အမျိုးသမီးတွေအပေါ် ရက်စက်တဲ့ အလေ့အထကြောင့် ဘုရားကျောင်းက ဘုန်းကြီးတွေဟာ ဒီအလေ့အထကို အဆုံးသတ်ဖို့ နည်းလမ်း ရှာလာကြတယ်။ ပြောရရင် အဲဒီအလေ့အထက ရောမမှာ နှစ်ပေါင်း (၈၀၀) တောင်ကျော်လာခဲ့ပြီလေ။ ဒါနဲ့ ပုတ်ရဟန်းမင်းကြီး ‘ဂလက်ဆီးယက်စ်’ က မဲလိပ်တွေထဲမှာ အမျိုးသမီးရဲ့နာမည်တွေအစား သူတော်စင်တွေရဲ့နာမည်ကို ရေးပြီး အမျိုးသမီးရော အမျိုးသားပါ မဲနှိုက်စေတယ်။ မဲပေါက်တဲ့သူကို ပေါက်မဲထဲက သူတော်စင်အတိုင်း တစ်နှစ်ပတ်လုံး ကျင့်ကြံနေတိုင်စေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုပြောင်းလဲလိုက်တာကို အမျိုးသားတွေက မကျေနပ်ကြဘူး။ မကြိုက်ကြဘူး။ သူတို့အတွက် ခွင့်ပိတ်သွားလို့နဲ့ တူပါတယ်”

ပြောရင်း သူ ပြုံးလိုက်တော့ ကောင်မလေးကလည်း ပြုံးသည်။ သူ စကားဆက်လိုက်၏။

“နောက်ပိုင်းမှာတော့ (Lugercus) နတ်ဖုရားကို ပူဇော်ကျင်းပ

နေတဲ့ပွဲတော်အတွက် တစ်ယောက်ယောက်ကို နာယကထားပြီး ဦးဆောင်စေပါတယ်။ အဲဒီမှာ ဦးဆောင်ရတဲ့သူကတော့ ဘုန်းတော်ကြီးဗယ်လင်တိုင်းပေါ့”

“ဪ”

“အဲဒီအချိန်မှာ အေဒီ (၂၇၀) လောက်ကိုရောက်နေပြီလေ။ ဧကရာဇ် ‘ကလော့ဒီးယပ်စ်’ အုပ်စိုးနေတဲ့အချိန်ပေါ့။ ကယော့ဒီးယပ်စ်က လူတွေကို လက်ထပ်ဖို့တားမြစ်တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ စစ်သားတွေဟာ စစ်ထွက်ရင် မိသားစုကို နောက်ဆံတင်းနေမှာမို့လို့တဲ့။ နောက်ဆံတင်းနေရင် စစ်သားကောင်းတွေ ဖြစ်လာနိုင်ဘူးလို့လည်း သူက ယုံကြည်တယ်။ အဲလို ဥပဒေကြောင့် ပေါင်းဖက်ခွင့်မရတဲ့ ချစ်သူစုံတွဲတွေကို ဘုန်းတော်ကြီးဗယ်လင်တိုင်းက လျှို့ဝှက်တဲ့နေရာမှာ တွေ့ဆုံပြီး လက်ထပ်ပေးတယ်။ ချစ်သူတွေအတွက် မိတ်ဆွေကောင်းဖြစ်လာတဲ့ သူ့အကြောင်းကို ဧကရာဇ်က သိသွားတဲ့အခါ သတ်မိန့်နဲ့ အကျဉ်းချထားလိုက်တော့တယ်”

စကားကို ခဏရပ်ကာ သူ သက်ပြင်းအရင်ချလိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ ...

“ထောင်ထဲမှာသေဖို့စောင့်နေရတဲ့ ဗယ်လင်တိုင်းဟာ ထောင်မှူးကြီးသမီး မျက်မမြင်ကောင်မလေးနဲ့ ချစ်မိကြပြန်တယ်။ ဗယ်လင်တိုင်းကို ခင်မင်တဲ့ ထောင်မှူးက သူ့အတွက် စားစရာနဲ့သတင်းတွေ ယူလာပေးသလို သမီးဖြစ်သူရဲ့မျက်လုံးကို ကုသပေးဖို့ တောင်းဆိုတယ်။ ကုသပေးလိုက်လို့ ကောင်မလေးမျက်လုံး ပြန်မြင်သွားတဲ့အခါ ဗယ်လင်တိုင်းက အဲဒီသားအဖကို ခရစ်ယာန်ဘာသာထဲ ကူးပြောင်းပေးလိုက်တယ်လေ။ အဲဒီအချိန်မှာ ဧကရာဇ်က ဗယ်လင်တိုင်းကို အခွင့်အရေးတစ်ခု ထပ်ပေးလာပြန်တယ်။ လက်ထပ်

တာတွေ နောက်ထပ် လုပ်မပေးရင် အပြစ်က လျော့ပေါ့ပေးမယ်ဆို အိပ်မက် ဗယ်လင်တိုင်းက လက်မခံဘဲ ကေရာဇ်ကိုပါ သိမ်းသွင်းမိလို့ ကေရာဇ်က အဆုံးစီရင်ဖို့ အမိန့်ချလိုက်တော့တယ်”

“အို”

“ဗယ်လင်တိုင်းက သူ့ အသတ်မခံရခင်မှာ ထောင်မှူးကြီးဆိုတာ စာရွက်နဲ့ မင်တံတောင်းပြီး သူ့ချစ်သူအတွက် စာတစ်စောင်ရေးခဲ့တယ်။ အဲဒီစာမှာ အဆုံးသတ်ထားတဲ့စာလုံးက From Your Valertine တဲ့။ အဲဒီ (၂၇၀)။ ဖေဖော်ဝါရီလ (၂၄) ရက်မှာ သူ ခေါင်းဖြတ်ပြီး အသတ်ခံရလိုက်ရတယ် ...။

ဒီလိုနဲ့ သူ့ဝိညာဉ်ဟာ နှစ်စဉ်ကျင်းပနေကျပွဲတော်ကို စောင့်ရှောက်ပေးတဲ့ သူတော်စင်တစ်ပါးဖြစ်လာတာပေါ့။ St. Valentine ကို ဂုဏ်ပြုတဲ့ အနေနဲ့ အမျိုးသမီးတွေကို မဲဖောက်ပေးတဲ့စနစ်ကို တားမြစ်လိုက်ပြီး ဖေဖော်ဝါရီလရဲ့ အလယ်ရက်ဖြစ်တဲ့ (၁၄) ရက်နေ့ကို Valentine day အဖြစ် သတ်မှတ်လိုက်တယ်။ အဲဒီနေ့မှာ ဧရာမအမျိုးသား အမျိုးသမီးတွေဟာ ချစ်ကြိုက်စာပေးတာတို့၊ လက်ထပ်ပွဲတို့ဆင်နွှဲကြတယ်လေ။ စာတွေထဲမှာတော့ St.Valentine ရဲ့နာမည်ကို အသုံးပြုတာများတယ်။ ကတ်၊ ချိုချဉ်နဲ့ ချောကလက်တွေကို အပြန်အလှန်ပေးကြတာ များတယ်လေ”

“ဪ ... ဒီလိုလား”

ကောင်မလေး၏စကားကို မကြားလိုက်သလို သူ ဆက်ပြောလိုက်၏။

“အစောဆုံး Valentine ကတ်ကတော့ ၁၄၁၅ခုနှစ်မှာ Orleans

မြို့စားကြီးက သူ့ဇနီးဆီပို့တဲ့ကတ်ပဲ။ အဲဒီကတ်ကို မြို့စားကြီး လန်ဒန်မျှော်စင်မှာ အကျဉ်းကျခံနေရတဲ့ကာလက ပေးခဲ့တာလေ။ အဲဒီကတ်ကတော့ ဒီနေ့အထိ ထင်ရှားပြီး အင်္ဂလန်ပြတိုက်မှာ ထိန်းသိမ်းထားခဲ့တယ်။ အဲဒါ ဗယ်လင်တိုင်းဒေးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သမိုင်းအကျဉ်းပဲ ဖြူခိုး”

စကားကို အဆုံးသတ်လိုက်ပြီးမှ သူ ကောင်မလေးဘက်သို့ မျက်နှာမူလိုက်သည်။ ပြီး ... သူကပဲ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကို ကောင်မလေးဘက်သို့ ထိုးပေးလိုက်တာ ...

“အဲဒီစာအုပ်ထဲမှာ နင် ငါ့ကို စာအုပ်စပေးခဲ့တဲ့နေ့ကစပြီး မနေ့က အထိ အဖြစ်အပျက်တွေကို ငါ ရေးထားတယ်။ အဲဒါ နင့်ကို ပြန်ပေးချင်လို့”

“ဟင် ... ငါက အဲဒါကို ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ နင်ကော ဆက်မရေးတော့ဘူးလား”

သူ ယဲ့ယဲ့လေးပြုံးလိုက်ရင်း ...

“အမှတ်တရပေါ့ဟာ၊ ဆက်မရေးချင်တော့တာကတော့ ဒီနေ့အဖြစ် အပျက်တွေကို နောက်နေ့တွေမှာ ငါ မသိချင်တော့လို့ပဲ”

“ဟင်”

ကောင်မလေး စဉ်းစားရင်း ဆို့ကျဉ်သွားရသည်။ ဒါဆို အုပ်စိုးတာ သူမနှင့်ပတ်သက်နေသော ကာလတွေကို မမေ့အောင် ဒိုင်ယာရီရေးမှတ်ထားခဲ့သည်ပေါ့။ ဒါဆို ဆက်မရေးချင်တော့တာက ...

“အုပ်စိုး ... နင် ငါ့ကို အလိုလိုမေ့သွားတော့မှာပေါ့လေ”

ထိုစကားကြောင့် သူ လှုပ်ရှားသွားရပြီး ...

“မြို့ရိုး... နင် ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ နင့်စကားရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က”

ကောင်မလေးက အင့်ခနဲ တစ်ချက်ရှိက်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ...

“ငါ ... ငါလေ နင် နရာကိဖြစ်နေတာကို အစောကြီးကတည်းက သိခဲ့တာပါ အုပ်စိုးရယ်”

“ဪ”

သူ နာနာကျင်ကျင် ပြုံးလိုက်သည်။ ဘာမှ မခံစားရသောအသွယ်ဖြင့်

...

“အဲဒါဆိုလည်း နင်နဲ့ငါ ထပ်မတွေ့ဖို့အတွက် ပိုကောင်းသွားတာပေါ့”

“ဒါ ... ဒါဆို ... နင် ငါ့ကို တကယ်ပဲ အလိုလို မေ့လိုက်တော့မှာပေါ့နော်”

သူ ခပ်လေးလေး ခေါင်းခါလိုက်သည်။ ပြီးမှ ...

“ငါ့မှတ်ဉာဏ်တွေ လုံးဝပျောက်ဆုံးသွားရင်တောင်မှ မနက်မိုးလင်းလို့ အိပ်ရာထတိုင်း နင်ဟာ ငါ့ဘဝရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောမိန်းကလေးဆိုတာတော့ မေ့မှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ နင့်နာမည်ကို ငါ့လက်ဖျံမှာ တက်တူးထိုးထားတယ်လေ”

အကျိုးလက်ကို အသာလှန်၍ လက်ဖျံမှာ မြို့ရိုးဟုထိုးထားသော တက်တူးကို ပြလိုက်သည်။ ထိုစဉ်မှာပဲ အံ့သြမှုတွေ ရှိနေရင်း မြို့ရိုး မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ အိမ်ခနဲ ငိုချလိုက်လေသည်။ သူက ...

“မငိုပါနဲ့ မြို့ရိုးရှယ်၊ အားလုံးက ကံတရားက သတ်မှတ်ပေး

ထားတာပဲ၊ ငါလေ နင့်ဆီက တစ်ခုလောက်တော့ လက်ဆောင် ပြန်တောင်းချင်တယ်”

“ပြောလေ အုပ်စိုး”

ဂစ်တာလေးကို ဆွဲယူလိုက်ရင်း သူက ...

“နင်ရတဲ့သီချင်းတစ်ပုဒ်လောက် ငါ့ကို ဆိုပြပါလား၊ ငါ ဂီတတီးပေးမယ်လေ”

မြို့ရိုး မျက်ရည်တွေကြားက သူ့ကို တွေ့တွေ့ကြီး စိုက်ကြည့်နေသည်။ မျက်ရည်စအချို့ကိုလည်း သိမ်းသုတ်လိုက်ရင်း ငိုသံပါးပါးနှင့် ...

“ဆို ဆိုပေးမယ်လေ၊ ငါ့အသံတော့ သိပ်ကောင်းမှာ မဟုတ်ဘူးနော်”

“ငါ့အတွက်တော့ မိုးဇက်ရဲ့တေးသွားလို့ပဲ ဖြစ်မှာပါဟ”

မြို့ရိုးက အားယူကာ ယဲ့ယဲ့ပြုံးရင်း ...

“ဒါဆိုလည်း ဟို အိတ်တိုးရဲ့ စိတ်ချချင်တယ် ... ဆိုတဲ့သီချင်းဆိုမယ်လေ”

သူ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ဖုန်းကို တစ်ချက်နှိပ်၍ ဂစ်တာကို စတင်တီးခတ်လိုက်သည်။

တီးလုံးအင်ထရီသံလေး ဆုံးသွားတော့ ကောင်မလေး၏ အသံတစ်သွတ်ပျံ့ကြွေကွဲစွာ စီးမျောလာလေ၏။

♫ *** တစ်ယောက်တည်းနေတဲ့အခါ *** သတိရလိုက်တာ

*** အိပ်မက်တွေထဲမှာ မင်းပျော်နေမှာပါ *** ငါဝေးနေခိုက်မှာ

မင်း စိတ်ချပါ *** ဘယ်သူမှ ငါချစ်သလို မချစ်နိုင်ပါကွာ ***

ငါမရှိတဲ့အခိုက်မှာ သတိရနေပါကွာ *** မရှိတဲ့အခိုက်မှာ သတိရ
နေပါကွာ *** ဟိုအရင်တိုင်းပဲ ချစ်နေပါကွာ ***

ကောင်မလေးအသံက တိမ်ဝင်သွားသည်။ ပြီး သူ့ကိုကြည့်၍--

“ငါ ... ငါ ... ဆန္ဒမဆိုနိုင်တော့ဘူးဟာ”

သူ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ဂစ်တာသံကိုလည်း အဆုံးသတ်
လိုက်ရင်း ...

“ရပါတယ်ဟာ ... အဲလောက်လေးနဲ့တင် ပြည့်စုံလွန်းပါပြီ”

ပြောရင်းပင် သူက ဖုန်းကိုယူကာ တစ်ချက်နှစ်ချက် နှိပ်လိုက်
ပြီး ...

“မြူးဒိုး ... ငါ့ဖုန်းကို တစ်ခါလောက် ခေါ်ကြည့်လိုက်ပါ”

မြူးဒိုး နားမလည်ပေမယ့် အုပ်စိုးပြောသည့်အတိုင်းပင် ခေါ်လိုက်ပါ
သည်။ ဖုန်းဝင်သွားသည်နှင့် ဖုန်းမှ နဂိုရိုင်းတုန်းအစား ခုနက မြူးဒိုးဆိုသော
သံချင်းသံလေးက ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

အံ့သြနေမိချိန်မှာပဲ အုပ်စိုးက ...

“ငါ ဘာကိုမှ မမှတ်မိတဲ့အချိန်ကျရင်တောင် ငါ့လက်ဖျံက နှင့်
နာမည်နဲ့ ဖုန်းထဲက နှင့်အသံဟာ ငါ့အတွက် တစ်ခုတည်းသော အမှတ်ရစရာ
တွေပဲပေါ့ မြူးဒိုးရယ်”

စကားအဆုံးမှာ မြူးဒိုး ဘယ်လိုမှ ဟန်မဆောင်နိုင်တော့။ အင့်ချီ
ရွက်လိုက်ရင်း အုပ်စိုးရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်လိုက်ပါတော့သည်။ ခံစားမှုတို့
မလွန်ဆန်နိုင်တော့သည့် စကားလုံးတွေကလည်း မျက်ရည်နှင့်အတူ စီးကျ
သွားရ၏။

“အုပ်စိုးရယ် ... ငါ ငါလေ နင့်ကို အရမ်းချစ်ခဲ့ပါတယ်ဟာ၊ ငါ
လက်ထပ်တော့မယ်ဆိုတာက ညှာလိုက်တာပါ”

အုပ်စိုးက မြူးဒိုးကို ပခုံးမှကိုင်ကာ လူချင်းခွာလိုက်ပြီး ...

“ငါ နားလည်ပါတယ်၊ ငါချစ်သလို နင်ချစ်နေမှာပဲဆိုတာလည်း
သိပါတယ်၊ ဘယ်လိုပဲဝေးကွာသွားပါစေပေါ့ မြူးဒိုးရယ် ... တကယ်ချစ်ခဲ့
တဲ့သူတွေအတွက် နေ့တိုင်းဟာ ချစ်သူများနေပါပဲ၊ နေရာတိုင်းဟာလည်း
ဒေသဥယျာဉ်ပါပဲဟာ၊ ရုပ်ရှင်ဗီဒီယိုတွေထဲကလို နင့်ဘဝကိုစွန့်ပြီး ငါ့ကို
လက်ထပ်မယ်လို့တော့ လုံးဝမပြောပါနဲ့နော်”

“အုပ်စိုးရယ်”

စကားအဆုံးမှာ အုပ်စိုးက ပြုံးရင်း ...

“ဒီအချိန်မှာ ငါ တစ်ခုစဉ်းစားမိတယ် ... သိလား၊ ဟိုးအရင်က
နင်ထင်သလို ဒီအဖြစ်အပျက်တွေဟာ ငါ နင့်ကိုလိမ်နေတာဆိုရင် နင်
ဘယ်လိုခံစားမလဲ”

မြူးဒိုးက ထပ်ကာ ငိုချလိုက်ပြန်သည်။ ရှက်သံနှင့်အတူ ထွက်လာ
သောစကားလုံးတွေကလည်း ဗလုံးဗထွေး ...

“အုပ် အုပ်စိုးရယ် ... နင်သာ လိမ်နေတယ်ဆိုရင်တော့ ငါ
အရမ်းပျော်မိမှာပဲ၊ အဲဒီလိုဆို ငါ့ဘဝမှာ ဘာ ဘာမှမလိုတော့ပါဘူးဟာ၊
ခု ခုတော့လေ”

အုပ်စိုးက မြူးဒိုးကို ရင်ခွင်ထဲပြန်ထည့်လိုက်ရင်း ...

“ဆော့ရီးဟာ ဆော့ရီး ... နင့်ကိုငါ ပိုမိုဆင်နွှဲအောင် ပျော်စရာ
ထင်တယ်၊ တိတ်တော့နော် မြူးဒိုး၊ နင် အိမ်ကိုလည်း ပြန်လာလေ

... မောင်နေပြီဟ”

ထိုအခါမှ မြူခိုးက လူချင်းခွာလိုက်သည်။ တကယ်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အမှောင်ထုက ဖြန့်ကြက်ထားလေပြီ။ လင်းနေသော မီးလုံးအလင်းရောင်ဖြင့် အုပ်စိုးမျက်နှာကို တရှိုက်နှင့်နှင့်ကြည့်ကာ ...

“ဒါ ဒါဆို ငါတို့ ဘယ်တော့မှ ထပ် ထပ်မတွေ့ရတော့ဘူးပေါ့နော်”

“အဲဒါ အကောင်းဆုံးဖြစ်မှာပါ မြူခိုးရယ်၊ နောက်ထပ် တစ်ကြိမ်ဆိုတာက နင် ငါ့ကိုပဲတွေ့တာမျိုးပဲ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

“အုပ်စိုး”

သူ့အသုဘဟုဆိုလိုသည်ကို မြူခိုး နာနာကျင်ကျင် နားလည်လိုက်သည်။ အုပ်စိုးက မြူခိုးနဖူးလေးကို တစ်ချက်နှမ်းလိုက်ပြီး ...

“ကဲ ... ပြန်တော့နော် မြူခိုး”

“နင် နင်ကရော ဘယ်လိုပြန်မှာလဲ၊ သိပ်လည်း မျက်စိမကောင်းဘဲနဲ့၊ ငါ လိုက်ပို့မယ်လေ”

“နောက်တော့မှ လိုက်ပို့တော့ဟာ၊ ခုတော့ ငါ့မှာ အဖော်ပါပါတယ်”
ပြောရင်းပင် အုပ်စိုးက ဖုန်းခေါ်လိုက်ပြီး ...

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုဘိုကြီးတာ ... ကျွန်တော်ပြန်တော့မလို့ ပြောထားတဲ့နေရာမှာ လာခေါ်ပေးပါလား၊ ဟုတ်ကဲ့ ... စောင့်နေမယ်လေ”

ခဏနေတော့ အသက်ခပ်ကြီးကြီး လူတစ်ယောက် ရောက်လာ၏သည်။ သူကပဲ ဂစ်တာကို တစ်ဖက်ကကိုင်ကာ တစ်ဖက်က အုပ်စိုးလက်ကို တွဲလိုက်၏။ အုပ်စိုးက ...

“မြူခိုး သွားတော့လေ၊ ငါလည်းပြန်တော့မယ်၊ ဂွတ်ဘိုင်နော်”

“ဟင့်အင်း ... အဲလို နှုတ်မဆက်နဲ့၊ ခဏလေး”

အနားသို့ပြေးလာပြီး မြူခိုးက သူစိမ်းလူတစ်ယောက်ရှေ့မှာဝင်ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ ခြေဖျားထောက်၍ အုပ်စိုးကို ပြန်နှမ်းလိုက်ပါသည်။

အုပ်စိုး အံ့ကြိတ်ကာ လှည့်ထွက်သွားသည်ကို ကြည့်ရင်း မြူခိုးက မျက်နှာကို လက်ဝါးအစုံနှင့် အုပ်လိုက်ပါတော့သည်။

ဖေဖော်ဝါရီရက်စွဲတစ်ခုကတော့ ချစ်သူနှစ်ဦးကို နာကျင်သော ခံစားချက်တွေနှင့်မတူသော ဆန့်ကျင်ဘက်လားရာတွေဆီသို့ ...

တရွေ့ရွေ့ ...

လေးစားစွာ

အဲဒီလိုဇာတ်သိမ်းဖို့ လုပ်ထားရင်း
နောက်နှစ်လလောက်ကြာသွားပါတယ်၊
အဲဒီအခါ...

ဇာတ်သိမ်း

ဖိုးကုလားက တက်တစ်ချက် ခေါက်လိုက်ပြီးမှ ...

“အဲဒီကောင် သေသွားတာကမှ ကောင်းဦးမယ်၊ ခုတော့ ကျွန်တော်တို့အားလုံး အလိမ်ခံလိုက်ရတာမျှ ဒီကောင်ကွာ”

“ဟင်”

“ဟာ”

“အို”

အားလုံးပဲ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားရသည်။ ဖိုးကုလားကပဲ ဆက်၍ ...

“တကယ်တော့ ဒီကောင် ခုချိန်ထိ အကောင်းကြီးရှိနေသေးတယ်ဗျ၊ ဘာရောဂါမှလည်း မရှိဘူး၊ သက်သက်မဲ့ လိမ်သွားတာ”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါတို့တောင် ဒီက အုပ်စိုးအစ်မဝမ်းကွဲ မမေလေး ဆွေနှဲ့တွေမှ ဒီကောင်လိမ်တာကို သိလိုက်ရတာ”

ဘာတွေလဲ ဘာတွေလဲ၊ ဖော်ပြတတ်သော ခံစားမှုနှင့် မြဲမဲ တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေမိသည်။ မျက်စိဖွင့်၍ ကြည့်လိုက်တော့ သူမတစ်ခုခုဖြစ်တော့မည်ကို စိုးရိမ်စွာ ကြည့်နေကြသော မျက်ဝန်းတွေကြားထဲမှ ဆေးရုံမှာတစ်ခါဆုံဖူးသော -မေလေးဆွေကို တွေ့လိုက်ရ၏။

မြဲမဲက မေလေးဆွေကို တည်တည်စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်၍ ...

“မမေလေးဆွေ... အုပ်စိုး ဘာမှမဖြစ်ဘူးဆိုတာ အမှန်ပဲလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ညီမလေးရယ်၊ ညီမလေး ဆေးရုံလာခဲ့ဖူးတာ အစ်မလည်း ဒီအကြောင်းတွေကို မသိခဲ့ဘူးလေ၊ ခုမှ ... မောင်လေး

(၃၃)

ကင်တင်းထဲသို့ တစ်အုပ်ကြီးဝင်လာကြသော ဖိုးကုလားတို့ကို

ကြည့်ရင်း မြဲမဲစိတ်ထဲ ထင်နေဖြစ်သွားရသည်။

အုပ်စိုးများ တစ်ခုခု အို ...။

အနားရောက်တော့ ဖိုးကုလားကပဲ မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်နှင့်..

“မြဲမဲ၊ မြဲမဲ... ဟို အုပ်စိုးလေ”

ထိုစကားကြောင့် မြဲမဲက အသက်ရှူရပ်မတတ်ဖြစ်ကာ ဘာမှပြန် မပြောနိုင်ဘဲ လည်ချောင်းထဲ တစ်ဆို့သွားရသည်။ ယမင်းသူက ဝင်၍

“ကိုဖိုးကုလား... ဟို အုပ်စိုးများ ဆုံး ဆုံးသွားပြီလားဟင်”

အဖြေကို မကြားနိုင်၍ မြဲမဲ မျက်စိစုံမှိတ်ကာ အံ့ကြိတ်ထား

လိုက်သည်။

၁၈၈ ခုနှစ်

ပြောပြတာ”

“ဒါဆို ... အဲဒီတုန်းက သူ ဘာဖြစ်လို့ ဆေးရုံတက်ရတာလဲ”

“အဲဒါကလေး ညတိုင်း ဂိမ်းတွေဆော့၊ ဘောလုံးပွဲတွေ မိုးလင်း
ပေါက်ကြည့်ပြီး အားနည်းပြီး မူးလဲတာပါ”

“ဘာ”

မြူဒိုးအသံက ဟိန်းထွက်သွားသည်။ သူ့မှာတော့ ညပေါင်းများစွာ၊
မျက်ရည်ပေါင်းများစွာ၊ ခံစားချက်ပေါင်းများစွာနှင့်ရင်းပြီး အချစ်ကို စတေး
လိုက်ရတာ။ ခု ခုတော့ ...။ရှက်စိတ်၊ ဒေါသစိတ်နှင့် အလှည့်စားခံရမှုတို့ ရောပြွမ်းကာ မျက်
နှာတစ်ခုလုံး နီရဲတင်းမာလာသည်။ မြူဒိုးကပဲ ...

“ဒါနဲ့ သူက ခု ဘာပြောခိုင်းလိုက်တာလဲ”

မေလေးဆွေက တောင်းပန်သောမျက်ဝန်းတွေနှင့် ...

“သူ လိမ်တာများသွားပြီတဲ့၊ ပြီးတော့လေ ... ညီမလေးနဲ့
နောက်ဆုံး တွေ့ခဲ့တုန်းက ဒီအဖြစ်အပျက်တွေကို သူ လိမ်ခဲ့တာဆိုရင်
ဘဝမှာ ဘာမှမလိုဘူးလို့ ညီမလေးပြောခဲ့တာတဲ့၊ အဲဒါ လိမ်နေမှန်း မသိလို့
တဲ့လေ၊ ခုလို လိမ်ခဲ့တာဆိုတာသိသွားရင် သူ့ကိုမှန်းသွားမှာတဲ့၊ အဲဒီအတွက်
ညီမလေးပေးတဲ့ ဘယ်အပြစ်မဆို သူ ကျေကျေနပ်နပ် လက်ခံပါ့မယ်လို့
ပြောတယ်၊ ခုလည်း မျက်နှာချင်းဆိုင်ရဲလို့ သူ လိုက်မလာတာပါတဲ့”

တက်တစ်ချက်ခေါက်ရင်း မြူဒိုး အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။ ပြီး ...

“သူ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရဲပေမယ့် ကျွန်မကတော့ သူပေးဆပ်ရမယ့်
အပြစ်အတွက် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရလိမ့်မယ်၊ ခု ... သူဘယ်မှာလဲ”

“အင်းယားကန်ပေါင်ပေါ်က ခုံတန်းလျားတစ် ... တစ်ခု ...”

စကားပင်မဆုံးလိုက်။ မြူဒိုးက သူ့ကားရှိရာသို့သွားကာ ဂူးသန့်
မောင်းထွက်သွားသည်။

ထိုအခါမှ ကြောင်နေသောလူတွေလည်း သတိဝင်လာကြပြီး ...

“ဟာ ... ဒီအတိုင်းကြီး လွှတ်မပေးလိုက်နဲ့လေ၊ မြူဒိုးက အကြီး
အကျယ် ပေါက်ကွဲနေတာကွ၊ တော်ကြာ မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်နေဦးမယ်”

“ဒါဆိုလည်း လိုက်ကြတာပေါ့”

“ကားငှားလိုက်ဟေ့”

သူတို့လူစုလည်း အားလုံး ဝရန်းသုန်းကား ဖြစ်ကုန်ကြ၏
ထိုသို့ဖြင့် ...။

(၃၄)

အင်းလျားကန်ပေါင်ပေါ်ရောက်သည်အထိ စိတ်လှုပ်ရှားလွန်း၍ အသက်ရှူမဝပင် ဖြစ်နေမိသည်။ ကန်ပေါင်ပေါ်လျှောက်ရင်း ခုံတန်းတွေမှာ ထိုင်နေသည့်လူတွေကိုလည်း ကြည့်ရသေး၏။

ခုချိန်ထိ မတွေ့ရသေး။ ရှာရင်း ဆက်လျှောက်လာခဲ့ရာမှ ကန်ပေါင် အလယ်လောက်ရှိ ခုံတန်းလျားလေးတစ်ခုပေါ်တွင် တစ်ယောက်တည်း ထိုင်ကာ ကန်ရေပြင်ဆီသို့ငေးနေသော အုပ်စိုးကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ရှုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဘာလုပ်ရမည်မှန်းမသိဘဲ ခဏရပ်နေမိသေးသည်။ အုပ်စိုးပုံစံကလည်း သူမနှင့် နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့စဉ်ကလို မဟုတ်။ မျက်မှန်လည်း တပ်မထား၊ ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် တီရှပ်ကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဝတ်ဆင်ထားသည်။

မြူးလည်း တစ်ချက်စဉ်းစားကာ အုပ်စိုးထိုင်နေသည့် နောက်တည့်

တည့်မှ လမ်းကလေးပေါ်တွင် ရပ်လိုက်ပြီး ...

“အုပ်စိုး”

အသံက မတိုးမကျယ်ပေမယ့် တုန်ခါကျစ်လျစ်နေသည်။ ခေါ်သံကြောင့် အုပ်စိုး၏ကျောပြင် ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားပြီးမှ အသာထရပ်လိုက်သည်။ ပြီး လုပ်သမျှ လည်စင်းခံမည့်လူလို ခပ်မှန်မှန်ခြေလှမ်းဖြင့် မြူးခိုးနှင့် လက်တစ်ကမ်းအကွာ၌ ခြေစုံလာရ၏။ ရင်မဆိုင်ရဲသလို ခေါင်းကိုတော့ ငုံ့ထားဆဲ။ မြူးခိုးက ခက်မာတင်းရှသောလေသံဖြင့် ...

“အုပ်စိုး ... နင် ငါ့ကို တည့်တည့်ကြည့်စမ်းပါဦး”

အုပ်စိုး ခပ်ဖြည်းဖြည်းပဲ ခေါင်းမောကာ ကြည့်လာသည်။ မြူးခိုးစိတ်ထဲ ဟင်ခနဲဖြစ်သွားရ၏။ အုပ်စိုးမျက်ဝန်းတွေထဲမှာ သူမ မထင်ထားသည့် မျက်ရည်တွေ ရစ်ဝိုင်းနေ၍ ဖြစ်သည်။

စိတ်ထဲ တစ်မျိုးဖြစ်သွားသော်လည်း မြူးခိုးက ပုံစံကိုမပြင်ဘဲ ...

“နင် ငါ့ကိုချစ်တယ်ဆိုတာ ဒါလား အုပ်စိုး”

“မြူးခိုး ... ငါ ငါလေ”

အားယူကာ ထစ်ငဲ့ပြောလာသောအုပ်စိုး၏စကားက မဆုံးလိုက်ချေ။ ဖြန်းခနဲအသံနှင့်အတူ ခေါင်းက လည်ထွက်သွားသည်။

အုပ်စိုးက တည့်တည့်ပြန်လှည့်လိုက်ကာ ...

“ရိုက်ပါမြူးခိုးရယ် ... ရိုက်ပါ။ ခုချိန် နင်သတ်မယ်ဆိုရင်တောင် ငါ သေ ...”

‘ဖြန်း’

နောက်တစ်ဖက်ကို ထပ်ရိုက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကန်ပေါင်ထဲသို့

ပေါ်မှာဖြစ်သောကြောင့် တခြားလမ်းသွားလမ်းလာများပင် ရပ်ကာ သူတို့နှစ်ယောက်ကို စပ်စုနေကြလေပြီ။ မိမိယုံရိုက်နေတာလား မသိဘူးဆိုသည့် စကားသံသဲ့သဲ့ကိုလည်း ကြားလိုက်ရ၏။ မြူးခိုးက ...

“နင့်ကို ဒီနေရာမှာ သွတ်ပစ်လိုက်ရင်တောင် နင်လုပ်တဲ့အပြစ်က ကျောမှာမဟုတ်ဘူး။ ငါ နင့်အတွက် ဘယ်လောက်ခံစားခဲ့ရလဲ၊ နာကြည်းခဲ့ရလဲ၊ နင့်အတွက် ကျပေးခဲ့ရတဲ့မျက်ရည်တွေအတွက် ငါ့မျက်လုံး ငါထိုးတောက်လိုက်ချင်တယ်”

“မြူးခိုးရယ် ... ငါလေ”

“မပြောနဲ့ ... နင့်ဆီက ငါ ဘာမှမကြားချင်ဘူး။ ချစ်ခြင်းတရား အပေါ်မှာတောင် လိမ်ခဲ့တဲ့ နင့်ကို ငါအံ့သြတယ်။ ငါ့မှာတော့ နင့်ကိုယ်စား သေပေးချင်လောက်အောင်ကို ပေးဆပ်ချင်တာ။ ခုတော့ ငါ ပြန်ရလိုက်တာ က ဒါတွေပဲလား။ နင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး အိပ်မရတဲ့ညတွေ၊ နင့်အပေါ် ကိုယ်ချင်းစာစိတ်နဲ့ ပူပန်ပေးခဲ့တာတွေ၊ စာနာပြီး နင့်ဘေးမှာနေပေးခဲ့တာတွေ အားလုံးပဲ။ အဆိုးဆုံးက နင် ငါ့အချစ်ကို စော်ကားလိုက်တာပဲ။ မတန်ဘူးဟာ ... ငါ့ချစ်ခဲ့တာ မတန်ဘူး”

ထိုအချိန်တွင် ရပ်ကြည့်နေသောလူတွေအပြင် ဖိုးကလားတို့အုပ်စုပါ အနီးသို့ ရောက်ရှိနေကြလေပြီ။ သို့သော်လည်း ဖြစ်နေသောအနေအထား အရ အားလုံး အသံမထွက်ကြဘဲ မိမိယုံရိုက်ကွင်းတစ်ခုကို ကြည့်သလို ငြိမ်သက်နေကြသည်။

အုပ်စိုးက ခိုဝေဝေအကြည့်နှင့် ...

“ပြောပါမြူးခိုးရယ် ... ပြောပါ။ အဲဒီထက် ရင့်သီးတဲ့စကားလုံး

တွေနဲ့ ပြောပါ။ ငါ နင့်ကိုလိမ်ခဲ့တာဆိုပေမယ့် ချစ်စိတ်ကြောင့် ဖြစ်သွားရတာပါ။ နင် ငါ့ကို နင့်ဘဝထဲက ထုတ်လိုက်ပေမယ့် ငါ့ရင်ထဲမှာရော၊ ငါ့လက်ဖျံမှာထိုးထားတဲ့ နင့်နာမည်ကတော့ ဘယ်တော့မှ ပျောက်ပျက်သွားမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ တကယ်တော့ ငါဟာ နင့်အချစ်ကို မရမှာမို့လို့ လိမ်ညာခဲ့တဲ့ လူလိမ်လူညံ့တစ်ယောက်ပါ”

ခါးခါးသီးသီးကြည့်ကာ ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်ရင်း မြူးခိုးက ...

“နင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တော့ သိသားပဲ။ နင့်ကို ငါသတ်လိုက်ရင် တစ်ခါပဲသေမယ် အုပ်စိုး။ ဒီတော့ ငါ့အမုန်းတွေကို ယူသွားပြီး တစ်သက်လုံး သာ တဖြည်းဖြည်းခံစားပေးတော့၊ နင့်ကိုမုန်းတယ် ... မုန်းတယ်”

မြူးခိုးက ကြီးအော်လိုက်သည်။ အုပ်စိုးက ပြန်ကာစိုက်ကြည့်ရင်း

...

“မြူးခိုး”

“ဘာမှထပ်မပြောနဲ့၊ နင့်ကိုမုန်းတယ်၊ မုန်းတယ် ... ထွက်သွား ထွက်သွား”

အော်ပြောရင်း မြူးခိုးက အုပ်စိုးရင်သတ်ကို ဆောင့်ကာ ဆောင့်ကာ တွန်းထုတ်နေသည်။ ရပ်ကြည့်နေသူတွေမှာလည်း ဝိညံ့ တိတ်ဆိတ်ကာ အပ်ကျသံပင် ကြားရလောက်အောင် အနေအထား ဖြစ်သည်။

မြူးခိုး တွန်းထုတ်နေသဖြင့် အုပ်စိုးလည်း နောက်ကို တစ်လှည့်ချင်း ဆုတ်နေရာမှ ရပ်လိုက်ပြီး ...

“တော်ပါပြီ မြူးခိုးရယ် ... နင့်လက်တွေ နာနေပါ့မယ်။ ငါ သွက်သွားပေးမှာပါ။ နင် မောင်းထုတ်တာခံဖို့အတွက် ဒီနေရာက လွှာစောင့်နေ

တာပါ။ နှင်ပြောသလိုပဲ နှင်အမုန်းတွေကို ကျေကျေနပ်နပ်ယူပြီး ငါ ထွက်သွား
ပို့မယ်”

ပြောရင်း မြူခိုးကို နောက်ဆုံးအကြိမ် စူးစူးနစ်နစ် ကြည့်လိုက်သည်။
တစ်သက်မမေ့နိုင်သော အကြည့်မျိုးဖြစ်သည်။ ပြီးမှ အုပ်စိုးက လင်းလင်း
ဝင်းဝင်း ပြုံးပြလိုက်ရင်း ...

“အားလုံးအတွက် ငါ ကျေနပ်ပါတယ်ဟာ၊ ငါသွားပြီနော် မြူခိုး”

ပြောရင်း ချာခနဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ လှည့်အတွက်မှာပဲ မျက်
နှာမှအပြီးက ပြေလျော့ကာ မျက်ရည်တစ်စက်က ပါးပြင်ပေါ်သို့ ပေါက်ခနဲ
ကျသွားလေသည်။

အားလုံး ပြီးဆုံးသွားပြီပဲလေ။ ကိုယ့်လုပ်ရပ်အတွက် ကိုယ် ပြန်ရ
လိုက်တဲ့ရလဒ်က ခါးပေမယ့် တကယ်ကို ကျေနပ်ပြီးသားပါ။ ခေတ်
အဆက်ဆက်က လူတွေ ရေလဲသုံးခဲ့ကြတဲ့စကားလိုပေါ့ ... ဒီဘဝ ဒီမျှသာ
ပေါ့ မြူခိုးရယ်။

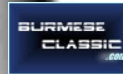
မြူခိုးလည်း တစ်ဘဝစာ ကျောခိုင်းသွားသည့် ချစ်သူကို မလွှတ်
မယွက် ရပ်ကြည့်နေရင်း ...

ဒီအချိန်မှာတော့ ဇာတ်သိမ်းပါပြီလို့ပဲ စာတန်းထိုးလိုက်ရတော့
မှာပဲလေ။

အုပ်စိုးရယ် ... တကယ်တော့ ငါလေ နှင့်ကို နှင့်နှင့်နက်နက်
ချစ်ခဲ့ဖူးပါတယ်ဟာ။

လေးစားစွာ

PLEASE . . . WAIT



WARNING !

**DON'T READ
WITHOUT LOVE**



တစ်ဘဝစာ ပြီးသွားပြီဆိုသောအသိတွေနှင့် ခြေလှမ်းတွေက ခဲဆွဲထားသလို လေးလံနေကြသည်။ ရင်ထဲမှာ အတိုင်းမသိ စပ်ဖျဉ်း နာကျင် နေပေမယ့် နောက်လှည့်မကြည့်မိအောင် ကြိုးစားထိန်းရင်း အမှောင်ထဲသို့ သွားရဦးမည်လေ။

ဒါပါပဲ ... လောကမှာ ကိုယ်ပေးသလောက်ပဲ ကိုယ်ပြန်ရတာ သဘာဝပဲ မဟုတ်ပါလား။

အရာအားလုံး ပြယ်လွင့်မှုန့်ဝါးသွားခဲ့လေပြီ။ ရှေ့ကိုသာ တစ်လှမ်း ပြီးတစ်လှမ်း ဆက်လျှောက်ခဲ့၏။ ထိုစဉ် ...

“အုပ်စိုး ... ခုနကစကားတွေက နင့်ကို ငါ ညှာပြောတာ”

စကားသံသဲ့သဲ့ကြောင့် ခြေလှမ်းရပ်မိမလို ဖြစ်သွားရသည်။ ကိုယ်ကပဲ စိတ်စွဲနေလို့လား။ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဆိုသည့်အတွေးနှင့် ရှေ့ကို နောက်တစ်လှမ်း ဆက်ကာအလှမ်း ...

“အုပ်စိုး ... ခုနကစကားတွေက နင့်ကို ငါ ညှာပြောတာ”

“ဟင်”

ဒီတစ်ခါတော့ ခြေလှမ်းကို တကယ်ပင် ရပ်မိလိုက်လေပြီ။ စိတ်စွဲ၍ နားကြားမှားတာတော့ မဖြစ်နိုင်တော့။ အပျော်စိတ်နှင့် မယုံရဲသလို လည်ပြန်ကာအကြည့် ..

“အုပ်စိုး ... ခုနကစကားတွေက နင့်ကို ငါညှာပြောတာဟ”

လက်နှစ်ဖက်ကို ပါးစပ်မှာအုပ်ကာ အော်ပြောနေသည့် မြူးခိုးကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ပျော်ရွှင်မှုတွေက ရင်ထဲကို အလုံးအရင်းနှင့် ဝင်ရောက်လာကာ မြူးခိုးရှိရာသို့ လှည့်အပြေး၊ မြူးခိုးကလည်း ရပ်နေရင်းက

အပြီးနှင့် ...

“အုပ်စိုး... ခုနက စကားတွေက နင့်ကိုငါ ညာပြောခဲ့တာပါ”

နှစ်ဦးသား တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာခဲ့လေပြီ။ ထိုအချိန်မှာမူ မိန်းမမာမင်သက်ကာ ရပ်ကြည့်နေသောသူများထဲမှ ဘယ်သူစလိုက်သည် မသိ လက်ခုပ်သံတစ်ချက် ထွက်လာအပြီးမှာ များစွာသော လက်ခုပ်သံတွေ က ကန်ပေါင်တစ်ခုလုံးကို လွှမ်းခြုံကာ သွားပါတော့သည်။

ထိုနေ့ကိုတော့ အင်းလျားကန်ကြီးကလည်း သူ့ရင်ထဲ၌ အမှတ်တရ သိမ်းဆည်းထားလိမ့်မည်မှာ မလွဲပါတော့ချေ။

တစ်ကယ်ကြီး

လေးစားစွာ



၁၃၇၄ ခုနှစ်၊ နတ်တော်လဆုတ် ၂ ရက်

ညနေ ၄ နာရီ ၃၄ မိနစ်

BURMESE
CLASSIC

ထွက်ပြီးလုံးချင်းဝတ္ထုများ

#၁	ချစ်သူရေးတဲ့ ရည်းစားစာ	(ဗွီဒီယို)
#၂	ချစ်သူဂုဏ်တဲ့ ခေတ်သစ်ဒေင်	
#၃	ချစ်သူပြောတဲ့ ရည်းစားစကား	(ဗွီဒီယို)
#၄	အချို့စင်	(ဗွီဒီယို)
#၅	ချစ်လို့	(ဗွီဒီယို)
#၆	အိပ်မက်အက်ဆေး	(ဗွီဒီယို)
#၇	ဟန်းနီးမွန်း	(ဗွီဒီယို)
#၈	စုပါဆန်းဒေး	
#၉	ဖူးစာကွန်ရက်	(ဗွီဒီယို)
#၁၀	သူငယ်ချင်းခိုင်ယာရီ	
#၁၁	ရိုးမြေကျသီအိုရီ	(ဗွီဒီယို)
#၁၂	ပန်းသီးမက်ဆွေချို	(ဗွီဒီယို)
#၁၃	ကျောင်းစိမ်း	(ဗွီဒီယို)
#၁၄	ရာသက်ပန်ပရိုဂရပ်	(ဗွီဒီယို)
#၁၅	လေဒီစာအုပ်ကြီး	(ဗွီဒီယို)
#၁၆	ကြည်နူးရာ ကြေကွဲရာ	
#၁၇	အမုန်းပဲ့ရန်	(ဗွီဒီယို)
#၁၈	အမည်ပေါက်သမီးရည်းစား	
#၁၉	အနမ်းဂိမ်း	(ဗွီဒီယို)